

آشنایی با کشورهای جهان

ایتالیا

محمود رضا برازش

چاپ دوم

آشنایی با کشورهای جهان

ایتالیا

محمود رضا برازش

برازش، محمود رضا، ۱۳۴۱

ایتالیا/گردآوری و تنظیم محمودرضا برازش - مشهد انتشارات آفتاب هشتم، ۱۳۸۸

۱۶۰ ص: نقشه (رنگی) - ۴۸ و ۴۷

شابک جلد شومیز: ۹۷۸-۹۶۴-۲۸۳۹-۲۶-۰ ISBN 978.964.2839.36.0

شابک جلد سخت: ۹۷۸-۹۶۴-۲۸۳۹-۲۷-۷ ISBN 978.964.2839.37.7

فهرست نویسی بر اساس اطلاعات فیبا (فهرست نویسی پیش از انتشار)

۱ ایتالیا الف. محمود رضا برازش، ۱۳۴۱، ب انتشارات آفتاب هشتم، ج. عنوان

کتابخانه ملی ایران

آشنایی با کشورهای جهان

ایتالیا

محمود رضا برازش

با همکاری: سودابه حسین زاده - زهرا سروقدی - محمدرضا برازش

ویراستار: محمدجعفر تابنده حقیقی

صفحه آرا: احسان جلایری

چاپ دوم: ۱۳۸۸

۵۰۰۰ نسخه رقمی

چاپ: دقت ۳۱۲۵۰۵۲

شابک جلد شومیز: ۹۷۸-۹۶۴-۲۸۳۹-۲۶-۰

شابک جلد سخت: ۹۷۸-۹۶۴-۲۸۳۹-۲۷-۷

قیمت جلد شومیز: ۴۵۰۰۰ ریال

قیمت جلد سخت: ۵۵۰۰۰ ریال

حق چاپ محفوظ است

انتشارات آفتاب هشتم، مشهد - صندوق پستی ۱۸۸۶-۹۱۳۷۵

تلفن دفتر: ۰۵۱۱-۸۴۳۸۱۳۲-۸۴۳۸۱۳۳-۰۵۱۱-۲۲۲۴۷۱۹-۰۵۱۱

۷		پیشگفتار
۸		مقدمه
۱۰		۱- جغرافیای طبیعی
۱۰		موقعیت جغرافیایی
۱۱		آب و هوا
۱۴		کوه‌ها
۱۶		رودها
۱۷		دریاچه‌ها
۱۷		خلیج‌ها
۱۸		جزایر
۱۸		حیوانات
۱۹		۲- جغرافیای انسانی
۱۹		جمعیت
۲۰		تراکم جمعیت
۲۱		نژاد
۲۱		زبان و خط
۲۲		مذهب
۲۴		اسلام
۲۵		پرچم
۲۶		فرهنگ و آداب و رسوم
۲۷		تعطیلات رسمی جشن‌ها
۲۸		تعطیلات مذهبی
۲۹		خوراک
۲۹		ویژگی‌های آشپزی ایتالیایی
۳۲		پوشاک
۳۲		هنر
۳۲		هنرهای تجسمی و معماری
۳۶		موسیقی

۳۸	سینما و تئاتر
۴۱	ادبیات
۴۲	ورزش
۴۶	۳- جغرافیای اقتصادی
۴۶	اقتصاد
۴۷	واحد پول
۴۷	منابع طبیعی و معدنی
۴۷	واردات و صادرات
۴۸	صنعت
۵۰	صنایع دستی و روستایی
۵۰	توریسم
۵۱	حمل و نقل
۵۲	کشاورزی
۵۴	۴- تاریخچه
۵۶	تاریخ قرن بیستم
۵۸	۵- سیاست و حکومت
۶۰	احزاب مهم
۶۱	سیاست خارجی
۶۱	عضویت در سازمان‌های
۶۱	رابطه ایتالیا و ایران
۶۲	روابط با ایران پس از انقلاب اسلامی
۶۳	روابط اقتصادی
۶۵	روابط فرهنگی
۶۶	آدرس سفارت ایران در ایتالیا
۶۷	۶- مناطق دیدنی و معروف
۶۷	رم
۷۵	میلان
۸۰	ناپل
۸۵	فلورانس

۸۹	پالرمو
۹۱	تورین
۹۵	بولونیا
۹۸	سینا
۱۰۰	آبروبلو
۱۰۱	ورونا
۱۰۳	پیزا
۱۰۵	پمپی
۱۰۷	هر کولانیوم
۱۰۸	جنوا
۱۱۰	ونیز
۱۱۶	تارانتو
۱۱۷	سیسیل
۱۲۲	جزیره ساردینی
۱۲۴	جزیره کاپری
۱۲۵	کشور سن مارینو
۱۲۸	واتیکان
۱۳۱	موزه‌ها
۱۳۱	کتابخانه‌ها
۱۳۳	۷- مشاهیر
۱۳۳	مارکوپولو
۱۳۴	دانتہ الیگیری
۱۳۵	فرانچسکو پترارکا
۱۳۶	فرا آنجیلیکو
۱۳۶	لئون باتیستا آلبرتی
۱۳۷	لئوناردو داوینچی
۱۳۷	میکل آنژ
۱۳۸	گالیلیو گالیله

۱۳۸	جوزفہ گاربیالدى
۱۳۹	كاميلو گولجى
۱۳۹	گوگيلمو مار كونى
۱۳۹	بنيتو موسولينى
۱۴۰	امبرتو نوبيل
۱۴۱	ويتوريو پوزو
۱۴۱	ويتوريو ديسىكا
۱۴۲	لوچينو ويسكونتى
۱۴۳	روبرتو روسلينى
۱۴۳	مىكل انجلو انتونىونى
۱۴۵	فدرىكو فلينى
۱۴۶	پير پائولو پازولينى
۱۴۶	مارچلو ماستريانى
۱۴۷	سر جيو لئونه
۱۴۸	كارلو روبيا
۱۴۹	سوفيا لورن
۱۴۹	لوچيانو پاوارونى
۱۵۱	سيلويو برلوسكونى
۱۵۲	برناردو برتولجى
۱۵۳	دينوزوف
۱۵۳	روبرتو بنينى
۱۵۵	پائولو مالدينى
۱۵۶	۸- كلمات متداول و جملات كاربرى

انسان از همان آغاز خلقت نیازمند آن بوده که محیط اطراف خود را بشناسد. یافتن غذا، مصون ماندن از گزند حیوانات و مقابله با سرما و گرما و دیگر موارد مشابه، از نیازهای اولیه ای است که انسان با آن مواجه بوده است. در اوایل، جوامع به صورت قبیله ای و کوچ نشین بودند. آنها در ایام مختلف سال در مکان های خاص توقف می کردند و پس از مدتی به راه خود ادامه می دادند و در این بین مسیر راه و مکان های توقف را بررسی و بهترین را انتخاب می کردند. با ایجاد روستاها و شهرها، به مرور انسانها در یک نقطه ساکن شدند. گروهی از ساکنان شهرها و روستاها به دلایل مختلف به سفر پرداختند. برخی از آنان حاصل تجربیات و یافته های خود را از این سفرها ثبت کردند. بعضی از این نوشته ها در قالب سفرنامه ها و شکل های مختلف نوشتاری اکنون در دسترس است. با پیشرفت روزافزون علم و توسعه ناوگان حمل و نقل در سایر جوامع، هر روزه بر تعداد سفرها و مسافران افزوده می شود. از طرف دیگر، ارتباط بین افراد در شهرها و کشورها به طرق مختلف تسهیل شده، به طوری که امروزه اصطلاح «دهکده جهانی» شکلی ملموس و معنایی عام یافته است. تردد بین کشورها به حدی است که وقتی افراد حاضر در خیابان ها یا حتی متروی شهرهای معروف جهان را بررسی کنیم، درمی یابیم که از نژادها، رنگ ها و سرزمین های مختلفی اند که برای گردش، تجارت، بازدید از دوستان و اقوام، زندگی و... به رفت و آمد می پردازند. به مرور، موارد مرتبط با «گردشگری» به یکی از صنایع مهم و پیشرفته دنیا تبدیل شده است. بدون شک، تردد میلیون ها مسافر در طی سال، تأثیر زیادی بر اقتصاد شهرها و کشورها دارد. افرادی هم که برای مقاصد خاص غیر از گردشگری مسافرت می کنند، از امکانات و نقاط دیدنی مکان ها و کشورهای مختلف بازدید می کنند. بدیهی است، افراد تمایل دارند از سفر خود حداکثر بهره را ببرند؛ و بنابراین ضرورت دارد اطلاعاتی کافی از محل مورد بازدید داشته باشند. در همین راستا، سازمان ها و شرکت های مختلفی ایجاد شده و به فعالیت در عرصه های مختلف می پردازند. تهیه و انتشار کتاب های راهنما برای شهرها و کشورهای مختلف به زبان های گوناگون از جمله فعالیت های متداولی است که توسط ناشران علاقه مند و سازمان های مربوط انجام می شود.

تعداد و تنوع این نوع کتاب ها با توجه به علاقه ی افراد به داشتن این نوع اطلاعات و افزایش تعداد مسافران، هر روزه افزایش می یابد و این امر در بررسی و بازدید از نمایشگاه های کتاب و یا با مراجعه به اطلاعات کتاب های انتشار یافته، معلوم می شود. سالانه، هزاران نفر فارسی زبان از ایران و دیگر کشورها به نقاط مختلف دنیا سفر می کنند و کمتر کتابی برای راهنمایی ایشان منتشر شده است، به نحوی که اطلاعات کشورهای مقصد را در اختیار ایشان قرار دهد.

شاید بهترین مرجع در این باره، کتاب های سبز وزارت امور خارجه باشد؛ ولی کتاب های فوق کاملاً تخصصی بوده و فاقد اطلاعات و جاذبه های عمومی می باشند. با توجه به این نیاز و خلأهای موجود، مدتی است تلاش شده است، اطلاعات مناسبی برای این امر از منابع مختلف تهیه گردد تا کمکی برای علاقه مندان و راهنمایی برای مسافران باشد. بدیهی است، جمع آوری و تنظیم این اطلاعات، کاری گروهی است. سفارتخانه ها و نمایندگی های برخی کشورهای مربوط نیز برای تهیه ی منابع و تنظیم اطلاعات کمک هایی کرده اند که لازم است از ایشان تشکر و قدردانی نمایم. بی شک، این مجموعه خالی از اشکال نیست. امیدواریم با راهنمایی های خوانندگان محترم، از کاستی های آن بکاهیم.

مقدمه

از زمان امپراطوری رم تاکنون ایتالیا از کشورهای مهم جهان است. امپراطوری رم قرن ها از بزرگترین حکومت های عصر خود بود و مرزهای آن از خاورمیانه تا غرب اروپا گسترش داشت. با ظهور حضرت عیسی (ع) و رواج مسیحیت، پاپ ها که مهمترین روحانیون مسیحی اند شهر روم را محل استقرار خود قرار دادند و این شهر مرکز دین مسیحیت شد. هم اکنون نیز کشور کوچک واتیکان در شهر رم، محل استقرار پاپ است.

از نظر اقتصادی ایتالیا هشتمین اقتصاد بزرگ جهان را داراست و جزء گروه G8 کشورهای بزرگ صنعتی و اقتصادی دنیاست. از نظر علمی و هنری نیز ایتالیا جایگاه ویژه ای در جهان دارد. از گذشته تاکنون بزرگان زیادی در ایتالیا زندگی کرده اند و آثار گرانبهایی را برجا گذاشته اند که در بخش های مختلف از جمله مشاهیر و هنر به ذکر برخی از ایشان پرداخته ایم؛ گرچه بنظر می رسد که شرح کامل آنها نیاز به هزاران صفحه دارد. لازم به ذکر است تنوع و جذابیت ایتالیا و کمبود منابع فارسی در مورد این کشور انگیزه اولیه تدوین این مجموعه بود.

ایران و ایتالیا در چند سال گذشته ارتباط نزدیکی داشته اند بطوریکه این کشور بزرگترین شریک تجاری ایران در اروپاست و پروژه های مشترک بسیاری را اجرا می کنند. امید است ارتباط صمیمانه دو کشور باستانی ایران و ایتالیا حفظ و گسترش یابد.

محمود رضا برزش

مشهد مقدس

تابستان ۸۷

(Repubblica Italiana) Italian Republic	جمهوری ایتالیا	نام رسمی:
Italia	ایتالیا	نام محلی:
	رم (نام قدیمی)	نامهای دیگر:
Rome	رم	پایتخت:
	جمهوری چند حزبی با دو مجلس قانون گذاری	نوع حکومت:
	رئیس جمهور	رئیس حکومت:
	نخست وزیر	رئیس دولت:

موقعیت جغرافیایی

جمهوری ایتالیا در نیم کره ی شمالی و جنوب قاره اروپا، در طول جغرافیایی ۶ تا ۱۸ درجه ی شرقی و عرض جغرافیایی ۳۶ تا ۴۶ درجه ی شمالی قرار دارد. کشورهای همسایه ی ایتالیا به ترتیب طول مرز، عبارتند از: سوئیس (۷۴۰ کیلومتر)، فرانسه (۴۸۸ کیلومتر)، اتریش (۴۳۰ کیلومتر)، اسلونی (۲۳۲ کیلومتر) و طول سواحل آبی این کشور نیز ۷۶۰۰ کیلومتری باشد. کشور ایتالیا شبیه چکمه ای در میان دریای آدریاتیک و دریای مدیترانه قرار گرفته و با ۳۰۳.۳۲۳ کیلومتر مربع (کمتر از یک پنجم مساحت ایران) در رده ی هفتمین کشور وسیع جهان قرار دارد.

در شمال ایتالیا، سوئیس و اتریش، در شرق، اسلونی و دریای آدریاتیک، در جنوب، دریای مدیترانه، در غرب، فرانسه و نیز دریای مدیترانه، قرار دارند. کشورهای واتیکان (Vatican) در شهر رم، سان مارینو (Sanmarino) در شرق ایتالیا با طول و عرض جغرافیایی ۴۴ و ۱۲.۳۰ درجه، قرار گرفته است. همچنین جزایر سیسیل (Sicily) و ساردینی (Sardinia) از وسیع ترین جزایر این کشور و در غرب این چکمه ی زیبا واقع شده اند.

آب وهوا

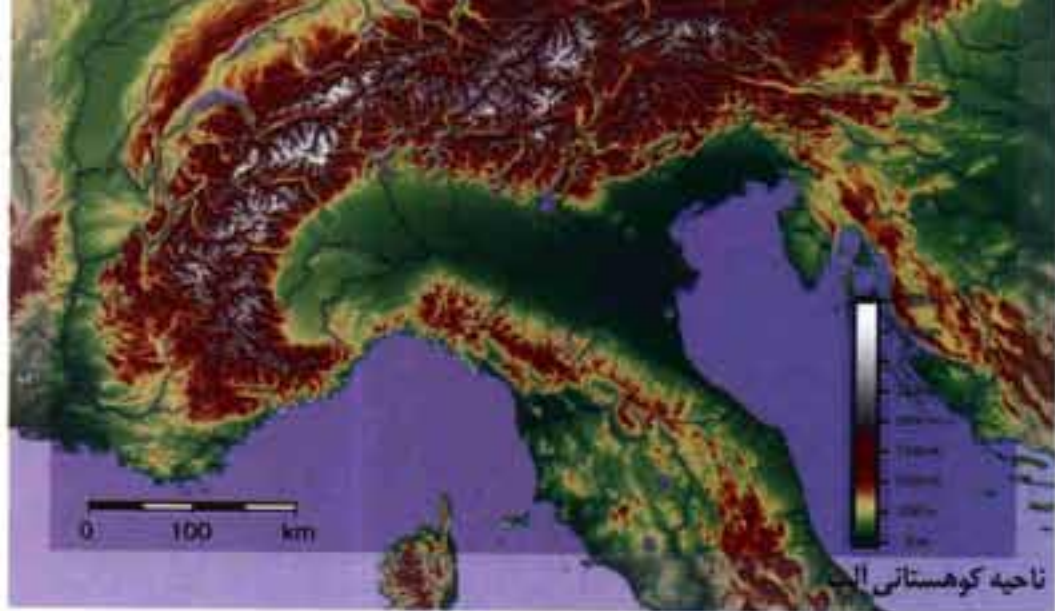
ایتالیا از آب و هوای مدیترانه ای در مرکز و آبی در شمال و گرم و خشک در جنوب برخوردار است. به خاطر طول قابل توجه این شبه جزیره (حدود ۱۲۰۰ کیلومتر)، میان آب و هوای قسمت شمالی که کوه های آلپ قرار دارد و جنوب آن که تا نزدیکی شمال قاره آفریقا در دریای مدیترانه امتداد یافته ، تفاوت های محسوسی وجود دارد . میانگین درجه حرارت ایتالیا به طور متوسط از ۱۱ تا ۱۹ درجه سانتیگراد است. به طور مثال میانگین درجه حرارت در شهرهای میلان در شمال ۱۱ ، رم در مرکز ۱۵.۵ و پالرمو، مرکز جزیره جنوبی سیسیل ۱۸.۵ است. ایتالیا کشوری است که قسمت عمده ی آن را کوه ها در بر گرفته، مهم ترین آنها رشته کوه های آلپ (Alps) و آپنین (Apennine) در شمال و مرکز هستند. وجود رشته کوه های آلپ مانع ورود بادهای سرد شمال و جریان هوای خلیج، سبب اعتدال آب وهوا می گردد.

جزیره ساردینی در معرض بادهای غربی اقیانوس اطلس، سیسیل در معرض بادهای جنوبی آفریقایی قرار دارد. در کل، هوای ایتالیا تحت تاثیر بادهای سرد زمستانی و گرم تابستانی مدیترانه، بادهای تابستانی و زمستانی کوه های آلپ، بادهای پاییزی اقیانوس اطلس، و بادهای پاییزی شرقی سیبری قرار دارد. برخورد این جبهه های هوایی در بیشتر اوقات سبب بارش های سنگین برف و باران می شود.

کشور ایتالیا از نظر پستی و بلندی و آب و هوا به سه منطقه تقسیم می شود:

الف - منطقه آلپ: کوه های آلپ در شمال ایتالیا قرار دارد، و دارای آب و هوای معتدل کوهستانی است. در این ناحیه، هرچه از سمت غرب به شرق حرکت کنیم، سرمای زمستان شدیدتر می شود. فصل سرمای آن طولانی و تابستانی کوتاه و مرطوب دارد. در آلپ نیز مناطق پوشیده از جنگل است.

ب - منطقه جلگه پو: تنها جلگه پهناور ایتالیا، جلگه پو (PO) است که ۱۵ درصد از خاک ایتالیا را در شمال شرقی دربرمی‌گیرد. این جلگه ناحیه ای ابرفتی است و از عقب نشینی دریای آدریاتیک و انباشته شدن رسوبات رود پو و شعبه های آن به وجود آمده است. جلگه پو از دو ناحیه کم ارتفاع و پست تشکیل شده است. نواحی کم ارتفاع آن از شمال به کوهپایه‌های آلپ، و از جنوب به کوه‌های آپنین متصل می‌شوند. آب و هوای این منطقه قاره ای بوده، زمستان آن سرد و مه آلود و تابستان آن گرم و بارانی است.

ج: منطقه شبه جزیره ای و جزیره‌ای: این ناحیه از جنوب جلگه پو آغاز شده و تا جزیره سیسیل ادامه می‌یابد. کوه‌های آپنین که از شمال به جنوب کشیده شده اند، بخش اعظم این منطقه را پوشانده است.

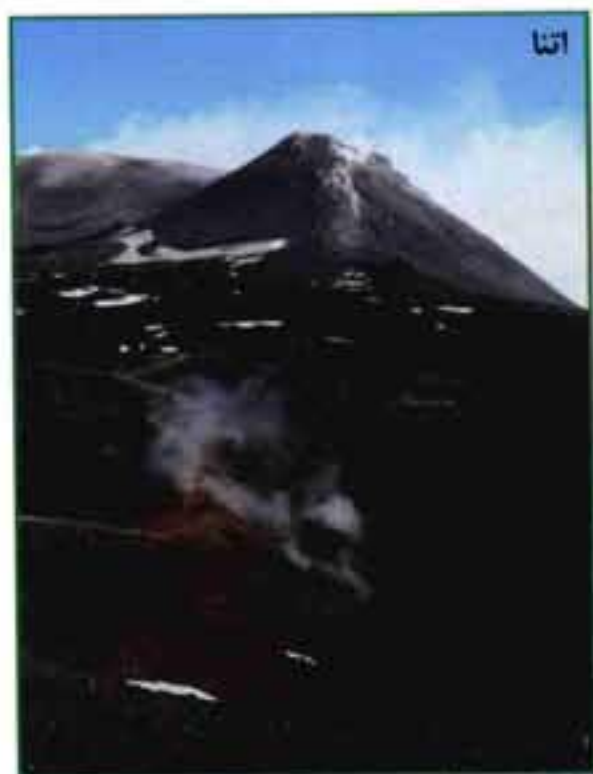
این کشور از نظر میزان بارش سالانه، بسیار متنوع است. کمترین میزان باران در جنوب جزیره سیسیل به مقدار تقریبی ۴۶۰ میلی متر و بیشترین میزان در شمال، جلگه پو ۱۵۲۰ میلی متر است؛ بارش برف در کوه‌های آلپ ایتالیا به طور متوسط از ۳ تا ۱۰ متر در سال است.

در ایتالیا، بیشترین برف در فوریه (بهمن) و گاه در ژانویه (دی) و یا مارس (اسفند) می‌بارد. ولی در منطقه آلپ بارش برف بیشتر

در فصل پاییز، و سرتاسر بهار (با بارش ۱۵۰۰ میلی متر) می‌باشد، زیرا زمستان های آن معمولاً سرد و خشک است.

خاک ایتالیا بیشتر پوشیده از کوه‌های جوان دوران سوم زمین‌شناسی است، به همین جهت در معرض دگرذیسی‌های تدریجی و آهسته‌ی قشر زمین، زلزله‌ها، فعالیت‌های آتشفشانی قرار دارد. از میان آتشفشان‌های فعال که همگی در جنوب ایتالیا قرار دارند، می‌توان به آتشفشان استرمبولی (Stromboli)، اتنا (Etna)، و آتشفشان وسوویوس (Vesuvius) اشاره کرد. اتنا، در استان کاتانیا در جزیره سیسیل با ارتفاع ۳۳۲۳ متر، شاخص‌ترین آتشفشان در قاره اروپا است. همان‌طور که پیشتر ذکر شد، دو رشته کوه معروف آلپ و آپنین در این کشور قرار دارند. قله مون بلان (Mont blanc) با ۴۸۱۰ متر ارتفاع، بلندترین قله اروپا، و در آلپ غربی و مرز ایتالیا و فرانسه (داخل کشور فرانسه) قرار دارد.

اتنا

اتنا

آتنا

استرنبولی

کوههای مرتفع ایتالیا

نام کوه	ارتفاع (متر)	نام کوه	ردیف
Gran paradiso	۴۰۶۱	گران پارادیزو	۱
Grivola	۳۹۶۹	گری ولا	۲
Ortler	۳۹۰۲	اُرتلر	۳
Konigs	۳۸۵۹	کونیگز	۴
Monviso	۳۸۴۱	مون ویزو	۵
Zufall	۳۷۶۴	زوفال	۶
Clairforon	۳۶۴۲	کلیار فورون	۷
Vioz	۳۶۴۰	ویوز	۸
Presanella	۳۵۵۶	پرسانلا	۹
Adamello	۳۵۵۴	آداملو	۱۰

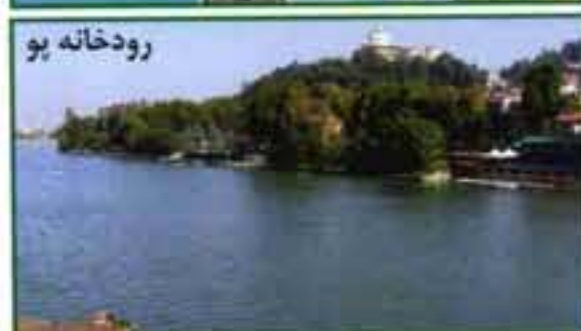

گران پارادیزو

رودها

رودخانه پو

رودهای بسیاری در ایتالیا جاری است. بزرگ ترین و مهم ترین آنها رود پو (Po) است که از غرب رشته کوه های آلپ سرچشمه گرفته و پس از طی مسیری در حدود ۶۵۲ کیلومتر در شمال ایتالیا به سمت شرق به دریای آدریاتیک می ریزد. رود ادیجه (Adige) که از دره پو می گذرد با ۴۱۰ کیلومتر، دومین رود طولیل این کشور است.

همچنین رودهای تیبر (Tiber) به طول ۴۰۵ کیلومتر در مرکز ایتالیا قرار دارد، و از شهر رم نیز می گذرد. ارنو (Arno) با ۲۴۱ کیلومتر در مرکز ایتالیا، از منطقه توسکانی سرچشمه، و پس از گذشتن از شهرهای فلورانس و پیزا به دریای مدیترانه می ریزد. از دیگر رودهای مهم ایتالیا ولتورنو (Volturno) در جنوب ایتالیا با ۱۷۵ کیلومتر، است، این رودها همگی از کوه های آپنین سرچشمه می گیرند. رودخانه های جنوبی و جزیره ای ایتالیا بیشتر مسیرهای کوتاه را طی کرده و به دریا های مختلف می ریزند.

رودخانه ادیجه

رودخانه ارنو

رودخانه تیبر

دریاچه‌ها

در ایتالیا دریاچه‌های مهم و مشهوری از جمله - به ترتیب وسعت، کیلومتر - گاردا (۳۷۰) (Garda)، ماجیوره (۲۱۵) (Maggiore)، کومو (۱۴۶) (Como)، ترازیمنو (۱۲۸) (Trasimeno)، ایزو (۶۲) (Iseo)، وجود دارد که وسیع‌ترین آنها دریاچه گاردا با ۳۷۰ کیلومتر مربع مساحت، در ایتالیای شمالی، حد فاصل ونیز و میلان می باشد. عمیق ترین این دریاچه ها، دریاچه کومو با حداکثر ۴۱۰ متر عمق می باشد.

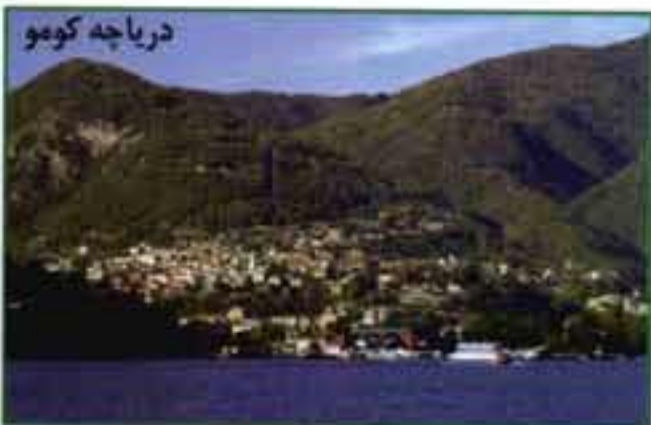
دریاچه گاردا

دریاچه گاردا

دریاچه ماجیوره

دریاچه کومو

خلیج‌ها

ایتالیا سواحل بسیار طولانی و قابل کشتیرانی دارد. خلیج تریست (Trieste)، ونیز (Venice)، مانفردونیا (Manfredonia)، کاتانیا (Catania) در شرق، تارانتو (Taranta)، اسکویلاچ (Squillace)، نوتو (Noto)، کستل مار (Castellmare) در جنوب و جنوا (Genova)، سالرنو (Salerno)، ناپل (Napoli) و پلی کاسترو (Policastro) در غرب از مهم ترین خلیج‌های ایتالیا هستند.

دریاچه ترازیمنو

جزایر

جزیره سیسیل در جنوب غربی ایتالیا که پالرمو مرکز آن می باشد، بزرگترین جزیره در دریای مدیترانه است. مساحت این جزیره ۲۵،۷۰۷ کیلومتر مربع، و دارای قله های بسیار بلندی است، و می توان از اِتنا با ارتفاع ۳۳۲۳ متر در شرق و مونته سان جیلیانو با ۷۵۰ متر ارتفاع در شمال غربی نام برد. جمعیت این جزیره در سال ۲۰۰۶ حدود ۵۰۱۷،۲۱۲ نفر بوده است. جزیره ساردینی با مرکزیت کالیاری (Cagliari) در دریای مدیترانه و غرب ایتالیا واقع شده و با جزایر کوچک اطرافش منطقه ساردنی را تشکیل میدهند. این جزیره دومین جزیره بزرگ دریای مدیترانه و ایتالیا و ۲۴،۱۰۰ کیلومتر مربع وسعت دارد. جمعیت این جزیره در سال ۲۰۰۶ حدود ۱،۶۳۷،۶۳۹ نفر بوده است.

حیوانات

در ایتالیا تنوع و گونه های حیوانات نسبت به کشورهای اروپایی اطرافش کمتر است. در کوه های آلپ حیواناتی چون: موش خرما، کوهی، شوکا (Chamois) و مارال (Ibex) زندگی می کنند. خرس قهوه ای، گراز وحشی، گرگ، گوزن، و گوسفند وحشی نیز در مناطق کوهستانی یافت می شوند. در مناطق مختلف ایتالیا انواع پرنده های شکاری چون: عقاب، کرکس، لاشخور، شاهین، بلدرچین، خروس جنگلی، کبک، جغد طلایی، و باقرقره اروپایی زندگی می کنند.

پرنده گان آبی مانند: اردک وحشی، مرغابی، غاز، لک لک نیز در کنار دریاها و دریاچه ها به چشم می خورند. همچنین حیوانات خزنده مثل: کروکودیل، مارمولک، مار و برخی گونه های افعی سمی و عقرب در ایتالیا یافت می شوند.

جغرافیائی انسائی

جمعیت

فہرست استان ہا، مراکز و جمعیت ابٹالیا

ردیف	استان	مرکز	وسعت (کیلومتر مربع)	جمعیت استان
۱	لومباردی	میلان	۲۳۸۶۱	۹۳۷۵۰۰۰
۲	کامپانیا	نابل	۱۳۵۹۵	۵۷۹۰۰۰۰
۳	لائزیو	رم	۱۷۲۰۷	۵۳۰۲۰۰۰
۴	سیسیل	پالرمو	۲۵۷۰۸	۵۰۱۷۰۰۰
۵	ونتو	ونتو	۱۸۳۹۱	۲۷۳۸۰۰۰
۶	پیمونہ	تورین	۲۵۳۹۹	۲۳۳۱۰۰۰
۷	امیلیا - رومانی	بولیا	۲۲۱۲۴	۴۱۸۷۰۰۰
۸	پولیا	باری	۱۹۳۶۲	۴۰۷۱۰۰۰
۹	توسکانی	فلورانس	۲۲۹۹۷	۳۶۱۹۰۰۰
۱۰	کالابریا	کاتانزارو	۱۵۰۸۰	۲۰۰۴۰۰۰
۱۱	ساردینی	کالیاری	۲۹۰۹۰	۱۶۵۵۰۰۰
۱۲	لیگوریا	جنوا	۵۴۲۱	۱۶۱۰۰۰۰
۱۳	مارکہ	آنکونا	۹۶۹۴	۱۵۲۸۰۰۰
۱۴	آروتسی	لاکوئیڈ	۱۰۷۹۴	۱۳۰۵۰۰۰
۱۵	فریولی - ونٹس جولیا	تریسٹ	۷۸۵۵	۱۲۰۸۰۰۰
۱۶	ترنتینو - آلتو آدیجہ	ترنتو و بولٹسانو	۱۳۶۰۷	۹۸۵۰۰۰
۱۷	اومبریا	پروجیا	۸۴۵۶	۸۶۷۰۰۰
۱۸	بازیلیکاتا	پاتنزا	۹۹۹۲	۵۹۴۰۰۰
۱۹	مولیزہ	کامپوباسو	۴۴۳۸	۳۲۰۰۰۰
۲۰	والہ د آوستا	آوستا	۳۲۶۳	۱۲۳۰۰۰

طبق آمار سال ۲۰۰۷، کشور ایتالیا با ۵۸،۱۳۳،۵۰۹ نفر جمعیت در رده بیست و سومین کشور جهان، و چهارمین کشور پرجمعیت در اتحادیه اروپا پس از آلمان، فرانسه و انگلستان قرار دارد. جمعیت ساکن در ایتالیا شامل: ۹۵/۴۵ درصد ایتالیایی، ۱/۱۵ درصد اروپای شرقی، ۰/۸۲ درصد عرب، ۰/۷۷ درصد آسیایی، ۰/۴۱ درصد آمریکای جنوبی، ۰/۳۶ درصد آفریقایی، ۰/۶ درصد آلبانیایی و ۰/۴۴ درصد از دیگر کشورها می باشد.

رشد سالانه جمعیت این کشور بین سال‌های ۱۹۹۵ تا ۲۰۰۰ صفر بوده است. از کل جمعیت ایتالیا حدود ۴۸/۵۳ درصد مرد و ۵۱/۴۷ درصد زن و تقریباً ۹۸/۱ درصد افراد بالای ۱۵ سال در این کشور باسوادند.

ایتالیا به ۲۰ منطقه، ۱۰۹ استان و ۸۱۰۱ منطقه شهری طبق جدول صفحه قبل تقسیم شده است. تعداد مهاجران قانونی مقیم ایتالیا به حدود ۲،۶۷۰،۵۱۴ نفر رسیده که ۵/۴ درصد جمعیت این کشور را تشکیل می دهند، و بیشتر در شمال این کشور زندگی می کنند. بیشترین تعداد مهاجر در استان لومباردی، و جزیره ساردینی کمترین تعداد مهاجر را پذیرا می باشد. اکثر مهاجرانی که در ایتالیا زندگی می کنند به ترتیب اهل: آلبانی، مراکش، رومانی، اکوادور، اوکراین و تونس هستند.

تراکم جمعیت

تراکم جمعیت در ایتالیا ۱۹۸ نفر در هر کیلومتر مربع است، و دو سوم جمعیت آن در شهرها زندگی می کنند. رم و میلان پرجمعیت ترین شهرهای ایتالیا هستند. سه منطقه لومباردی، کامپانیا و لاتزیو از پرجمعیت ترین مناطق این کشور محسوب می شوند. این کشور از پرجمعیت ترین کشورهای کناره ی دریای مدیترانه است. پراکندگی جمعیت بر اثر عوامل مختلف جغرافیایی در سراسر کشور یکسان نیست. پر جمعیت ترین نواحی ایتالیا در اطراف جلگه پو در شمال،

جلگه‌های کوچک دو طرف شبه جزیره سیسیل و نواحی اطراف معادن و شهرهای صنعتی می باشد.

سرزمین‌های کوهستانی و باتلاقی ایتالیا از نقاط کم جمعیت این کشور است.

در انتهای باختری چراگاه های اروپایی در دره دانوب و آلمان جنوبی، اقوامی ساکن شدند که فرهنگی همانند و از ریشه هند و اروپایی داشتند. از تاریخ نخستین این اقوام تا پیش از آن که حدود هزاره دوم قبل از میلاد - به شبه جزیره ی ایتالیا یورش برند اطلاعات، بسیار اندک است. این اقوام عبارت بودند از: اومبریایی ها (Umbrians)، سامنیت ها (Samnites)، ایتالیایی ها و لاتین ها که بعدها به یکدیگر پیوستند قوم بزرگی را تشکیل دادند و با نام رومی ها شناخته شدند. جمعیت ایتالیا از لحاظ نژادی بیشتر برگرفته از نژادهای کناره دریای مدیترانه می باشد و برخی نیز به تیره ی آپی متعلق اند. به طور کلی حدود ۹۴/۱ درصد مردم این کشور دارای نژادی ایتالیایی، ۲/۹ درصد ساردینیایی و سه درصد مابقی از نژادهای مختلف از قبیل رومانیایی، آلمانی، فرانسوی، آلبانیایی و مهاجران سایر کشورها می باشند.

زبان و خط

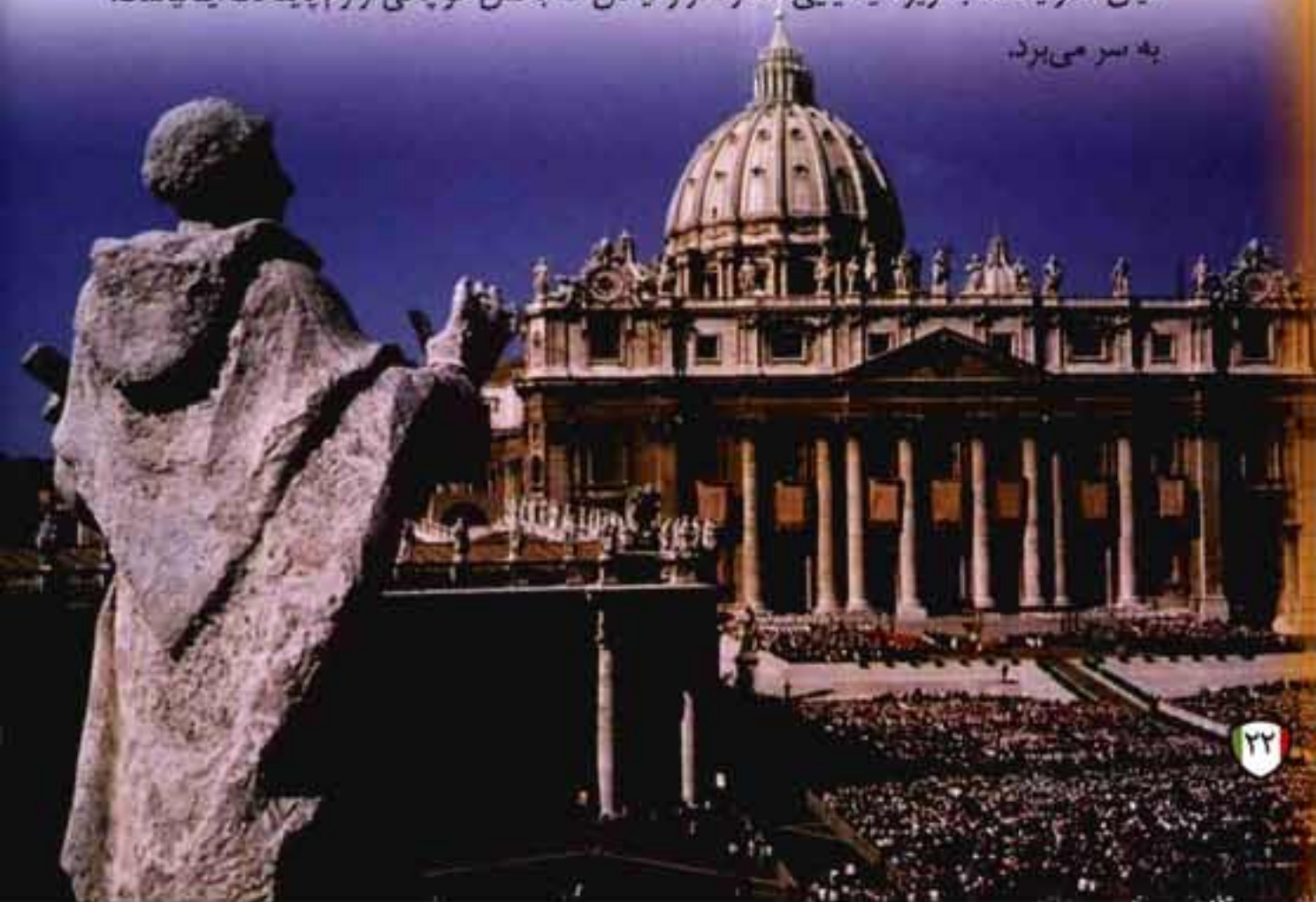
زبان مردم این کشور ایتالیایی است که برگرفته از زبان لاتین است. غنا و تنوع گویش ها و زبان های محلی ایتالیا، بیش از زبان های دیگر مردمان لاتین زبان است. این زبان در دورانی که اقشار تحصیل کرده هنوز به لاتین سخن می گفتند و می نوشتند، عامیانه نامیده می شد. این زبان عامیانه در قرن چهاردهم میلادی توسط آثار شاعران و نویسندگان بزرگ فلورانس نظیر دانته اعتبار یافت. بنابراین می توان گویش فلورانس را که برگرفته ای اصیل از زبان لاتین است، پایه و اساس زبان ایتالیایی امروزی دانست.

زبان ایتالیایی با ۶۱ میلیون سخنگو در سال ۲۰۰۵، بیستمین زبان در دنیا می باشد. از جمله کشورهایی که کم و بیش به این زبان صحبت می کنند، عبارتند از: سان مارینو، کرواسی، اتیوپی، اسلونی، سوییس.

در سال های بسیار دور رومی های باستان به خدایان زیادی اعتقاد داشتند و به آنها احترام می گذاشتند. از جمله معروفترین خدایان روم باستان عبارتند از: ساتورن (Saturn) یکی از قدیمی ترین خدایان رومی که حتی به عنوان قانون گذار مطرح است. وی پدر ژوپیتر (Jupiter) خدای آسمان بوده است و دیگری ژونو (Juno) همسر ژوپیتر بوده است. نپتون (Neptune) برادر ژوپیتر و خدای روپاها، مینرا - زن - (Minerra) خدای دانایی و معرفت، مارس (Mars) خدای جنگ و ونوس - زن - (Venus) خدای عشق که مارس را دوست داشته است.

اکنون در مقایسه با دیگر کشورهای اروپایی، مذهب در ایتالیا از اهمیت و نفوذ بیشتری برخوردار است. حدود ۸۷/۸ درصد از مردم ایتالیا پیرو کلیسای کاتولیک هستند، تنها اسپانیا در این باب قابل مقایسه است. مذهب کاتولیک به عنوان یکی از مذاهب مسیحیت پیوندهای کهن و استواری با تاریخ و فرهنگ ایتالیا برقرار کرده است. کلیسای رم قدیمی ترین کلیسای مسیحیت است، کاتولیکها معتقدند که پطرس قدیس، از حواریون عیسی (ع) آن را بنا نهاده است.

ایتالیا افزون بر آن که به عنوان خاستگاه مذهب کاتولیک در جهان مسیحیت اهمیت دارد، به عنوان اقامتگاه پاپ نیز مورد توجه کاتولیکهای جهان است. پاپ که مشتاقان بسیاری در میان کاتولیکها به ویژه ایتالیاییها دارد در واتیکان که بخش کوچکی از رم پایتخت ایتالیا است، به سر می برد.

براساس توافقی که در سال ۱۹۸۵ میان واتیکان و دولت ایتالیا انجام گرفت، مذهب کاتولیکی روم دیگر مذهب رسمی کشور به حساب نمی‌آید و آموزش اجباری مذهب در مدارس برچیده و کمک‌های مالی دولت کاهش یافت. حق حاکمیت شهر واتیکان به عنوان یک کشور مستقل، که طبق عهدنامه لاتران در سال ۱۹۲۹ صورت گرفته، بدون هیچ تغییری به قوت خود باقی است.

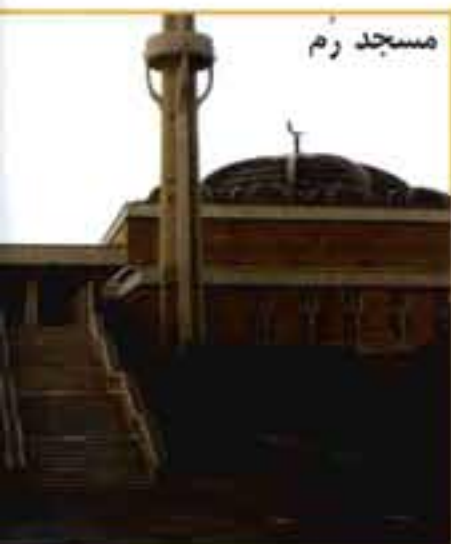
در ایتالیا، عده‌ای مسیحی نیز معتقد به مذهب پروتستان هستند که تعداد آنها زیاد نیست. یهودیان ایتالیا مرکزی به نام اتحادیه جوامع یهودی ایتالیا دارند که در سال ۱۹۳۰ تاسیس شده و متشکل از ۲۲ نماینده جامعه یهودی می‌باشند. در سال ۱۹۸۷ طی موافقتنامه‌ای که بین دولت و نمایندگان جامعه یهودی ایتالیا به

امضا رسید، حقوقی برای این جامعه منظور شد؛ از جمله حق برگزاری مراسم مذهبی در روز شنبه که مستلزم آن است از رفتن به مدرسه و کار کردن در این روز معاف باشند.

آمار مذاهب در ایتالیا

ردیف	مذهب	درصد
۱	مسیحیت	۹۱٫۱
۲	اسلام	۱٫۴
۳	بودایی	۰٫۲
۴	هندو	۰٫۱
۵	سیک	۰٫۱
۶	یهودیت	۰٫۱
۷	مذهب نامشخص	۷٫۰

بیش از یک درصد مردم ایتالیا مسلمان هستند، و در حال حاضر حدود ۸۲۵،۰۰۰ نفر مسلمان در این کشور زندگی می‌کنند. مسلمانان در اوایل تاریخ اسلام، مناطقی از جنوب ایتالیا مانند سیسیل را تصرف نموده ولی بعدها در مقابل فشار مسیحیان، آن نواحی را تخلیه کردند که هنوز آثاری از معماری آنها در آنجا به چشم می‌خورد. از آنجا که ایتالیا مقر اصلی جهان مسیحیت در برابر اسلام بوده است، در پایتخت اجازه تأسیس مسجد به مسلمانان داده نشده بود؛ ولی در سال‌های اخیر مسلمانان ایتالیا در رم مساجدی ساخته‌اند. اگر چه سیسیل، ساردینی و برخی مناطق شبه جزیره ای ایتالیا بین سال‌های ۸۲۸ و ۱۳۰۰ بخشی از سرزمین‌های اسلام بوده است، اما اسلام تقریباً از سال ۱۸۶۱ تا ۱۹۷۰ در این سرزمین غایب بود تا هنگامی که اولین مهاجران شمال آفریقا به ایتالیا وارد شدند. این آفریقایی‌های شمالی اکثر بربر و اهل طایفه‌ی بزرگ شمال آفریقا یا عرب تبار، و اغلب از مراکش مهاجرت کرده بودند. در سال‌های اخیر این موج مهاجرت از کشورهای تونس و آلبانی بیشتر شده است. همچنین تعدادی از مهاجران لیبیایی، مصری، پاکستانی، و کردها نیز در ایتالیا ساکن شده‌اند. حدود ۳۰ هزار نفر از مسلمانان این کشور را خود ایتالیایی‌ها تشکیل داده‌اند، از مشهورترین ایتالیایی‌هایی که به اسلام روی آورده، سفیر سابق ایتالیا در عربستان و دکتر ادواردو آنپلی، فرزند ارشد مالک شرکت فیات و سناتور معروف ایتالیایی هستند.

مسجد رم

پس از درگذشت پیامبر اسلام حضرت محمد (ص)، طی قرون هفتم تا یازدهم بخش‌های کوچکی از جنوب ایتالیا، سیسیل و ساردینی توسط مسلمانان اشغال شد، به دنبال عقب نشینی مسلمانان در قرن دوازده چندین مسجد زیبا - که توسط مسلمانان ساخته شده بود - به کلیساهای کاتولیک تبدیل شدند. اینک ساخت چهارمین مسجد بزرگ ایتالیا در شهر جنوا واقع در شمال این کشور آغاز شده است.

این مسجد به لحاظ مساحت پس از مساجد شهرهای رم، میلان و کاتانیا چهارمین مسجد بزرگ ایتالیا محسوب، گنبد و مناره‌های آن در کنار ناقوس‌های یک کلیسا برافراشته خواهد شد. گفتنی است که در ایتالیا ۱۶۰ مسجد و مرکز اسلامی وجود دارد. بر اساس آخرین آمار رسمی ایتالیا، مسلمانان حدود ۳۴ درصد از ساکنان خارجی کشور را تشکیل

داده‌اند. نرخ تولد در میان شهروندان ایتالیا رو به کاهش، اما در میان مسلمانان رو به افزایش است. این امر، موجب افزایش جمعیت مسلمانان خواهد شد. امروزه مسلمانان ۱/۴ درصد جمعیت این کشور را تشکیل می‌دهند، اسلام دومین دین در ایتالیا پس از مسیحیت به شمار می‌آید.

پرچم

پرچم مستطیلی شکل ایتالیا دارای سه نوار عمودی با رنگ‌های (از راست به چپ) قرمز، سفید و سبز است. طرح این پرچم در طول تاریخ دستخوش تغییرات زیادی

بوده است. در اواخر قرن هیجده مناطقی از ایتالیا پرچم سبز و سفید و قرمز را انتخاب کردند. می‌توان گفت این طرح الهامی است از نواحی شمالی ایتالیا که توسط ناپلئون اشغال شده بود. در سال ۱۷۹۸ این سه رنگ توسط جمهوری سیز آلپینه (Cisalpine) مورد قبول واقع شده؛ پرچم چهارگوشی که این سه رنگ به صورت عمود در آن جا گرفته بود. در سال ۱۸۰۲ پس از تشکیل جمهوری ایتالیا، پرچم جدید معرفی شد. این پرچم نیز شامل همان سه رنگ بود، اما با تغییراتی در طرح آن، یعنی با همان طرح چهارگوش که قرمز رنگ بود، وسط آن لوزی سفید، و در وسط لوزی مربع سبز قرار داشت. در ۱۸۰۵ که دوباره حکومت پادشاهی شد، پرچم به صورت مستطیل با طرح شاهیتی در وسط، تبدیل شد. در سال ۱۸۴۸ بار دیگر ملت ایتالیا در زیر پرچمی متحد شدند که همان پرچم ملی سه رنگ با نوارهای عمودی قرمز، سفید و سبز است.

در مورد انتخاب رنگ‌ها دو نظریه وجود دارد. دیدگاهی بر این اساس است که سبز نشانه امید، سفید نشانه ایمان و اعتقاد و قرمز را نهاد نیکوکاری می‌دانند. عقیده دیگر سبز نهاد طبیعت و چشم انداز ایتالیا، سفید معرف برف‌های قله‌های آلپ، و قرمز را معرف خونریزی که سبب استقلال ایتالیا شد، می‌دانند.

هرگاه پرچم ایتالیا را ۹۰ درجه به راست بچرخانیم شبیه پرچم ایران خواهد شد.

ایتالیایی‌ها اصولاً هنرمند هستند، این کشور از ادبیات، هنر، شعر، موسیقی و... بسیار غنی برخوردار است. اعتقاد آنها به مذهب کاتولیک همواره بر تمامی جنبه‌های هنری و فرهنگی این کشور نفوذ داشته است. به عنوان مثال، به اعتقاد مردم ایتالیا، جشن نام گذاری هر کس مهم‌تر از جشن تولد او به شمار می‌رود، زیرا در آن هر فرد ایتالیایی را به نام یکی از قدیسان می‌خوانند. هر فرد ایتالیایی قدیسی دارد که حامی اوست، و مردم از قدیس خود انتظار دارند که آنها را از گزند حوادث پاس دارد. در عوض به کلیسا و کشیش، هدایایی اختصاص می‌دهند، همچنین از احکام دین اطاعت، و در مراسم مذهبی و عبادی شرکت می‌کنند.

ایتالیایی‌ها از نشستن در کافه‌های لذت می‌برند. در این کافه‌ها آنها وقت خود را اغلب برای صحبت کردن، نوشیدن، بازی کردن یا تنها نشستن زیر آفتاب، صرف می‌کنند. دست دادن رایج‌ترین روش خوش آمدگویی و تبریک است. گفتن (چاؤ) (Ciao) برای سلام یا خداحافظی غیررسمی رایج است. عبارتی مانند: روز بخیر (Buon giorno) و شب بخیر (Buona sera) نیز برای برخوردهای رسمی‌تر، استفاده می‌شود. گفتن عنوان شخصی بسیار مهم است هر چند استفاده از اسم کوچک رایج‌تر است. ایتالیایی‌ها مردم بسیار اجتماعی و خونگرمی چه در خانه هاشان و یا در کافه‌ها، بارها و رستوران‌ها هستند. دید و بازدید از خانواده یا دوستان، به ویژه در ایام تعطیل و یکشنبه‌ها، بخش مهمی از زندگی و روابط ایتالیایی‌ها محسوب می‌شود. در روستاها، جایی که زندگی کمتر ماشینی شده است، مردم و به ویژه خویشاوندان، بدون هماهنگی به دیدن یکدیگر می‌روند. هنگامی که به‌شام دعوت می‌شوند، آوردن هدیه‌ای کوچک معمول است. شبها یا بعدازظهر یکشنبه‌ها، گشت و گذار در شهر یا روستاها بسیار معمول است. اغلب ایتالیایی‌ها یکشنبه‌ها یا به حومه شهر می‌روند یا برای دیدن رویدادهای ورزشی به استادیوم‌ها سر می‌زنند. در تابستان مردم به سواحل دریا و ویلاها می‌روند.

بسیاری از ایتالیایی‌ها از رفتن به سینما لذت می‌برند، هر چند توجه به سینما از آنچه که در میانه‌ی قرن بیستم متداول بود، کمتر شده است.

سن ازدواج در ایتالیا بالاست، زیرا اغلب مردم مایلند تا پایان تحصیلات و پیدا کردن شغلی مناسب، برای ازدواج منتظر بمانند. در مراسم ازدواج معمولاً از رسوم مذهب کاتولیک پیروی می‌شود؛ هر چند آمار کسانی که با مراسم رسمی و قانونی ازدواج می‌کنند، به ویژه در مرکز و شمال ایتالیا رو به افزایش است. امروزه اجازه طلاق تنها بعد از سه سال جدایی رسمی، صادر می‌شود.

وفاداری و سربلندی خانواده بسیار با ارزش شمرده می شود. حتی هنگامی که فرزندان بزرگ باشند، تحت حمایت والدینشان هستند. والدین سعی می کنند به فرزندانشان در خرید خانه یا آپارتمان کمک کنند. در شمال، اعضای خانواده ها اغلب جدا از هم زندگی می کنند و تعداد افراد خانواده به ویژه در دهه های اخیر بسیار کاهش یافته است. در جنوب، خانواده ها تا حدی بزرگتر هستند، و نسل های زیادی اغلب در همان شهر یا خانه زندگی می کنند. تفاوت در نگرش شمال و جنوب را می توان در آزادی بیشتر زنان شمال در ارتباط با کار و زندگی اجتماعی نیز مشاهده کرد.

تعطیلات رسمی و جشن ها

مردم ایتالیا، سال جدید را در اول ژانویه جشن می گیرند. شب عید تعمید عیسی مسیح، ششم ژانویه از جمله تعطیلات رسمی است که با دیدار ساحره ی کریسمس یعنی بفانا، همراه است. بفانا در افسانه ها، پیرزنی ساحره و مهربان است که شانس خود را برای همراهی (ازدواج) با عیسی مسیح از دست داد، از آن زمان تاکنون به دنبال مسیح می گردد. در شب پنجم ژانویه، او از روی چوب جاروی خود به داخل دودکش ها سر می خورد و برای بچه هایی که خوب بوده اند، اسباب بازی و شیرینی و برای بچه های بد، تکه ای زغال باقی می گذارد.

فستیوال های سنتی بسیاری در نقاط مختلف ایتالیا برگزار می شود. به ویژه جشن های کارناوالی که در ونیز برگزار می شود، و شرکت کنندگان از دور و نزدیک برای شرکت در این جشن ها به شهر می آیند. کارنواله (Carnevale) جشنی است همراه با رژه و فستیوال لباسهای محلی که در بسیاری از مناطق ایتالیا، درست قبل از شروع ایام روزه کاتولیک ها، برگزار می شود. جشن جوزف مقدس (St. Joseph 's day) که در نوزدهم مارس (بیست و نه اسفند) هر سال توسط مردم ایتالیا برگزار می شود.

ونیز

ونیز

نماد مرسوم در این جشن میز یا سفره ی جوزف مقدس است که از دست رنج کشاورزان تهیه می شود. جوزف مقدس حامی فقیران و بی‌نویان است و در این روز صدقه دادن به افراد نیازمند جامعه کاری مرسوم و متداول محسوب می‌شود. در چنین روزی مردم خود را به شکل مریم مقدس، جوزف و دوازده خواری عیسی مسیح درمی‌آورند و از دیگران برای شرکت در جشن دعوت می‌کنند.

تعطیلات مذهبی مردم ایتالیا

روز خدا گوست، روز عروج حضرت مریم به آسمان که در پانزده آگوست (بیست و چهار مرداد) برگزار می‌شود. در این تاریخ اکثر مردم ایتالیا، شهر را به مقصد ساحل و کوه ترک می‌کنند. روز اولیاء یا قدیسین در اول نوامبر (ده آبان)، روزی است که تمام قدیسین کاتولیک مورد احترام و تکریم قرار می‌گیرند. در این روز مارش عزا برای کسانی که مرده اند، نواخته می‌شود و زنگ کلیساها به صدا درمی‌آیند، و مردم به گورستان رفته و مقبره ی اقوام و دوستان خود را با گل، به ویژه داوودی و شمع می‌پوشانند. در روز هشتم دسامبر (۱۷ آذر) تولد عیسی مسیح جشن گرفته می‌شود و سرانجام در بیست و پنج دسامبر (چهار دی) جشن کریسمس برگزار می‌شود. افزون بر این هر شهری دارای قدیس خاص خودش است، و روز مخصوص به آن قدیس را جشن می‌گیرند.

تعطیلات رسمی در ایتالیا عبارتند از:

اول ژانویه (پانزده دی): روز سال نو	دوم ژوئن (دوازده خرداد): روز جمهوری
شش ژانویه (شانزده دی): روز شهور و لحنی مسیح	روز خدا گوست پانزده آگوست (بیست و چهار مرداد): روز جشن صعود مریم مقدس به آسمان
هشت آوریل (نوزده فروردین): یکشنبه، عید پاک	اول نوامبر (ده آبان): روز اولیا و یا قدیسین
نه آوریل (بیست فروردین): دوشنبه، عید پاک	هفت نوامبر (شانزده آبان): روز جشن پیروزی جنگ جهانی اول
بیست و پنج آوریل (پنج اردیبهشت): روز آزادی	هشت دسامبر (هفده آذر): تولد عیسی مسیح
اول می (پانزده اردیبهشت): روز کارگر	بیست و پنج دسامبر (چهار دی): روز کریسمس
بیست و هفت می (شش خرداد): عید گنبران	بیست و پنج دسامبر (پنج دی): روز استغان مقدس

در گذشته رومی ها بعد از غلبه بر کشور و یا مناطقی که به آن حمله می کردند، غذاهای سرزمین های مغلوب را که مطلوب ذائقه خود تشخیص می دادند، وارد برنامه ی غذایی کشور خود می کردند، شاید به همین دلیل، ضیافت های رومی ها بسیار مفصل، رنگارنگ و مشهور بوده است؛ چه بسا این روند تاریخی از جمله عوامل تکامل آشپزی رومی به شمار می آید.

در فاصله زمانی عهد باستان تا رنسانس (قرن پانزده) که قرون وسطی نام دارد، راهبه های مسیحی رومی، هنر آشپزی ایتالیایی را پویا و زنده نگه داشتند. در اواخر قرن هشتم میلادی که مناطق جنوبی ایتالیا توسط مسلمانان اشغال شد و این روند تا پایان قرن سیزده ادامه داشت، این امکان فراهم آمد که آشپزی شرقی از طریق مسلمانان به ایتالیا و سپس اروپا، انتقال یابد. در حقیقت در این دوران تکامل آشپزی رومی بیشتر مرهون مهاجران یونانی و ورود مسلمانان بوده است. این عوامل همراه با ورود انواع مواد غذایی اقوام دوردست توسط دریانوردان و جهانگردان ایتالیایی در درخشش و پویایی آشپزی رومی پس از رنسانس تأثیر گذار بوده است. نحوه ی تهیه ی انواع پستا که به نوعی غذای ملی ایتالیا اطلاق می شود، از طریق مارکوپولو از چین وارد ایتالیا شد و بدین وسیله در جهان عمومیت یافت. در هر حال از این زمان تا بیش از دو قرن، آشپزی رومی پیشرو آشپزی ملل اروپایی بود، ولی بعدها این جایگاه به فرانسه منتقل شد؛ اما نباید فراموش کرد که این ایتالیایی ها بودند که به فرانسوی ها آموختند چگونه آشپزی کنند. در تاریخ آمده است که ازدواج خانمی ایتالیایی به نام کاترین مدیچ با پادشاه فرانسه و به همراه بردن سرآشپز ایتالیایی به پاریس، عاملی برای انتقال آشپزی ایتالیایی به فرانسه در قرن نوزدهم میلادی شد. با این وجود برخی روش های سنتی آشپزی رومی به همان صورت در ایتالیا باقی ماند و اینک نیز مورد استفاده قرار می گیرد.

ویژگی های آشپزی ایتالیایی

در ایتالیا همانند ایران، انواع غذاها با توجه به تنوع مناطق کمی با هم فرق می کند. هر منطقه، از فرآورده های محلی در برنامه ی غذایی خود استفاده می کنند. نظیر مصرف بیشتر برنج، حبوبات، ذرت، مواد لبنی، گوشت و مرغ در شمال ایتالیا، زیتون در مناطق گرم، مرکبات، گوجه فرنگی و فرآورده های دریایی (انواع ماهی و میوه دریایی) در جنوب، حتی پستا که مورد مصرف عموم مردم ایتالیا است با روش های گوناگون پخت می شود

CAPPUCCINO

origin of the word

کاپوچینو

پنیر موزارلا

پنیر موزارلا

روغن زیتون در مناطق جنوبی، و کره در مناطق شمالی مورد مصرف قرار می گیرد. نان باگت ایتالیایی معمولاً به طور ساده (بدون کره) استفاده می شود. ایتالیایی ها مبتکر دو نوع قهوه به نام های اکسپرسو (Espresso) و کاپوچینو (Cappuccino) در جهان هستند. در آشپزی ایتالیایی دو عامل بسیار مهم قابل ملاحظه است: نخست استفاده از مواد غذایی تازه و دیگر آسانی روش های پخت و پز، به طوری که در مدتی اندک آماده شوند. به این ترتیب عطر، طعم و رنگ غذای ایتالیایی استثنایی، و دلیل آن استفاده فراوان از پیاز، سیر، چهار ادویه (میخک، دارچین، فلفل سیاه و سفید، جوز)، فلفل قرمز و یا سبز است. نان به همراه اکثر غذاها مصرف می شود. برخی مواد دیگر که در تهیه ی غذای ایتالیایی به کار می رود، عبارت است از:

- پنیر: بیش از ۴۰۰ نوع پنیر در ایتالیا تهیه می شود؛ معروفترین پنیر موزارلا (mozzarella)، پنیر سنتی ایتالیا است که از شیر گاو میش و یا گاو تهیه می شود. این پنیر سفید، نرم و کشدار بوده و در تهیه ی پیتزا کاربرد دارد. پنیر پارمیزان (Parmesan)، پنیری سفید است که در پستا و یا سوپ استفاده می شود، و سابقه ی تهیه ی آن به هفتصد سال قبل باز می گردد. برای تهیه ی یک کیلوگرم از این پنیر، به ۱۶ کیلوگرم شیر و دو سال باز آوری نیاز است.

- زیتون: از دوران باستان، روغن زیتون در ایتالیا (به ویژه مناطق جنوبی کشور) مصرف می شده است. در جنوب ایتالیا، ده ها نوع زیتون به عمل می آید که از نظر اندازه، طعم، رنگ و ... باهم متفاوت هستند. در حال حاضر بیشترین زیتون جهان در ایتالیا تولید می شود.

از غذاها و دسرهای معروف ایتالیایی می توان به موارد ذیل اشاره کرد:

- **بستنی:** با این که چینی ها نخستین تهیه کننده های بستنی جهان محسوب می شوند، ولی ایتالیایی ها دستور تهیه ی آن را کامل کرده و سبب عمومیت یافتن مصرف آن در جهان شدند. مسلمان ها نیز در قرون وسطی، طرز تهیه ی نوعی بستنی را که از ایرانی ها آموخته بودند (نوعی پالوده و یا بستنی میوه ای که از آب میوه و یا شربت یخ تهیه می شد) به ایتالیا آوردند، و ایتالیایی ها نیز از این روش ها برای تهیه ی انواع بستنی به خوبی بهره بردند. در حال حاضر ایتالیا بهترین و معروف ترین تولید کننده ی بستنی جهان به شمار می آید.

- **پستا:** به نظر می رسد طرز پخت اولیه ی پستا توسط مارکوپولو از چین به ایتالیا آورده، سپس در ایتالیا بومی شده است. پستا دارای انواع گوناگون ماکارونی، اسپاگتی، ورمیشل و ... است و از آرد گندمی که از منطقه پوگیلا (Puglia) در جنوب شرقی ایتالیا به دست می آید، همراه با آب تهیه می شود. امروزه بیش از صد نوع پستا در اندازه های گوناگون، و چند رنگ طبیعی به صورت خشک و یا تازه وجود دارد. پستا با سس های مختلفی، از جمله سسهای مخلوط گوجه فرنگی با تکه های کوچک گوشت گوساله، خوک یا پرندگان و یا سس هایی شامل ماهی و قارچ، سرو می شود ماکارونی نیز از انواع پستا به شمار می رود.

- **پیتزا:** غذای معروف دیگر ایتالیا، پیتزا است که در نواحی مختلف با شیوه هایی بسیار متنوع پخته می شود. در زمان رومی های قدیم، پیتزا به عنوان صبحانه مورد مصرف قرار می گرفته است. مردم ناپل، نوعی از آن را که ناپولیتن (Napolitan) می نامیدند نیز ابداع کردند. در پخت پیتزا از فرآورده های محلی نظیر گوجه فرنگی و پنیر استفاده می شده است. به نظر می رسد نان پیتزا برای نخستین بار از ایران و کشورهای خاورمیانه و ترکیه (که چنین نانی را مورد مصرف خود قرار می دادند) وارد این کشور شده باشد. پس از جنگ جهانی دوم، سربازان آمریکایی به آن تنوع داده و آن را به انواع روش ها و گونه هایی که امروزه در جهان پخت می شود، درآوردند. ایتالیایی ها به ندرت پیتزا را در منزل تهیه، و سعی می کنند آن را از بیرون خریداری کنند.

در ایتالیا لباس سنتی زن ها شامل کت و دامن بلند چین دار با رنگ‌های سنگین است. این نوع پوشش زن ها در قرن نوزده میلادی استفاده می‌شده، و زن ها این لباس را برای جشن فستیوال انگور که هر سال برگزار می‌شده بر تن می‌کردند. این لباس هم اکنون در روستاهای ایتالیا نیز پوشیده می‌شود، اما در شهرها الگوی لباس ها به کلی فرق کرده و غربی شده است.

هنرهای تجسمی و معماری

پس از نمونه‌های برجسته معماری و مجسمه‌سازی روم باستان، این هنرها در دوره ی امپراتوری ایتالیا به اوج و کمال خود رسیدند. آمفی تئاتر معروف کولوسیم (Colosseum)، از شاهکارهای روم باستان است. پس از میلاد مسیح (ع) هنر های تجسمی بهترین بیان خود را در ارایه موضوعات مقدس پیدا کردند. روش‌های مورد توجه در این زمینه عبارت بودند از: نقاشی، مجسمه‌سازی و کاشی کاری، که از مجسمه‌سازی به ویژه برای بناهای یادبود و مراسم تدفین استفاده می‌شد. در قرن پنجم و ششم میلادی، معماری با رها کردن شیوه‌های کلاسیک، کوشش خود را متوجه معماری کلیساهای شیوهی باسیلیکا کرده و شکوه و عظمت خود را در سبک بیزانسی یافت. به این معنا که سبک معماری که ابتدا در قسطنطنیه (استانبول امروز) پدید آمده بود، به شهر راونای که مرکز اداری امپراتوری روم غربی شده بود، و ایتالیا آمد. در اواخر قرن دهم، هنر سبک رومی به وجود آمد و طی قرن دوازدهم تثبیت شد. به دنبال آن سبک رومی لومباردی در این کشور رایج شد، و کلیسای جامع فرارا (Ferrara) در این زمان ساخته شد.

کولوسیم

در نقاشی دیواری نیز شاهکارهایی نظیر کاشی کاری کلیسای سن مارک (San Marco) در ونیز، کلیسای بزرگ مونرال و کاخ سلطنتی پالرمو به وجود آمد.

سبک گوتیک (Gotico) که از شمال الپها گرفته شده بود، در آغاز قرن دوازدهم به ایتالیا نفوذ کرد، و طی قرون سیزده و چهاردهم میلادی تثبیت شد. معماری نظامی نیز در قرن دوازدهم تکامل یافت. جامعه ی فنودالی، قصرهای مستحکمی بنا کرد که در واقع استحکاماتی برای امرا و اربابها بود. قلعه ی انوستا (Aosta) و قلعه ی سن آنجلو (Sant Angelo) از این نمونه هستند. سبک گوتیک با ترک شیوه های بیزانسی خود را تثبیت کرد و با هنرمندی جوتودی بوندونه (Giotto di Bondone) به اوج خود رسید. آوازه این هنرمند به سرعت پیچید، و آثار او در شهرهای مختلف به نمایش درآمد.

طی قرن پانزدهم الگوها و فرمهای کلاسیک، حتی در فلورانس که با شکوه ترین آثار گوتیک در آن مشاهده می شد، دوباره به سبک رمی بازگشت. فیلیپو برونلسکی (Filippo Brunelleschi)، لنون باتیستا البرتی (Leon Battista Alberti) و دوناتو برامانته (Donato Bramante) از شخصیت های بزرگ معماری این دوره اند.

کلیسای جامع سوارا

میدان سن مارک

مجسمه‌سازی قرن پانزدهم با سبک جدید یا کوپودلا کوئرجا (Jacopo della Quercia) درخشید. پس از او جانشینش دوناتلو (Donatello) که در طراحی و ویژگی شخصیت طرح‌های استاد بود، هنرنمایی کرد. نقاشی این قرن با طبیعی بودن، وسعت و ژرف اندیشی و عمق طرح‌ها مشخص می‌شود. برجسته تر از همه در نیمه دوم این قرن پیرو دلافرانچسکا (Piero dela Francesco) است که با قلمزنی‌های استادانه، نقاشی های دیوارهای سن فرانچسکو (San Francesco) را در شهر آرزو (Arezzo) و چند پرتره برجسته دیگر را نقاشی کرده است. در آستانه‌ی قرن شانزدهم بانام لوکاسینورلی (Luca Signorelli) آشنا می‌شویم که هنرمندی توانا است. هنر او در خلق اثر آخرین داوری (Last judgment) بر روی دیوارهای کلیسای بزرگ اورویه تو (Orvieto) مشاهده می‌شود، همچنین باید از پروجینو (Perugino) نیز یاد کنیم که تصاویر و نقاشی‌های دیواری او موضوعاتی مذهبی داشتند. وی به خاطر نقاشی‌های دیواریش در اطاق‌های بورجیا (Borgia) در واتیکان، مشهور است. رنسانس ایتالیا طی قرن شانزدهم در همه‌ی زمینه‌ها به اوج خود رسید و در هنرهای تجسمی، لئوناردو داوینچی (Leonardo davinci)، رافائلوسانزیو (Raffaello Sanzio) و میکالانجلو بوناروتی (میکل آنژ) (Michelangelo Buonarroti) را به دنیای هنر معرفی کرد.

لئوناردو داوینچی

رافائلوسانزیو

میکل آنژ

نخستین هنرمند بزرگ دوره ی باروک، معمار، نقاش، نمایش نامه‌نویس و مجسمه ساز قرن هفدهم جان لورنزو برنینی (Gian Lorenzo Bernini) بود که ستون های میدان سن پیترو رم از آثار اوست. فرانچسکو بورمینی (Francesco Borromini) نیز از دیگر معماران معروف این قرن است. نقاشی قرن هفدهم به طور کامل ویژه ی الگوهایی که از زندگی روزمره، صحنه‌های عادی، طبیعت مرده و دورنماها برگرفته شده بود، می باشد. نقاشان ایتالیا با شناخت عمیقی از رنگ و نور، علم نقاشی را در این دوره به خوبی عینیت بخشیدند.

پیرامون معماری قرن هجدهم ایتالیا باید گفت که در سراسر شبه جزیره، کاخ‌های عظیم، ویلاهای اشرافی، کلیساها و تئاترهای جذابی بنا شده است. در این زمان در دربارهای اروپا بر سر معماران ایتالیایی کشمکش بود.

گرچه ایتالیا مرکز نئوکلاسیسم بود، ولی تا قرن نوزدهم شکل معماری آن مانند دوره باروک تغییر اساسی نکرده بود. در این زمان، در ایتالیا با الهام از نئوکلاسیسم، سبکی اقتباسی پدید آمد. در این سبک، منطبق با موضوع ساختمان، طراحی از شیوه‌های گوناگون معماری بهره می‌جست. جوزفه منگونی از معماران به نام این دوره است که تکنیک جدیدی از ترکیب شیشه و فولاد را برای ساخت گالری ویکتورامانوئل در میلان به کار برد. آنتونیو کاتوا را نیز می‌توان بزرگترین مجسمه‌ساز دوره نئوکلاسیک اروپا به حساب آورد. در مقابل کارهای نئوکلاسیک، کارهای لورنزو بارتولینی با موضوع ایمان به خدا قرار دارد که عالی‌ترین و اصیل‌ترین نمایش آفرینش هنری او در پرتله‌سازی است، و شامل صدها مجسمه‌ی نیم تنه و سر می‌باشد.

در قرن نوزدهم، ماکیاولی مکتبی را به وجود آورد که در آن هماهنگی سایه روشن و رنگ‌ها و نور و سایه‌ها اصول اساسی را تشکیل می‌دهند. جنبش دیگری نیز در نقاشی نیمه‌ی دوم قرن نوزدهم پدید آمد که به دیویزیونسم شهرت یافت. پیروان این مکتب برای آن که از تصاویرشان حداکثر شدت نور را به دست آورند، ادعا می‌کردند که رنگ‌ها را نباید روی تخته‌ی شستی مخلوط کرد، بلکه باید به شیوه‌ی خالص روی پرده در کنار یکدیگر قرار داد.

در قرن بیستم نیز دو جنبش فوتوریسم و نقاشی متافیزیکی سبب رشد و تکامل هنر ایتالیا در اروپا شد. در نقاشی متافیزیکی، نظم دقیق هندسی، حجم‌ها و فضاها و رنگ‌ها به نقاشی احساس شگفت حرکتی می‌بخشد. این امر در میدان ایتالیا اثر جورجیودی کریکو (Giorgio de chirico) مشاهده می‌شود. در جنبش فوتوریسم نیز اعلام شد که در ایجاد یک اثر، افزون بر حرکات بیرونی موضوع، حرکات درونی آن هم باید بازآفرینی شود. جنبش فوتوریسم در پیوستن ایتالیا به جهان هنر اروپایی تأثیری عمیق داشت.

مجسمه‌سازی قرن بیستم، جایگاه والایی در ایتالیا به دست آورد. در این هنر نیز فوتوریسم نقش قطعی و معینی ایفا کرده است.

کار بازسازی و نوسازی ایتالیای پس از جنگ با فراخوان بهترین معماران این کشور آغاز و به فرجامی نیکو انجامید. در میان مشهورترین و جالب‌ترین آفرینش‌های هنری می‌توان به این آثار اشاره کرد: آسمان خراش‌های عظیم میلان، برج و لاسکا، کاخ ورزش، ایستگاه راه‌آهن رم، کلیسای ناحیه‌ی لونگارونا، ساختمان پیرلی و کلیسای سن‌جان کارباتیستا در بزرگراه آفتاب نزدیک فلورانس.

موسیقی

قدیمی‌ترین اسناد موسیقی اروپا مربوط به تصنیف موسیقی در مجموعه سرودهای گریگوری است که نام آن از پاپ گریگوری گرفته شده است. نخستین نت‌نویسی نیز در قرن یازدهم میلادی توسط گیودودارزو انجام شده است. در آغاز قرن سیزدهم سروده‌های نیایش پدید آمد. پس از آن، در آغاز قرن چهارده فرم‌های اصلی مادریگاله و بالادوگاچیا، قرار داشت که تحت تاثیر هنر شعر و موسیقی فرانسه (هنرنو) بود و در ایتالیا رشد کرد. از میان تصنیف سرایان این فرم‌های قدیمی باید از فرانچسکو لاندینی (۱۳۲۵-۱۳۹۷ Francesco Landini) نام برد.

تقریباً از اواسط قرن شانزدهم موسیقی غیرمذهبی رشد قابل توجهی یافت. موسیقی ایتالیایی در نیمه ی نخست قرن هفدهم با آثار کلاودیومونته وردی (۱۶۴۳ - ۱۵۶۷ Claudio Monteverdi) به سراسر اروپا راه یافت و در قرون بعد نیز تاثیر عظیمی بر کار آهنگ سازان خارجی گذاشت.

- دومینکو سکارلاتی (۱۷۵۷ Domenico Scarlatti - ۱۶۸۵) ،
- آنتونیو ویوالدی (۱۶۷۸-۱۷۴۱ Antonio Vivaldi)،
- لوئیجی بوکرینی (۱۷۴۳-۱۸۰۵ Luigi Boccherini)،
- لوئیجی کرویینی (۱۷۶۰-۱۸۴۲ Luigi Cherbini)،
- جیواکینو روسینی (۱۷۹۲-۱۸۶۸ Gioacchino Rossini)،
- وینچنزو بلینی (۱۸۰۱-۱۸۳۵ Vincenzo Bellini) ،
- گائتانو دونیزتی (۱۷۹۷-۱۸۴۸ Gaetano Donizetti)
- و جوزفه وردی (۱۸۱۳-۱۹۰۱ Giuseppe Verdi)

از بهترین‌های موسیقی ایتالیا تا اواخر قرن نوزده میلادی به شمار می‌روند. اگر چه پس از جوزفه وردی گروه زیادی از مصنفان اپرا طی نیمه ی دوم قرن نوزدهم، پدید آمدند و هر چند آثار آنها اغلب نشانه‌هایی از بارقه‌های هنری و کاردانی در خود دارد، اما کم و بیش به دست فراموشی سپرده شده‌اند.

در قرن بیستم ایتالیا تجدید حیات موسیقی خود و همچنین قرار گرفتن در ردیف موسیقی معاصر اروپا را مدیون افرادی چون: اوتورینو رسیپیگی (Ottorino Respighi)، ایلدبراندو پیزتی (Ildebrando Pizzetti)، فرانکو الفانو (Franco Alfano)، جیان فرانچسکو مالیپیه‌رو (Gian Francesco Malipiero)، ألفردو کاسلا (Alfredo Casella) و ماریو کاستل نوو (Mario Castel nuovo Tedesco) می‌باشد.

اکنون موسیقی الکترونیکی و جدید به ایتالیا نیز رسیده است. از آثار جدید موسیقی ایتالیا می‌توان از پرمتوس یا تراژدی دلا سکولتو در سال ۱۹۸۴ نام برد.

تئاتر

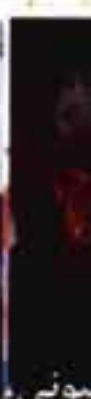
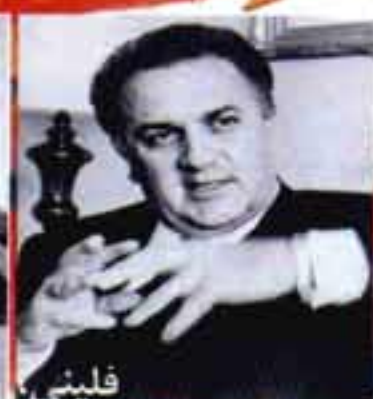
نخستین ساختمان تئاتر ایتالیا در سال پنجاه و پنج میلادی به وسیله پومپئوس در رم بنا گردید، پس از آن تعداد زیادی تئاتر در سراسر ایتالیا بنا نهاده شد. این تئاترها، تئاتر رمی نام گرفتند. رمی‌ها برای وقایع مهم جشن می‌گرفتند. ایجاد صحنه در این گونه جشن‌ها از اهداف آنها در بوجود آوردن تئاتر منظم بود.

اولین تئاتر رسمی ایتالیا در سال دویست و چهل پس از میلاد با روی صحنه آوردن کمیدی و تراژدی یونانی آغاز به کار کرد. در سال ۱۵۸۰ تئاتر المپیک و یچنزا توسط معمار بزرگ ایتالیا **پالادیو** ساخته شد.

درست در همین زمان بود که کلیسا حکم بر بستن تئاترها داد. در نتیجه، نمایش‌ها در فضای باز به مرحله اجرا درآمد و بیشتر محتوایی مذهبی داشت. در دوره رنسانس بار دیگر ساختن بناهایی ویژه ی تئاتر رونق یافت. برخی از آنها عبارتند از: **لاسکای** در میلان، **کارلوفلیچه** در جنوا، **سن کارلو در ناپل**، **وردی در پیزا** و **لافنیچه** در ونیز. از بزرگترین نمایشنامه نویسان در ایتالیا می‌توان از **پیترومتاستاسیو** (Pietro Metastasio)، **کارلو گولدونی** (Carlo Goldoni)، **جوانی لورنزو داپونته** (Lorenzo Da Ponte) و **لوئیجی پیرادللو** (Luigi Pirandello)، و از نویسندگان اپرا می‌توان از **پانیسیلو** (Paisiello)، **بلینی** (Bellini)، **روسینی** (Rossini)، **وردی** (Verdi)، **دونیزتی** (Donizetti) و **پوچینی** (Puccini) نام برد.

سینما

صنعت سینمای ایتالیا از اعتبار خوبی در سراسر جهان برخوردار است. گواه ارزش سینمای ایتالیا جوایزی است که ساخته هایش در فستیوال‌های متعدد و مهم بین‌المللی دریافت می‌کند. **پازولینی**، **روسلینی**، **دسیکا**، **فلینی**، **انتونیونی**، **زفیرلی** و **کومنجینی** (وی در پنج آوریل ۲۰۰۷ در سن نود سالگی در گذشت). در میان کارگردان‌های جهان از شناخته شده‌ترین و محبوب‌ترین چهره‌ها هستند. فیلم‌هایی که آنها ساخته‌اند از نقاط عطف تاریخ سینما هستند. برخی فستیوال‌های مهم سینمایی که در ایتالیا برگزار می‌شود عبارتند از: **مسینا** و **تاتورمینا** در **تیر ماه**، **سورنتو** در **مهر و مرداد** و **شهریور ماه**، **فستیوال ورونا** در **خرداد ماه**، **فستیوال فیلم رم** در **سپتامبر** و **فستیوال فیلم ونیز** که قدیمی‌ترین و از مشهورترین فستیوال‌های فیلم در جهان محسوب می‌شوند. این فستیوال در سال ۱۹۳۲ شروع به کار کرد. شصت و چهارمین فستیوال فیلم ونیز بیست و نهم آگوست تا هشت سپتامبر ۲۰۰۷ برگزار شده است.

روسلینی

دسیکا

فلینی

مونی

سینمای ایتالیا، قبل از جنگ، سینمایی مبتذل، سبک و سطحی بود. فیلمها اغلب آثار کپی هالیوودی با مایه های کمدی، خانوادگی و در مواردی الهام گرفته از قهرمان های تاریخی بود. این ابتذال زمانی به اوج خود رسید که بنیتوموسیلینی نظام فاشیست را در ایتالیا حاکم و با تسلط بر سینما، از ساخت فیلمهای مخالف اهداف فاشیسم جلوگیری شد. شرکت ایتالیا جنگ، آن هم همسو با آلمان، ایتالیا را به فقر و بدبختی کشاند. پس از پیروزی متفقین در جنگ، فقر و بیکاری ناشی از جنگ، چهره ی زشتی از ایتالیا ساخته بود و مردم برای رسیدن به آنی که برای آنها تبدیل به رویا شده بود، امید داشتند. در این حال و هوا بود که سینمای ایتالیا پیر از اوضاع سیاسی، اجتماعی و اقتصادی به ساخت فیلمهای نئورئالیستی روی آورد. االیسم یا واقع گرایی نو، از اولین حرکتها ی مهم سینما پس از جنگ جهانی دوم بود که در ا پدید آمد. نئورئالیسم، هنری کردن واقعیات، بدون قراردادهای و سرگرمی های پذیرفته شده . کارگردان های پیرو نئورئالیسم، فیلم هایشان را خارج از استودیو و در فضای واقعی شهرها . بابانها می سازند. از بازیگران حرفه ای استفاده نمی کنند، و خواهان ارتباط مستقیم با ات جامعه هستند. به همین جهت نمایش بیکاری، بدبختی، فقر و امثال آن در اغلب این شهود است. دوبله ی این فیلمها پس از پایان کار، این امکان را فراهم می آورد که دوربینها عمل بیشتری داشته باشند، و بهتر به هدف واقع گرایانه ای که می خواستند، برسند. فیلم سه ساخته ی لوسیانوویسکونتی را اغلب به عنوان اولین فیلم نئورئالیستی می شناسند. ی می لرزد، ساخته ی دیگر این کارگردان، راوی ماجراهای دهکده و فردی ماهیگیر در یل دوران جنگ است؛ کارگردان از ماهیگیری واقعی و خانواده اش به جای هنرپیشه های ای استفاده کرده است.

کارگردان های پیشرو مکتب نئورئالیسم، میتوان به روبرتو روسلینی اشاره کرد که با ساخت هایی چون: رُم شهر بی دفاع و پاییزان (Paisan) و آلمان سال صفر به ایجاد این مکتب کرد. ویتوریو دسیکا با همیاری چزاره زاواتینی به عنوان فیلمنامه نویس، با فیلم هایی چون سی و دزد دوچرخه ، معجزه در میلان به همراه امبرتو دی (Omberto di) از دیگر

کارگردان های صاحب نام این سبک می باشد. فدریکو فلینی نیز با نوشتن فیلمنامه های مختلفی همچون: رُم شهر بی دفاع، پاییزان، به نام قانون و...، در زمینه نئورئالیسم کار را آغاز کرد، اما فیلمهای کارگردانی شده توسط خودش به ویژه پس از سال ۱۹۵۰ به مرور به سمت کم‌دی و ابعاد معنوی و درونی انسانها کشیده شد. او نگرش خاص خودش را از نئورئالیسم عرضه کرد. به نظر او نئورئالیسم افزون بر نگاه به واقعیت‌های اجتماعی، میتواند نگاه به واقعیت درونی انسانها باشد. فیلم های جاده، شیهای کایریا، زندگی شیرین، ساتریکون، هشت ونیم و امار کورد از جمله معرفت‌ترین آثار وی می باشد. از دیگر کارگردان های مطرح سینمای ایتالیا می توان به میکالانجلو آنتونیونی اشاره کرد. او نیز مانند فدریکو فلینی به نئورئالیسم درونی معتقد بود و محتوای فیلم هایش را اغلب اضطراب ها، تردیدها و نگرانی های بشر امروز و عدم توانایی او در برقراری رابطه ای معنوی با دیگران تشکیل می دهد. فیلم های وی آکنده از سکوت، خلاء و همه ی واکنش های انسان مضطرب و ناامید است. از آثار معروف وی می توان به داستان عشق، ماجرا، بیایان سرخ، نقطه زابریسکی، مسافر و آنسوی ابرها اشاره کرد. گرچه نئورئالیسم تحسین جهانیان را برانگیخت، اما نگاه منتقدانه اش به دولتهای معاصر، باعث درگیریهای زیادی در ایتالیا شد. در سال ۱۹۴۹ قانونی تصویب شد که به دولت اجازه می داد از تولید و ساخت فیلم هایی که به نظر آنها به ایتالیا تهمت و توهین میکردند، جلوگیری کند. از طرف دیگر بهبود وضع اقتصادی مردم و علاقه آنان به سبک های دیگر سینمایی، باعث افول این نوع سینما در ایتالیا گردید.

ولی نئورئالیسم در کشورهای دیگر ادامه یافت و فیلمسازانی از آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین، نئورئالیسم را به عنوان الگویی برای مقابله با کارخانه رویا سازی هالیوود تلقی کردند و آن را روشی ارزان قیمت برای ساخت فیلمهایی پیرامون کشور و مردم خودشان یافتند. پیر پاتولو پازولینی با آثاری چون: انجیل به روایت متی، دکامرون و فیلم غیر متعارف سالو یا صد و بیست روز در شهر فساد و برناردو برتولچی با فیلمهایی چون: آخرین تانگو در پاریس، ۱۹۰۰، ماه، آخرین امپراتور و آخرین فیلمش رویابینان از دیگر فیلمسازان مطرح سینمای ایتالیا به شمار می آیند. کارگردانی مانند سر جیولونونه (Sergio Leone) نیز با ساخت وسترنهای آمریکایی مشهور به وسترنهای اسپاگتی، مانند: به خاطر یه مشت دلار و خوب، بد، زشت، توانست شهرتی برای خود دست و پا کند.

در طی قرون گذشته، ادبیات پرونسی (زبان دک) و ادبیات فرانسوی (زبان دیل) در رشد و تکامل ادبیات ایتالیا اهمیت اساسی داشتند. از طرفی صومعه‌ها طی قرن سیزدهم میلادی نیز همچون گذشته بر امور فرهنگی نظارت داشتند و نوعی ادبیات مذهبی را به وجود آوردند. مهم‌ترین حرکتی که از نیمه ی دوم قرن سیزدهم آغاز شد سبک شیرین نو بود. آغازگر این سبک گویدو گونینزلی (Guido Guinezelli) بود. سپس توسط کسانی چون گویدو کواوالکانتی (Guido Cavalcanti)، دانته آلیگیری (Dante Alighieri)، لاپو جانی (Lapo Gianni) و دیگران در فلورانس تکامل یافت. قرن سیزدهم با اثری از دانته به نام ویتانوا (زندگی نو) (Vita nuova) پایان می‌گیرد.

در قرن چهاردهم دوره بزرگ ادبیات جدید شروع می‌شود. این شکل جدید ادبیات از فرهنگی روشن‌فکرانه بهره می‌برد، و آمیخته‌ای از اومانیزم، تمدن کلاسیک، و تمدن مسیحیت بود. ادبیات قرن پانزدهم بازگشتی به مطالعات گسترده و شکوفای زبان یونانی و لاتین است. این قرن، قرن هنجارهای انسانی است که در فعالیت‌های پرشور لغت و زبان‌شناسی پدیدار می‌شود. تمدن رنسانس نیز در نیمه ی اول قرن شانزدهم به کلی شکوفا شد. ادبیاتی که به دنبال آن آمد، ادبیات سبک باروک است. خطوط عمده ی این سبک، رعایت اصول اخلاقی و تواضع به کلیسا بود. اواخر قرن شانزدهم تا دو دهه از قرن هفدهم، مرحله ی قطعی و نهایی شکل‌گیری تمدن جدید اروپایی بود.

تجدید حیات ایتالیا در نیمه ی نخست قرن هیجدهم، در آغاز عمدتاً ادبی بود، و در فضایی آکادمیک به وقوع پیوست و عرضه کننده ی برجسته آن متاستاسیو (Pietro Metastasio) بود. از اوایل نیمه ی دوم قرن هجدهم، فرهنگ و ادبیات ایتالیا در معرض تجدید حیاتی عمیق و قاطع قرار گرفت. بسیاری از روشنفکران، روزنامه نگاران و نویسندگان در شکل‌گیری محیطی فرهنگی جدید همگام شدند. پیتر ووری، گروه میلان را جان بخشید، و روزنامه ی ایل کافه (۱۷۶۴ IL Caffe/The Coffeehouse-۱۷۶۶) را منتشر کرد و بهترین اشراق‌گرایان لومباردی نظیر: الساندر ووری و چزاره بونزانا بکاریا (Cesare Bonesana Beccaria) به آن

رمانتیسیم جنبشی بود که در پایان قرن هیجدهم در آلمان به وجود آمد و طی دهه نخستین قرن نوزدهم در ایتالیا گسترش یافت.

در نیمه دوم قرن نوزدهم، ادبیات ایتالیا شروع به رها ساختن خود از افکار محدود محلی، و فقدان ارتباط با ادبیات اروپای بزرگ کرد و از آن پس ایتالیایی‌ها به مطالعه ی آثار بزرگانی همچون: ویکتور هوگو، ادگار آلن پور، شارل بودلر، هایزیش هین، امیل زولا، برادران گنکور و بالزاک پرداختند.

در طول قرن بیستم در ایتالیا انقلاب ادبی رخ داد. در این زمان ایتالیا مشاهیر ادبی بسیاری به دنیا معرفی کرد و چندین جایزه نوبل ادبیات را از آن خود ساخت. بعد از جنگ جهانی، جو فرهنگی به گونه ای وسیع تحت تاثیر مسائل بازسازی که بر طبقه ی حاکم و همچنین روشنفکر ایتالیایی تحمیل شده بود، قرار گرفت.

ورزش

ایتالیایی‌ها مردمی ورزش دوست هستند. فوتبال رایجترین ورزش در ایتالیاست. دوچرخه سواری، اتومبیلرانی، اسکی و تنیس نیز از ورزشهای رایج هستند؛ هر چند امروزه بسکتبال نیز بسیاری از مردم را به خود جذب کرده است. بکس، والیبال، تیراندازی، شمشیربازی، واترپولو و ورزشهای زمستانی از ورزش‌های مورد علاقه این مردم به شمار می‌روند. کشور ایتالیا تا به حال میزبان بازی‌های بین المللی فراوانی بوده است، و ورزشکاران ایتالیایی مقام‌های قابل توجهی در سطح جهان کسب کرده اند.

در سال ۱۹۶۰ رم محل برگزاری هفدهمین المپیک جهانی بود. در المپیک ۲۰۰۴ آتن ورزشکاران ایتالیایی با کسب ۱۰ مدال طلا، ۱۱ نقره، و ۱۱ برنز توانستند رتبه هشتم جهان را از آن خود کنند. در سال ۲۰۰۶ تورین میزبان بازیهای المپیک زمستانی بود، و ورزشکاران ایتالیا با ۱۱ مدال (۵ طلا و ۶ نقره) در رده ی دهم قرار گرفتند.

فوتبال

ایتالیا یکی از کشورهای پیشرو فوتبال در جهان است. تیم ملی ایتالیا تاکنون چهار بار (سالهای ۲۰۰۶-۱۹۸۲-۱۹۳۸-۱۹۳۴) در جام جهانی فوتبال به قهرمانی رسیده است که آخرین آن در جام جهانی ۲۰۰۶ آلمان بود. ایتالیا پس از برزیل که پنج بار قهرمان

جهان شده است، از این نظر در مقام دوم قرار دارد. باشگاه های آن بارها قهرمانی را در جام های اروپایی داشته اند. در روم قدیم بازی با توپ معمول بوده است و در دوران رنسانس این بازی به ویژه در فلورانس، رونق داشت. این بازی دارای علایم، سنتها و لباسی ویژه بود و هنوز در فلورانس اجرا می شود.

بازی فوتبال به صورت امروزی توسط کارمندان انگلیسی که در شهر «جنوا» فعالیت می کردند به مردم ایتالیا شناسانده شد. اولین باشگاه به وسیله انگلیسی ها در سال ۱۸۹۳ در این شهر تأسیس شد، در سال ۱۸۹۷ ایتالیایی ها نیز در فعالیت های ورزشی این باشگاه شرکت کردند. نخستین مسابقه فوتبال بین دو شهر در سال ۱۸۹۸ در حضور تنها ۱۵۳ تماشاچی بین شهرهای جنوا و تورینو انجام شد. با این وجود روز تولد فوتبال در ایتالیا را باید روز پانزدهم مارس ۱۸۹۸ دانست. یعنی روزی که فدراسیون فوتبال ایتالیا تشکیل شد.

امروزه فوتبال یکی از بازی های مورد علاقه مردم ایتالیاست و میلیون ها تماشاچی را روزهای شنبه و یکشنبه برای دیدن رقابت قهرمانان ملی در رده های آ، ب و ث به ورزشگاه ها می کشاند. یوونتوس، آث میلان، آث رم و اینترمیلان از مهمترین باشگاه های فوتبال در ایتالیا هستند.

فرانکو بارسی

Franco
Baresi
un amore
chiamato Milan

از بازیکنان بزرگ تاریخ فوتبال ایتالیا می توان به افرادی چون: الساندرو التوبلی، روبرتو باجو، فرانکو بارسی، جوزفه برگومی، پائولو مالدینی، روبرتو مانچینی، پائولو روسی، الساندرو دل پیرو، دینوزوف و بسیاری دیگر اشاره کرد.

ایتالیا دو بار (در سال های ۱۹۹۰-۱۹۳۴) میزبان جام جهانی فوتبال بوده است. تیم ملی ایتالیا و باشگاه های فوتبال این کشور از پر افتخارترین و معروفترین تیم های ملی و باشگاهی جهان هستند.

پائولو مالدینی

روبرتو مانچینی

الساندرو دل پیرو

دوچرخه سواری

دوچرخه سواری نیز از ورزش های محبوب و متداول در ایتالیا است. مسابقات معروف تور دور ایتالیا (Giro de italia) به همراه تور دور فرانسه و اسپانیا سه مسابقه ی معروف و معتبر (Grand Tours) دوچرخه سواری در جهان هستند. مسابقات دوچرخه سواری دور ایتالیا از سال ۱۹۰۹ همه ساله در ماه های می و ژوئن (اردیبهشت و خرداد) برگزار می شود. نودمین دور این مسابقات در سال ۲۰۰۷ برگزار گردید. از قهرمانان این رشته می توان به جینو بارتالی (Gino Bartali) اشاره کرد که هفت مسابقه ی بزرگ را فتح کرده است. دوچرخه سواران ایتالیایی تاکنون پس از فرانسوی ها بیشترین مسابقات را برنده شده اند.

جینو بارتالی

اتومبیل رانی

این ورزش از دیگر رشته‌های ورزشی مورد توجه در ایتالیا است، و پیست‌های بزرگ و مجهزی برای این ورزش در ایتالیا ساخته شده است. کمپانی‌های معروف اتومبیل سازی ایتالیا مانند: فراری، فیات، الفارومئو، لانتچیا و لامبورگینی اتومبیل‌های ویژه‌ای برای مسابقات طراحی

می‌کند. مسابقه‌ی بزرگ ایتالیا (Italian grand prix) از مسابقات معتبر در این رشته است. اتومبیل‌های فراری تاکنون بیشترین جوایز مسابقات فرمول یک جهان را کسب کرده‌اند.

والیبال

والیبال از جمله ورزشهای محبوب ایتالیایی‌هاست. قامت بلند و بدن ورزیده، آنها را در این ورزش کمک کرده است و توانسته‌اند در المپیک ۲۰۰۴ آتن، مدال نقره مردان و در المپیک ۲۰۰۰ سیدنی، مدال برنز و در المپیک ۱۹۹۶ آتلانتا، مدال نقره را کسب کنند. همچنین در بازیهای قهرمانی جهان در سالهای ۱۹۹۰-۱۹۹۴-۱۹۹۸ در سه دوره‌ی پیاپی مدال طلا را کسب کرده و قهرمان جهان شدند. قهرمانان ایتالیایی مسابقات متعدد مختلفی را در این رشته برنده شدند، و از تیم‌های مطرح جهان هستند. تیم بانوان ایتالیا در سال ۲۰۰۲ در آلمان قهرمان جهان شد و عناوین دیگری نیز در مسابقات مختلف کسب کرده است.

ورزش‌های زمستانی

ورزش‌های زمستانی نیز مورد علاقه و برای ایتالیا نتایج خوبی داشته است. در این میان، اسکی محبوبترین ورزش زمستانی با بیش از دو میلیون اسکی‌باز که بیشتر در شمال

و مرکز ایتالیا هستند، فعال می‌باشد. اسکی‌بازان این کشور موفق به کسب عناوین مختلف قهرمانی المپیک و جهانی در سال‌های مختلف شده‌اند. در سال ۲۰۰۶، المپیک زمستانی در شهر تورین ایتالیا برگزار شد. ورزشکاران آلمانی با کسب ۲۹ مدال رتبه اول، و ایتالیایی‌ها با ۵ مدال طلا و ۶ برنز در رده‌ی دهم قرار گرفتند. انریکو فابریس (Enrico Fabris) مدال طلای ۱۵۰۰ متر اسکی سرعت، و آرمین زوگلر (Armin Zoggeler) برنده‌ی مدال طلای لژسواری انفرادی در المپیک و از قهرمانان سرشناس ورزش این کشورند.

اقتصاد

ایتالیا کشوری است که براساس اقتصاد آزاد عمل می‌کند، و در آن دخالت مردم به شکل سرمایه‌گذاری‌های مختلف اعمال می‌شود. اقتصاد ایتالیا توانسته در جهان رتبه هشتم و در اروپا رتبه چهارم را کسب کند.

پس از جنگ جهانی دوم رکود اقتصادی شدیدی در ایتالیا به وجود آمد. از آغاز نخستین سال‌های دهه هفتاد این رکود اقتصادی، کلیه کشورهای صنعتی را در بر گرفت. اما در دهه هشتاد تولید تقریباً در همه جا روبه رشد رفت و بهبودی جانبی به وجود آمد. در این زمان از شدت عدم توازن‌های داخلی و خارجی به تدریج کاسته شد، و بار دیگر فضای اطمینان به وجود آمد. پس از آن، همه ساله اقتصاد ایتالیا از رشد مطلوبی برخوردار بوده است، به ویژه سال ۱۹۸۸، سال شکوفایی اقتصاد در ایتالیا بود. در این سال، رشد درآمد ملی حدود ۳/۶ درصد (۳۲۶،۰۶۸،۱ میلیارد لیر) بود که از سال ۱۹۸۰ به بعد، بالاترین رشد را نشان می‌داد. بر اساس گزارش بانک جهانی در سال ۲۰۰۶، ارزش تولید ناخالص داخلی ایتالیا ۱۷۹۵ میلیارد دلار بود. ایتالیا به لحاظ تولید اقتصادی در رده ی هشتم دنیا قرار دارد. در همان سال ایران با ۵۹۲ میلیارد دلار، رتبه ی بیست و یکم را به خود اختصاص داده است. ایتالیا عضو گروه هشت (G۸)، قدرت‌های برتر اقتصاد جهان است. درآمد متوسط سالیانه یک ایتالیایی، حدود ۳۱/۷۹۱ دلار است، و در رده بیست و سوم جهان قرار دارد.

واحد پول

واحد پول کشور ایتالیا لیره بود، ولی از سال ۲۰۰۲ مانند اغلب کشورهای اروپا، یورو جایگزین آن شده است. در سال ۲۰۰۲ ارزش هر یورو تقریباً برابر با دلار آمریکا بود؛ ولی با سقوط دلار، در سال ۲۰۰۸ ارزش هر یورو بیش از یک و نیم دلار و حدود ۱۴۰۰۰ ریال است.

منابع طبیعی - معدنی

ایتالیا از نظر منابع طبیعی فقیر است. سنگ نمک، فلدسپات، باریت، سرب و روی از تولیدات معدنی مهم ایتالیا هستند. در این کشور ذخایر محدودی از نفت، گاز و زغال سنگ هم وجود دارد، که نیازهای داخلی را برآورده نمی‌سازد.

صادرات و واردات

دولت ایتالیا، جهت هماهنگی و توسعه‌ی روابط تجاری با ممالک دیگر، «موسسه‌ی ملی برای تجارت خارجی را تحت نظارت وزارت خارجه و با تشکیلات بین‌المللی، تأسیس کرده است. این موسسه با ایجاد بیش از هفتاد دفتر نمایندگی در ممالک دیگر از جمله ایران، و سی هفت دفتر در ایتالیا، با رویکرد تهیه و در اختیار قرار دادن اطلاعات تجاری به متقاضیان، بازاریابی و کمک‌های مشاوره‌ای در راستای عرضه و معرفی فرآورده‌های ایتالیا و توسعه‌ی فروش آن، فعالیت می‌کند. هر سال نمایشگاه‌های متعددی در ایتالیا برگزار می‌شود که در افزایش صادرات ایتالیا سهم به‌سزایی دارند.

مشهورترین این نمایشگاه‌ها، نمایشگاه بین‌المللی میلان (چهارم تا دوازدهم آوریل) پانزده تا بیست و سوم فروردین است که هم از جهت شرکت‌کنندگان و هم از نظر حجم معاملاتی که در آن انجام می‌شود از بزرگترین نمایشگاه‌های جهان است.

شرکای عمده اقتصادی ایتالیا

صادرات		کشور	آلمان	فرانسه	آمریکا	اسپانیا	انگلستان	هند
درصد		۱۳/۶	۱۲/۳	۸	۷/۲	۶/۹	۴/۲	
واردات		کشور	آلمان	فرانسه	هند	اسپانیا	بلژیک	انگلستان
درصد		۱۸	۱۰/۹	۵/۹	۴/۶	۴/۴	۴/۳	۴/۲

وسایل مهندسی، پوشاک و منسوجات، تولیدات موتوری، اتومبیل، تجهیزات حمل و نقل، مواد شیمیایی، فلزات غیر آهنی، تولیدات معدنی، مواد غذایی و دخانیات، کالاهای عمده ی صادراتی ایتالیا را تشکیل می دهند. صادرات ایتالیا در سال ۲۰۰۶ مبلغی معادل ۴۵۰ میلیارد دلار بوده که رتبه ی هشتم صادرات جهانی محسوب می شود. همچنین ۴۴۵ میلیارد دلار کالا در سال ۲۰۰۶ وارد ایتالیا شده است که رتبه ی هفتم واردات جهانی تلقی می شود. بیشترین واردات را دست آوردهای مهندسی، مواد شیمیایی، مواد سوختی، تولیدات معدنی، تجهیزات حمل و نقل، فلزات، مواد غذایی، منسوجات، توتون و سیگار تشکیل می دهد. ایتالیا با وارد کردن روزانه حدود ۱۵۸۰۰۰۰ بشکه نفت، هفتمین وارد کننده ی نفت، و چهارمین وارد کننده ی گاز طبیعی جهان است.

صنعت

صنعت ایتالیا در جنگ جهانی دوم ضربه های سختی را متحمل شد، اما طی دوران پس از جنگ به تدریج رو به گسترش و رشد نهاد و نقشی اساسی در اقتصاد کشور بر عهده گرفت. امروزه کشور ایتالیا یکی از اعضای گروه هشت کشور صنعتی جهان (G۸) به شمار می آید. تورسم، تولید اتومبیل، لوازم خانگی، وسایل موتوری، آهن و استیل، مواد شیمیایی، منسوجات، کفش، فرآورده های غذایی و سرامیک از مهمترین فعالیت های صنعتی ایتالیا است. در سال ۲۰۰۵، ایتالیا با تولید ۲۹/۳ میلیون تن فولاد جایگاه دهم جهان را به خود اختصاص داد.

بزرگترین تولیدکننده ی اتومبیل در ایتالیا شرکت فیات (Fiat) است که مرکز آن در شهر تورین قرار دارد. بعد از فیات شرکت دولتی آلفارمئو قرار دارد. در سال ۲۰۰۵، ایتالیا با تولید ۹۹۶۰۰۰ دستگاه خودرو پانزدهمین کشور، و شرکت بین المللی "فیات" با تولید ۱۹۳۴۰۰۰ انواع خودرو، دوازدهمین کمپانی تولیدکننده خودرو جهان شناخته شد. تولیدکنندگان دیگر خودرو در ایتالیا عبارتند از: فرراری، مازراتی و لامبورگینی که اتومبیل‌هایی با فن آوری پیشرفته تولید می‌کنند، و اکثر آنها وارد بازار صادراتی می‌شود. دو شرکت ایندزیت (Indezit) و دلونگی (DeLonghi) نیز در زمینه‌ی تولید لوازم خانگی فعالیت کرده و از شهرت جهانی برخوردارند. برخی صنایع ساخت ایتالیا مانند: چرم، کفش، منسوجات، طلا و جواهرات از کیفیت بالایی برخوردار است و در جهان طرفداران بسیاری دارد. ایتالیا دوازدهمین تولیدکننده ی برق در جهان نیز هست که مقداری از آن را به روش برق آبی از کوه‌های آلپ به دست می‌آورد. با این همه پس از آلمان، این کشور بزرگترین واردکننده ی برق در جهان است. یادآور می‌شود که نه کمپانی از ایتالیا جزو پانصد کمپانی برتر دنیا هستند. شرکت ENI که در حوزه ی نفت و گاز فعالیت دارد، بزرگترین کمپانی ایتالیا و سی و ششمین شرکت بزرگ جهان است. شرکت ENI در مناطق نفتی و گازی ایران هم فعالیت دارد.

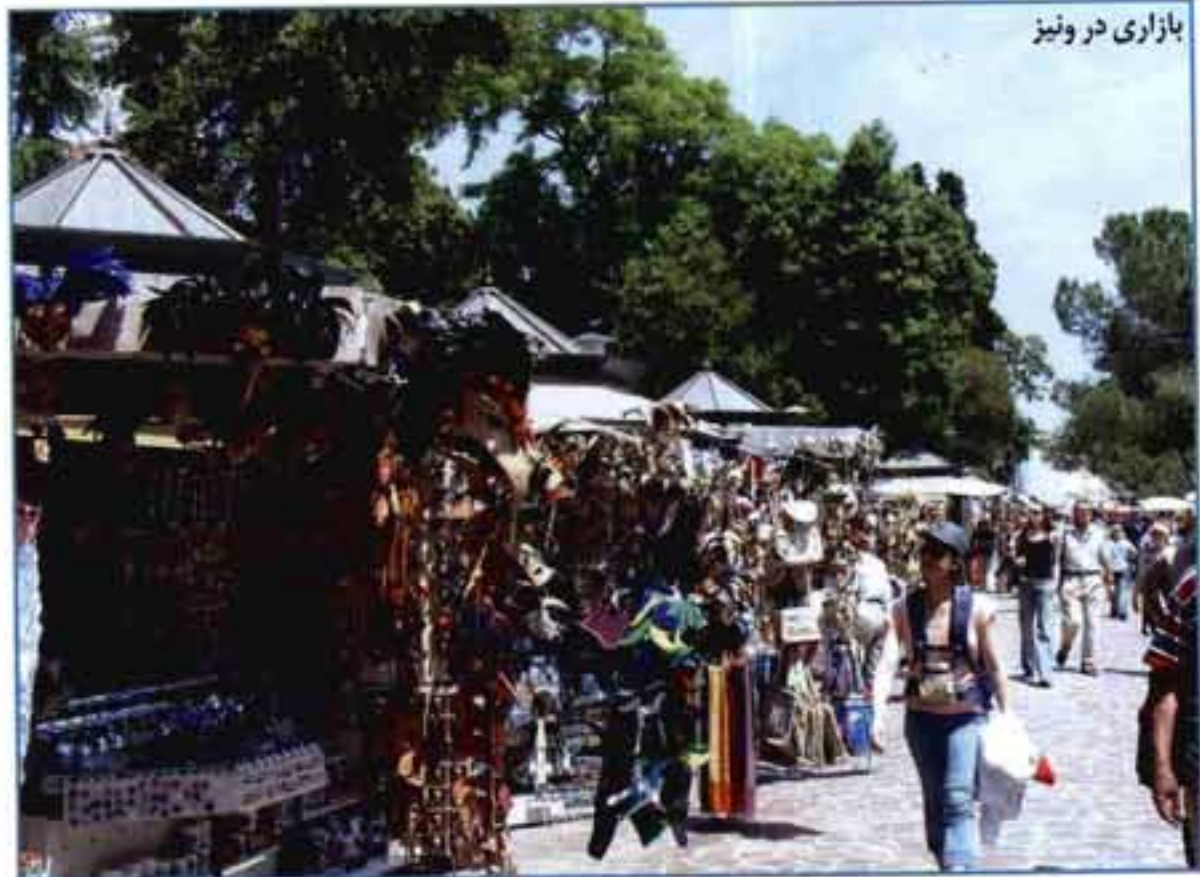
صنایع دستی و روستایی

بخش صنایع دستی ایتالیا با قرن‌ها تجربه و میراث درخشان و نیرومند، سهم بسیار مهمی در ساختار اقتصادی کشور بر عهده دارد. این صنایع که اغلب آنها را می‌توان در ردیف کارهای هنری به شمار آورد، کالاهایی ارزشمند و شناخته شده به بازار جهان عرضه می‌کنند. در ایتالیا هر ناحیه دست آورد، ویژه خود را دارد. به‌عنوان مثال: قرن‌هاست مرکز صنایع بلورسازی و شیشه‌گری مورانو، و ملیله‌دوزی‌های هنرمندانه در کارخانه‌ای در بورانو (که هر دو از جزایر کوچکی در دریاچه ونیز هستند) می‌باشد. طلا و نقره‌سازی در فلورانس و ونیز، مثبت‌کاری بر روی چوب، ویژه ی آلتو آدیجه، و صنعت شکوفای ساخت آلات موسیقی نیز در کاسلفیداردو (استان مارکه) متمرکز است، به‌ویژه آکاردئون‌هایش به‌سراسر جهان صادر می‌شود. همچنین کارگاه‌های صنایع مربوط به سازهای زهی لویرتا در کرمونا شهرت جهانی دارد.

صنعت توریسم

ایتالیا با آب و هوای مطبوع، دلپذیر و متنوع، زیبایی‌های هنری، طبیعی و باستانی و نیز فعالیت‌های فرهنگی، به سرزمینی مناسب برای رشد صنعت توریسم تبدیل شده است. از آنجا که این صنعت برای اقتصاد ملی از اهمیت زیادی برخوردار است، دولت ایتالیا هر ساله ظرفیت اسکان و امکانات برای جهانگردان را چه از لحاظ کمیت و نیز کیفیت، افزایش می‌دهد، چرا که صنعت توریسم شش درصد از تولید ناخالص ملی این کشور را شامل می‌شود.

بازاری در ونیز

آمار بازدید کنندگان از ایتالیا به میلیون نفر

۱۹۹۰	۱۹۹۵	۲۰۰۰	۲۰۰۲	۲۰۰۳	۲۰۰۴	۲۰۰۵
۲۶/۶	۳۱/۱	۴۱/۲	۳۹/۸	۳۹/۶	۳۷/۱	۳۶/۵

هتل‌ها، مهمانسراها و دهکده‌های زیبای توریستی ایتالیا از دلایل دیگر هجوم جهانگردان به این کشور هستند. عمده این جهانگردان از کشورهای آلمان، اتریش، انگلیس، فرانسه، ایالات متحده آمریکا، هلند و بلژیک می‌باشند. طبق آمار سازمان جهانی گردشگری، ایتالیا در سال ۲۰۰۶ پذیرای ۳۵/۵ میلیون نفر بوده که این حجم مسافر، مبلغی حدود ۲۸/۵ میلیارد یورو درآمد برای این کشور در بر داشته است. ایتالیا رتبه ی پنجم را در جذب گردشگر پس از فرانسه، اسپانیا، آمریکا و چین داراست.

صنعت حمل و نقل

ایتالیا با بهره گیری از ۴۸۴/۶۸۸ کیلومتر جاده، ۱۹/۴۵۹ کیلومتر خط آهن، و ۲/۴۰۰ کیلومتر راه آبی وضعیت مناسبی از نظر حمل و نقل دارد. همچنین وجود ۱۳۳ فرودگاه که ۹۸ سازه ی آن قابلیت پذیرش

هوایماهای بزرگ را دارد، کمک بزرگی به صنعت حمل و نقل این کشور می کند. فرودگاه لئوناردو داوینچی (Leonardo Da Vinci) رم، بزرگترین فرودگاه ایتالیا و نهمین فرودگاه پر تردد در اروپاست. شهر میلان نیز دو فرودگاه بین المللی به نام های مالپنزا (Malpensa) (رتبه ی چهاردهم اروپا) و لیناتا (Linata) (رتبه ی سی و هشتم اروپا) دارد. شرکت هواپیمایی (Alitalia) در سال ۲۰۰۶، حدود ۲۴ میلیون مسافر را جا به جا کرده است و از شرکتهای بزرگ اروپاست. ایتالیا ۵۹۱ کشتی با ظرفیت بیش از هزار تن دارد که از بنادر ایتالیا مانند: جنوا، ونیز، تارتو، ناپل و سایر بنادر تردد می کنند. افزون بر این هزاران کشتی و قایق کوچک نیز در ایتالیا فعالیت می کنند، و هم اینک ۱۵۲ کشتی بزرگ این کشور در سایر کشورها، ثبت شده است.

کشاورزی

۸۰ درصد مناطق این کشور کوهستانی و یا دارای پستی و بلندی است و تنها ۳۸ درصد از کل زمین‌های ایتالیا (۱۱/۵ میلیون هکتار) قابل کشاورزی، و ۱۵ درصد زمین‌های آن نیز مرتع (۴/۵ میلیون هکتار) می‌باشد. مناطقی که بیشترین درآمد را از نظر کشاورزی دارند در دشت‌های رود پو، لومباردی، ونتو، وامیلیا، رومانیا و پس از آن، پولیا، کامپانیا، بیه مونت و لاتزیو قرار دارند.

تولیدات کشاورزی ایتالیا بر مبنای ۱۰۰۰ تن (FAO-۲۰۰۴)

۱۵۵۳	دانه‌های روغنی	۲۳۲۶۷	غلات
۸۴۷۳	گیاهان قندی	۴۰۷۹	گوشت
۱۰۳	تباکو و توتون	۳۴۲۷۶	میوه و سبزیجات
۷۰۵	تخم مرغ	۱۸۴۴	گیاهان ریشه‌ای
۱۱۰۵۱	شیر	۱۲۶	حبوبات

زیتون و انگور دو محصول مهم کشاورزی در ایتالیا هستند. پولیا، کالابریا، سیسیل، لاتزیو و توسکانی به ترتیب مناطقی هستند که بیشترین تولید زیتون را دارند. تاکستان‌های وسیع کرانه‌های جنوبی نیز کشور ایتالیا را در ردیف بزرگترین تولید و صادرکنندگان نوشابه‌های الکلی قرار داده است. در میان گروه فرآورده‌های صنعتی - کشاورزی، چغندر قند و توتون از اهمیت ویژه‌ای برخوردارند. غنی‌ترین مزارع کشت توتون ایتالیا در پولیا و ونتو، ابروزی، کامپانیا و اومبریا قرار دارند. بخشی از دامداری که در اقتصاد کشاورزی ایتالیا اهمیت قابل توجهی دارد، پرورش زنبور عسل است که در چند سال اخیر رشد بی‌سابقه‌ای نشان می‌دهد. همچنین طبق گزارش FAO تولید گندم این کشور به ۷/۵ میلیون تن در سال ۲۰۰۵ رسید که توانست رتبه‌ی هجده جهانی را کسب کند. در همان سال ایران با تولید ۱۴/۵ میلیون تن گندم رتبه‌ی چهاردهم را به دست آورد.

ایتالیا در زمینه‌ی صید ماهی، کشور چندان فعالی به حساب نمی‌آید و تمام فعالیت آن در طول سواحل و یا حوضچه‌های محدود مدیترانه‌ای متمرکز شده است. این کشور طبق آمار FAO در سال ۲۰۰۴، دارای ۱۵.۱۹۰.۰۰۰ راس انواع چهارپایان از جمله: گاو، گوسفند و بز می‌باشد.

شرکای اصلی کشاورزی و صنایع غذایی ایتالیا (۲۰۰۳-FAO)

هند	آلمان	فرانسه	واردات
آمریکا	فرانسه	آلمان	صادرات

مبادلات فرآورده های کشاورزی ایتالیا (۲۰۰۳-FAO)

پنیر و لبنیات	سیگار	روغن خوراکی	واردات
فرآورده های غذایی	روغن خوراکی	مشروبات الکلی	صادرات

میزان واردات و صادرات فرآورده های کشاورزی بر حسب میلیون دلار (۲۰۰۵-FAO)

واردات	صادرات	فرآورده های
۳۱۶۴۹	۲۴۴۲۴	فرآورده های کشاورزی
۹۵۰۷	۴۳۰۳	فرآورده های جنگل داری
۳۹۰۴	۵۳۴	فرآورده های شیلات

محصولات مهم و رتبه ی جهانی کشور ایتالیا (۲۰۰۵-FAO)

رتبه درجهان	نام محصول	رتبه درجهان	نام محصول
۲	شیر گوسفند	۱	انگور
۴	گوجه فرنگی	۱	کیوی
۵	سیب	۱	زیتون
۵	پرتقال	۲	هلو
۷	چغندر قند	۲	گلابی

تاریخچه

حدود سیزده قرن پیش از میلاد، مردم اروپای مرکزی در نواحی شمالی سرزمینی که امروز کشور ایتالیا قرار دارد، ساکن شدند. سپس اتروسک‌ها در شمال رود تیبر و یونانی‌ها در کرانه‌های جنوبی ایتالیا مستقر شدند. در اواخر قرن ششم پیش از میلاد، سلت‌ها به ایتالیا تاختند و اتروسک‌ها را از دره رود پو به سوی جنوب راندند. همین سلت‌ها بودند که با سامنیت، لاتین و سابین‌ها آمیخته و با تصرف اراضی پیرامون و دوردست، امپراتوری بزرگ روم را پایه‌گذاری کردند. امپراتوری روم در سال ۳۹۵ میلادی به دو امپراتوری روم غربی و روم شرقی تقسیم شد. امپراتوری روم غربی که مقر آن در ایتالیا قرار داشت تا سال ۴۷۶ میلادی ادامه یافت. امپراتوری روم شرقی یا بیزانس که بر جنوب و جنوب شرقی اروپا و غرب آسیا حکومت می‌کرد تا سال ۱۴۵۳ میلادی دوام آورد. امپراتوری روم شرقی که خود را جانشین امپراتوری روم غربی می‌دانست و ایتالیا را از آن خود می‌شمرد، در اواخر قرن پنجم به فرماندهی تئودوریک (Theodoric) به ایتالیا حمله و آنجا را تصرف کرد. پس از مرگ تئودوریک، ایتالیا مدتی دچار هرج و مرج شد و تنها پاپ مقام و موقعیت خود را همچنان محفوظ داشت.

در سال ۵۶۸، لومباردها که در اتریش - مجارستان می‌زیستند به نواحی شمالی ایتالیا حمله بردند و به مرور بر سرتاسر ایتالیا به جز ایالات پاپی (Papal states) که زیر نظر مستقیم و قوانین پاپ اداره می‌شد و نیز سواحل جنوبی، استیلا یافتند. در نیمه اول قرن هشتم میلادی، لومباردها به روم تاختند و پاپ را وادار کردند تا از شاه فرانسه کمک بخواهد. شارلمانی پسر پادشاه فرانسه، لومباردها را مغلوب و در سال ۸۰۰ میلادی با حمایت پاپ به عنوان امپراتور روم غربی در رم تاجگذاری کرد. شارلمانی و پدرش، قلمرو پاپ را توسعه داده و خود را از تسلط امپراتوری روم شرقی رها ساختند. شارلمانی در سال ۸۱۴ درگذشت و لوئی اول پس از او به سلطنت رسید، و با مرگ وی در سال ۸۴۰ متصرفاتش میان سه تن از پسرانش تقسیم شد و ایتالیا به پسر ارشدش لوتاداول رسید. در سال ۹۶۲ میلادی اوتوی اول پادشاه آلمان به دعوت پاپ به ایتالیا حمله و به نام امپراتور تاجگذاری کرد و با اتحاد آلمان و ایتالیا امپراتوری مقدس روم را تأسیس کرد. اما تسلط امپراتوران مزبور بر ایتالیا همواره متزلزل بود. در قرن یازدهم میلادی ایتالیا به دست نورمن‌ها افتاد و چندی بعد به تصرف خاندان هوهنشتاوفن (Hohenstaufen) درآمد. سپس به آنژون‌ها و پادشاهان سیسیل منتقل گردید.

در سال ۱۴۹۴، ایتالیا به میدان جنگ فرانسه و خاندان هابسبورگ (Habsburg) مبدل گردید، جنگ‌های قرن هفدهم و هجدهم ایتالیا را به تصرف بیگانگان سوق داد. طی جنگ‌های انقلاب فرانسه، ایتالیا به تصرف ناپلئون درآمد و تغییرات فراوانی در نقشه‌ی سیاسی آن به عمل آمد و در سال ۱۸۰۵ رسماً تحت سلطنت ناپلئون اول قرار گرفت.

کنگره وین در سال ۱۸۱۵ وضع ایتالیا را به زمان قبل از ناپلئون باز گردانید. سرانجام فعالیت‌های میهن‌پرستان ایتالیا پس از سال‌ها تلاش و مبارزه در سال ۱۸۴۸ به نتیجه رسید، به کوشش ویکتورامانویل (Victor emmanuel) و کاوور (Cavour) و گاریبالدی (Garibaldi)، ایتالیا به وحدت رسید. ویکتورامانویل دوم در سال ۱۸۶۱ در حالی که هنوز رم و ونتیا (Venetia) و بخشی از ایالات پاپی از تصرف او خارج بود، به پادشاهی ایتالیا رسید. در جنگ ۱۸۶۶ اتریش و پروس، ایتالیا به طرفداری پروس وارد جنگ شد و ونتیا را به دست آورد و رم را نیز در سال ۱۸۷۰ تصرف، و به کشور الحاق کرد.

ایتالیا در اوایل قرن بیستم مستعمراتی مانند: سومالی، ارتیره و لیبی را در آفریقا به دست آورد و به سرعت روبه صنعتی شدن نهاد. در جنگ جهانی اول با متفقین به همکاری پرداخت و پس از پایان جنگ، مناطقی چون تیرول جنوبی، تریست، ایستریا، جزایر و الماسی و دودکانز را به دست آورد. نارضایتی‌های سیاسی و اجتماعی و اقتصادی پس از جنگ به ظهور فاشیسم منتهی شد و در سال ۱۹۲۲ بنیتو موسولینی رهبر حزب فاشیست، به نخست‌وزیری رسید و حکومت دیکتاتوری را بنیان گذاشت. او در سال ۱۹۳۵ حبشه را تصرف کرد و در جنگ‌های داخلی اسپانیا (۱۹۳۶ تا ۱۹۳۹) مداخله کرد، آلبانی را در سال ۱۹۳۹ به تصرف درآورد و در همان سال رسماً با آلمان متحد و در سال ۱۹۴۰ وارد جنگ جهانی دوم شد. در سال ۱۹۴۳ متصرفات آفریقایی و همچنین سیسیل را از دست داد و در جنگ شکست خورد. به دستور شاه ایتالیا موسولینی از کار برکنار شد و ژنرال بادو گلیو مامور تشکیل کابینه گشت. وی ایتالیا را به متفقین تسلیم کرد و از جنگ دست کشید. با سقوط آلمان نازی و پایان جنگ جهانی دوم، نحوه‌ی حکومت ایتالیا به همه پرسى سال ۱۹۴۶ واگذار شد، و مردم ایتالیا، حکومت جمهوری را برگزیدند.

با آغاز نیمه دوم قرن بیستم، صنعت ایتالیا توسعه یافت و درآمد سرانه ی ایتالیایی ها افزایش چشمگیری پیدا کرد. اوضاع سیاسی آشفته ایتالیا طی دهه های اخیر، دولت ها را یکی پس از دیگری به بحران و سقوط واداشته و حتی به ربودن و قتل نخست وزیر مستعفی ایتالیا انجامیده است. از جمله این بحران ها، اکتبر ۱۹۹۷ است. در این زمان حزب کمونیست ایتالیا، دولت پرودی را به قطع پشتیبانی و جلوگیری از تصویب بودجه سال ۱۹۹۸ با این درخواست که تعداد ساعات کار هفتگی کارگران باید به ۳۵ ساعت در هفته تقلیل یابد، تهدید کرد و سرانجام دولت را وادار ساخت تا میزان ساعات کار را از سال ۲۰۰۱ برای کارگاه های با بیش از پانزده کارگر، به ۳۵ ساعت در هفته کاهش دهد.

در فوریه ۱۹۹۸ یک فروند هواپیمای امریکایی که در ارتفاع خیلی کم پرواز می کرد، پس از برخورد با کابل های هوایی انتقال نیرو سرنگون شد و بیست نفر ایتالیایی را به کشتن داد. این حادثه موجب شد که اعتراضات فراوانی بر علیه گسترش و توسعه پایگاه اویانو در جنوب ایتالیا که از بزرگترین پایگاه های ناتو محسوب می شود، صورت گیرد.

انتخابات پارلمانی سال ۲۰۰۱ به حکومت شش و نیم ساله چپ میانه در ایتالیا پایان داد و راست میانه با ائتلاف خانه آزادی با اختلاف بسیار زیادی به پیروزی رسید. در راس این ائتلاف سیلویو برلوسکونی (Silvio Berlusconi) ثروتمندترین مرد ایتالیا قرار داشت که به کمک شبکه عظیم رسانه ای و همچنین ارایه برنامه ی اصلاحات اقتصادی گسترده، توانست آرای زیادی را به سود این ائتلاف جذب کند. کمی پس از پیروزی برلوسکونی، طی برگزاری کنفرانس سران گروه ۸ (G8) در شهر جنوا، تظاهرات گسترده ای با شرکت ده ها هزار نفر در مخالفت با سیاست های جهانی سازی برگزار که به کشته شدن یکی از تظاهرکنندگان به دست پلیس منجر گردید.

با شروع مقابله امریکا با گروه القاعده در افغانستان، کشور ایتالیا همراهی کامل خود را با دولت امریکا اعلام کرد. افزون بر واگذاری تسهیلات فرودگاهی و بنادر این کشور، تعدادی از نیروهای نظامی خود را نیز راهی افغانستان کرد. در انتخابات سال ۲۰۰۶، سیلویو برلوسکونی از رقیب خود رمانو پرودی (Romano Prodi) عضو حزب زیتون در رقابتی نزدیک شکست خورد و پرودی نخست وزیر ایتالیا شد. در سال ۲۰۰۸ پس از ناکامی پرودی، برلوسکونی برای بار سوم به نخست وزیری ایتالیا انتخاب شد.

سیاست و حکومت

نوع حکومت کشور ایتالیا، جمهوری چند حزبی با دو مجلس قانون گذاری است. قانون اساسی جمهوری ایتالیا در بیست و دوم دسامبر ۱۹۴۷ به تصویب، و از اول ژانویه ۱۹۴۸ لازم الاجرا شد. ایتالیا جمهوری دموکراتیک و براساس کار برای مردم برپا شده است. در این کشور تمامی اتباع به یک اندازه از قانون برخوردارند. این جمهوری، ضمن آن که یک پارچه و غیر قابل تقسیم است، اختیارات محلی را به رسمیت می شناسد. دولت و کلیسای کاتولیک هر یک در حوزه ی خود حاکمیت و استقلال دارند و همه ی مذاهب در مقابل قانون برابر هستند. در ایتالیا رئیس حکومت رئیس جمهور است که توسط پارلمان انتخاب شده و بالاترین مقام حکومتی را دارد. در این کشور هر شهروندی که پنجاه سال داشته باشد و از کلیه ی حقوق اجتماعی و سیاسی خود برخوردار باشد، می تواند نامزد ریاست جمهوری شود. رئیس جمهور، نخست وزیر را منصوب می کند و وزرا به پیشنهاد وی انتخاب می شوند. دوره ی قانونی ریاست جمهوری ایتالیا هفت سال است و این مدت می تواند تجدید شود.

دولت جمهوری شامل رئیس جمهور، نخست وزیر و وزیران است که در مجموع هیأت وزیران را تشکیل می دهد. وظیفه ی دولت اجرای فرامینی است که در مجلس تصویب شده و جنبه قانونی دارند. نخست وزیر معمولاً رهبر حزب اکثریت یا برگزیده ی ائتلافی از احزاب است و اکثریت کرسی های مجلس را در اختیار دارند. قدرت اجرایی کشور نیز در اختیار نخست وزیر و وزیران کابینه می باشد.

دو مجلس ایتالیا، قوه ی مقننه این کشور را تشکیل می دهند. این قوه قانون گذاری می کند، به دولت رای اعتماد می دهد و بر کارهای دولت و اداره عمومی کشور نظارت می کند. مجلس نمایندگان با رای مستقیم و مخفی شهروندان بالای هجده سال و دارای حقوق اجتماعی و سیاسی انتخاب می شود. همه اتباع بالای بیست و پنج سال می توانند برای نمایندگی در این مجلس انتخاب شوند. تعداد کرسی های مجلس نمایندگان به نسبت تعداد شهروندان تعیین می شود و برای هر هشتاد هزار نفر یک کرسی در این مجلس وجود دارد. در حال حاضر دو حزب موسوم به خانه آزادی و زیتون بیشترین کرسی های این مجلس را به خود اختصاص داده اند. سناتورهای مجلس سنا نیز بر اساس ناحیه ای انتخاب می شوند. هر ناحیه برای هر دویست هزار نفر یک سناتور انتخاب می کند. تعداد سناتورهای هیچ ناحیه ای کمتر از شش نفر نمی تواند باشد. نواحی دره آئوستا و مولیه به طور استثنایی فقط یک سناتور دارند. سناتورها با رای مستقیم همه شهروندان بالای بیست و پنج سال انتخاب می شوند. نامزدها باید حداقل چهل سال سن داشته باشند. نمایندگان هر دو مجلس ایتالیا برای یک دوره ی پنج ساله انتخاب می شوند. ارگان های مدنی و جنایی، دادگاهها و دیوان محاکمات نیز قوه قضاییه را تشکیل داده و به امر قضاوت و دادگستری در ایتالیا می پردازند. در ایتالیا قوه قضاییه از نظام سلسله مراتب مستثنی بوده و مقام آنها دایمی است. یعنی نمی توان آنها را از کار برکنار و یا از خدمات معلق کرد. همچنین جز از طریق حکم سازمان های مربوط به خودشان، نمی توان محل کار و یا نوع وظایفشان را تغییر داد.

حزب سبز: حامی محیط زیست و سیاست‌های ضد هسته ای بوده و شعبه ای از جنبش سبز اروپاست که در سال ۱۹۸۷ تاسیس شد.

جنبش سوسیالیستی: حزب راست ملی ایتالیا که حزبی نئوفاشیستی است. این حزب در سال ۱۹۴۶ تاسیس شد.

حزب دموکراتیک چپ: بیشتر حزب کمونیست ایتالیا بوده و حدود یک میلیون و چهارصد هزار نفر عضو دارد. این حزب در سال ۱۹۲۱ تاسیس شد.

حزب دموکراتیک مسیحی: جانشین حزب فاشیست سابق که سعی می‌کند موضع میانه را حفظ کند و آشکارا ضد کمونیست است. این حزب در سال ۱۹۴۳ تاسیس شد.

حزب لیبرال: هدف اصلی آن تحقق آزادی در تمامی جنبه‌های عمومی و خصوصی است. این حزب در سال ۱۸۴۸ تاسیس شده و حدود یکصد و پنجاه و سه هزار نفر عضو دارد.

حزب رادیکال: برای موضوعات مربوط به حقوق مدنی مبارزه می‌کند.

حزب جمهوری خواه: این حزب با یکصد و ده هزار نفر عضو در سال ۱۸۹۷ تاسیس شده و حامی عدالت اجتماعی در یک جامعه مدرن آزاد است.

حزب سوسیال دموکرات: پس از جدایی از حزب سوسیالیست متحد سابق در سال ۱۹۶۹ تشکیل شد.

حزب سوسیالیست: در سال ۱۸۹۲ تاسیس شد. در سال ۱۹۲۱ گروهی از این حزب جدا شدند و حزب کمونیست ایتالیا را تاسیس کردند. پیروان این حزب معتقدند که سوسیالیسم از دموکراسی و آزادی‌های فردی جدا ناپذیر است.

حزب مردم جنوب تیرول: که حزبی منطقه ای برای لاتین و آلمانی زبان ها در جنوب تیرول (Tyrol) است.

حزب زیتون (The oliver tree):

نام این حزب توسط رومانو پرودی استاد اقتصاد و نخست وزیر سابق برگزیده شده است.

کمتر کشوری توانسته است به خوبی ایتالیا درگیری‌های خود را با کشورهای دیگر تا حد ممکن کاهش و روابط حسنه را افزایش دهد. ایتالیا در اروپا اختلافات دو جانبه‌ی قابل ملاحظه‌ای را که پس از جنگ پیش آمده بود، حل کرد و مشکلات کوچکتر موجود نیز هیچ وقت نتوانست برای مدت طولانی روابط ایتالیا را با کشورهای دیگر تیره کند. شاید ضعیف‌بودن حس ناسیونالیستی در مردم ایتالیا سبب شده است که دولت بتواند مشکلات دیپلماتیک خود را به آسانی از سر راه بردارد.

ایتالیا یکی از اعضای مهم اتحادیه اروپا است، و ارتباط نزدیکی با کشورهای اروپایی و آمریکا دارد. این کشور روابط سیاسی و اقتصادی گسترده‌ای با کشورهای مختلف از جمله ایران در سراسر جهان دارد.

عضویت در سازمان‌ها

سازمان ملل متحد (۱۹۵۵)، یونیسف، یونسکو، سازمان تجارت جهانی (WTO)، سازمان توسعه اقتصادی (OECD)، اتحادیه اروپا، شورای اروپا، گروه هشت، ناتو (سازمان پیمان آتلانتیک شمالی، NATO) و آی.ام.اف (صندوق بین‌المللی پول IMF) مهمترین سازمان‌های بین‌المللی هستند که ایتالیا در آنها عضویت دارد. مقر برخی سازمانهای بین‌المللی و اروپایی در ایتالیاست. به طور مثال FAO یا سازمان خواروبار جهانی، یکی از سازمان‌های تخصصی وابسته به سازمان ملل، در این کشور قرار دارد.

رابطه ایتالیا و ایران

تاریخ روابط ایران و ایتالیا به دوران اشکانیان بازمی‌گردد. در آن زمان و همچنین در دوره ساسانیان ایران و رُم دو قدرت بزرگ جهانی بودند. پس از سقوط امپراتوری رُم و انقراض سلسله ساسانی، روابط دو کشور نیز دچار رکود شد، ولی پس از آن که هر دو کشور استقلال ملی خود را به دست آوردند بار دیگر روابط دو جانبه آغاز شد.

در دوران صفویه دولت ایتالیا خواستار برقراری روابط نزدیک با ایران شد و به همین منظور نماینده ای به نام کنتارینی باربارو به دربار صفوی اعزام کرد. شاه اسماعیل صفوی نیز سفیری از ایران به ایتالیا فرستاد. در دوران شاه عباس روابط دو کشور توسعه بیشتری یافت و آثار ارزنده هنری ایران از قبیل: مینیاتور، کتاب و کارهای دستی به ایتالیا برده شد که هم اکنون نیز در موزه‌های ناپل و ونیز موجود است.

در سال ۱۸۵۶، سفیر ناصرالدین شاه قاجار، اولین عهدنامه دولتی و بازرگانی را با دولت ساردینی امضا کرد. در سال ۱۸۷۳ ناصرالدین شاه به هنگام سفر به اروپا در شهرهای تورینو، میلان و بولونیا توقف کرد و از آن پس با سفر هیات‌هایی از ایتالیا به ایران، موجبات آشنایی بیشتر مردم دو کشور با یکدیگر فراهم شد.

پس از اعلام استقلال و وحدت ایتالیا، در سال ۱۸۶۲ عهدنامه دوستی و تجارت بین دو کشور امضا شد و در سال ۱۸۸۶ دو دولت اقدام به تاسیس سفارت دائمی در پایتخت یکدیگر کردند. از آن پس روابط دو کشور براساس موازین معمول توسعه یافت.

پس از لغو کاپیتولاسیون در مهرماه سال ۱۳۱۰ شمسی (۱۹۳۱)، اولین عهدنامه دوستی بین ایران و ایتالیا براساس منافع متقابل منعقد گشت. پس از آن ایتالیا در جهت تجهیز نیروی دریایی ایران (ساخت ناو و آموزش افسران ایرانی) فعالیت‌های چشم‌گیری کرد و دولت ایران در مدت کوتاهی صاحب نیروی دریایی برای دفاع از آب‌های ساحلی خود در خلیج فارس شد.

روابط ایران و ایتالیا تا پایان سلطنت رضا شاه به مرور رو به گسترش بود تا آن که پس از اشغال ایران توسط متفقین، روابط سیاسی ایران با ایتالیا قطع شد. پس از پایان جنگ جهانی دوم، بار دیگر روابط دو جانبه در تیر ماه ۱۳۲۷ شمسی (۱۹۴۸) برقرار و سفارت ایران در رم افتتاح شد. از سال ۱۳۵۳ شمسی (۱۹۷۴) کمیسیون مشترک ایران و ایتالیا برای همکاری‌های اقتصادی آغاز به کار کرد. پس از این تاریخ بین رجال سیاسی دو کشور رفت و آمدها و ملاقات‌هایی صورت گرفت و تا استقرار نظام جمهوری اسلامی ایران روابط دو کشور به ویژه در زمینه اقتصادی در سطحی وسیع قرار داشت.

روابط با ایران پس از انقلاب اسلامی

همزمان با پیروزی انقلاب اسلامی ایران، افکار عمومی ایتالیا به ویژه جناح چپ جذب انقلاب اسلامی شده بود. به طوری که گروه‌های چپ راهپیمایی‌هایی نیز به طرفداری از انقلاب ایران ترتیب دادند. ولی در جریان اشغال سفارت آمریکا، ایتالیا با آمریکا هم‌آواز شد، اقدام ایران را محکوم و خواهان آزادی گروگان‌ها شد.

همچنین در تحریم اقتصادی غرب علیه ایران شرکت کرد. همین عوامل اندکی موجب تیرگی روابط دو کشور شد، ولی رم به دلیل وضعیت اقتصادی ایتالیا و نیاز به روابط تجاری با جمهوری اسلامی ایران، سعی داشت موانع موجود را از میان بردارد و با وجود تحریم، به قراردادهای گذشته اش با ایران عمل کند.

گرچه ایتالیا در مجامع بین المللی، با توجه به پیوندهای اساسی اش با غرب به نفع جمهوری اسلامی ایران رای نداده است، ولی در مقام مقایسه با کشورهای دیگر به نسبت سعی داشته مواضع خود را به شکلی توجیه کرده، و بانی مخالفت با جمهوری اسلامی ایران نباشد.

روابط اقتصادی

روابط اقتصادی بین ایران و ایتالیا به گذشته های بسیار دور، زمانی که ونیز مرکز تجارت بین المللی محسوب می شد، باز می گردد. ایتالیا از نظر منابع معدنی و اولیه کشور فقیری محسوب می شود و بیش از ۷۵ درصد انرژی مصرفی خود را از کشورهای دیگر تامین می کند. این امر موجب توسعه روابط بازرگانی با کشورهای مختلف، از جمله با ایران می باشد. با بروز جنگ جهانی دوم، این روابط برای مدت شش سال قطع شد، سپس با استقرار صلح، بار دیگر با ابعاد وسیع تری آغاز گردید. در فروردین ۱۳۳۸ وزارت خارجه ایتالیا پیشنهادی پیرامون مبادلات کالا بین ایران و ایتالیا را تسلیم مقامات ایران کرد. در همین دوران فعالیت شرکت های ایتالیایی در ایران آغاز شد که از جمله آنها می توان از کارخانه مونتاژ فیات نام برد. در بهمن ماه سال ۱۳۲۰ عهدنامه تجارت، اقامت و دریانوردی در تهران میان دو کشور به امضا رسید. طبق مفاد این عهدنامه، اتباع دو کشور می توانستند آزادانه به خاک کشور دیگر رفت و آمد و در آنجا اقامت کنند، و از حقوق و مزایای کشورهای «کامله الوداد» برخوردار شوند. مدت اعتبار این قرارداد پنج سال تعیین شده بود که در صورت عدم اخطار هر یک از دو طرف، برای یک سال دیگر خود به خود تمدید می شد.

در خرداد ۱۳۵۳، یادداشت تفاهمی در زمینه تشکیل کمیسیون مشترک همکاری های اقتصادی دو کشور در رم به امضا رسید.

اولین اجلاس کمیسیون مشترک در سال ۱۳۵۵ در تهران برگزار شد. طی این اجلاس در زمینه‌های نفت، پتروشیمی، ایجاد نیروگاه‌های برق اتمی در ایران و سرمایه‌گذاری مشترک به منظور ایجاد بزرگراه‌ها، خطوط راه‌آهن و فرودگاه، تأسیس مجتمع فولاد در بندر عباس که بعدها به مبارکه اصفهان انتقال یافت، انرژی برق، کشاورزی و غیره توافق‌هایی به عمل آمد.

در بهمن ماه ۱۳۶۰، اولین هیأت رسمی جمهوری اسلامی ایران به سرپرستی وزیر مشاور و رئیس سازمان برنامه و بودجه به ایتالیا سفر کرد و امکان همکاری دو کشور را در زمینه طرح‌های اقتصادی فراهم آورد. روابط اقتصادی موجود بین دو کشور از جمله اجرای طرح‌های در دست اقدام و طرح احداث خط لوله گازرسانی ایران به اروپا از طریق ترکیه و یونان مورد توجه و بررسی قرار گرفت.

نخستین کمیسیون مشترک اقتصادی دو کشور پس از انقلاب، در سال ۱۳۶۷ در تهران تشکیل شد. تاکنون هفت نشست کمیسیون مشترک بین دو کشور برگزار شده که هفتمین اجلاس آن به تاریخ بیست و نه و سی دی ماه ۱۳۸۴ در تهران بود.

در سالهای اخیر روابط اقتصادی دو کشور روندی صعودی گرفت، به طوری که در سال ۲۰۰۵، حجم مبادلات تجاری دو کشور به بیش از ۵/۲ میلیارد یورو رسید. مبادلات تجاری دو کشور در یازده ماه از سال ۲۰۰۶ با ۹ درصد رشد به ۵/۲ میلیارد یورو رسیده که این رقم در مدت مشابه سال ۲۰۰۵، برابر با ۴/۷۵ میلیارد یورو بوده است. صادرات ایران به ایتالیا طی مدت فوق به ۳/۶ میلیارد یورو و واردات ایران از ایتالیا ۱/۶ میلیارد یورو بوده است. در سال ۲۰۰۶، به دلیل افزایش قیمت نفت صادرات ایران به ایتالیا با ۲۳/۵ درصد رشد مواجه شده ولی واردات از ایتالیا با ۲۲ درصد کاهش مواجه شده است. در سالهای اخیر ایتالیا شریک اول تجاری کشورمان در میان کشورهای عضو اتحادیه اروپا بوده است.

اقلام عمده کالاهای صادراتی کشورمان به ایتالیا غیر از نفت و گاز طبیعی، شامل برخی مواد و کالاهای فلزی، فرآورده‌های گوشتی، تولیدات نساجی، تولیدات کشاورزی، فرش و کف پوش، آهن و فولاد، انواع سنگ تزئینی، مواد اولیه پتروشیمی، چرم و پوست، فیبر مصنوعی و صنعتی، گلیم، زعفران، میگو، خشکبار، و همچنین برخی وسایل و کالاهای صنعتی می باشد. در مقابل صادرات ایتالیا به ایران را عمدتاً کالاهایی نظیر: ماشین آلات، ترانسفورماتور، وسایل خانگی، قطعات خودرو، کالاهای مربوط به صنعت چاپ، کالاهای مربوط به متالورژی، تولیدات شیمیایی، کالاهای پلاستیکی مخصوص و ابزار آلات کنترل می باشد.

دو کشور در بخشهای مختلف اقتصادی همچون: صنعتی، کشاورزی، نفت و گاز، پتروشیمی، نیرو، حمل و نقل، بانکی، بیمه و نیروی کار و تامین اجتماعی، همکاری گسترده‌ای دارند.

تاکنون موافقتنامه های متعدد اقتصادی بین دو کشور شامل: موافقتنامه تشویق و حمایت متقابل از سرمایه‌گذاری خارجی، موافقتنامه گمرکی، موافقتنامه هایی در زمینه حمل و نقل هوایی، جاده‌ای، دریایی، موافقتنامه اجتناب از اخذ مالیات مضاعف بین دو کشور، موافقتنامه کمک متقابل اداری، تحقیق و مبارزه با تخلفات گمرکی، همچنین یادداشت‌های تفاهم همکاری در زمینه‌های کار و امور اجتماعی، شرکتهای کوچک و متوسط، گردشگری، علمی و فن‌آوری، توسعه برق و تسهیلات اعتباری امضا شده است. در سال ۲۰۰۵، سند اجرایی یادداشت تفاهم همکاری بین دو وزارت کار و امور اجتماعی ایران و ایتالیا جهت ایجاد بستری برای گسترش بیش از پیش همکاری دو کشور در عرصه‌ی تبادل نیروی کار و انتقال تجارب کار آفرینی، امضا شد.

بدین ترتیب بانک سپه در رم، شرکت ایراسکو و شرکت مپنا و شرکت کشتیرانی جمهوری اسلامی ایران در ایتالیا دفتر دارند. توضیح این که شرکت ایراسکو در زمینه خرید، تهیه و ارسال ماشین‌آلات و تجهیزات مورد نیاز صنایع فولاد به ویژه فولاد مبارکه فعالیت می‌کند. شرکت مپنا نیز در زمینه خرید، تهیه و ارسال تجهیزات نیروگاهی تلاش می‌کند. از طرفی اتاق مشترک ایران و ایتالیا در تهران و رم دارای دفتر بوده و در زمینه اطلاع‌رسانی به شرکتهای ایرانی و ایتالیایی جهت شناسایی بازار دو کشور و یافتن همتای مناسب به منظور انجام فعالیتهای تجاری و اقتصادی فعال می‌باشد.

روابط فرهنگی

روابط و مبادلات فرهنگی ایران و ایتالیا از دوره ساسانیان آغاز شد. در دوران حکومت اسلامی، ایران به عنوان مهد تمدن اسلامی و ایتالیا به عنوان مرکز فرهنگی مسیحی محسوب می‌شد. در نیمه‌ی اول قرن دوازده میلادی کتاب الاقتصاد فی الاعتقاد اثر امام محمد غزالی، همچنین آثار ابن سینا همراه با هفتاد جلد کتاب اسلامی و ایرانی در ایتالیا به لاتین ترجمه شد. در حدود سال ۱۳۵۰ میلادی نیز کتاب الحاوی اثر معروف رازی به دستور کارلوس اول پادشاه ناپل و سیسیل به ایتالیایی برگردانده شد. در سال‌های ۱۸۸۹ - ۱۸۸۶ ترجمه کامل شاهنامه فردوسی به ایتالیایی انجام گرفت که مهمترین مبادله ادبی مربوط به کشور ایران و ایتالیا محسوب می‌شود. از این روی در سال ۱۹۳۳، مراسم با شکوهی در ایتالیا به مناسبت هزاره فردوسی برپا و یکی از میدان‌های رم به نام این شاعر ایرانی نام‌گذاری شد و سال ۱۹۵۱ نیز مجسمه فردوسی در این میدان نصب شد.

پس از جنگ جهانی دوم، ایتالیا از جمله مراکز مهم ایران‌شناسی در اروپا گشت و در این راستا کنگره جهانی ایران‌شناسی در رم تشکیل شد. در حال حاضر چندین انستیتو و انجمن فرهنگی مربوط به ایران در ایتالیا (وبالعکس) مشغول به فعالیت هستند. از جمله این موسسات در ایتالیا عبارتند از: ۱- مرکز فرهنگی ایران و ایتالیا ۲- مؤسسه زبان‌شناسی ایران و باستان‌شناسی شرق ۳- مؤسسه شرقی دانشگاه ناپل که در سال ۱۸۸۸ تأسیس شد. ۴- مؤسسه مطالعات شرقی دانشگاه رم که فعالیت وسیعی در رشته ایران‌شناسی دارد. ۵- مؤسسه روابط فرهنگی ایتالیا با خاورمیانه و خاور دور: این سازمان وابسته به دولت ایتالیاست و مهمترین مرکز فعالیتهای فرهنگی مربوط به ایران و خاورمیانه در آن کشور محسوب می‌شود.

نام و آدرس سفارتخانه، مدارس و نمایندگیهای ایران در ایتالیا و واتیکان

سفارت ایران در رم:

آدرس: میدان نومنتانا ۳۶۱/۳۶۳ - Rome ۰۰۱۳۵ - ۶۵۱- Via della camillucci a

تلفن: ۸۰-۸۶۲۱۴۷۹ (۰۰۳۹۰۶) و ۵-۳۲۹۴۲۹۴ (۰۰۳۹۰۶)

Embassiran.Rome@hotmail.com

سفارت ایران در واتیکان:

آدرس: رم خیابان بروکسل شماره ۵۷/۰۰۱۹۸ Rome ۵۷-۰۰۱۹۸ Via bruxelles

تلفن: ۸۵۵۲۸۹۵-۸۵۵۲۴۹۴ (۰۰۳۹۰۶)

کنسولگری ایران در میلان:

آدرس: میدان برج پیزا - خیابان ۲۰۱۲۳ - پلاک ۶

تلفن: ۸۰۵۲۶۱۵ (۰۰۳۹۲۷)

خانه فرهنگ ایران در ایتالیا (رم): ۸-۳۰۵۲۲۰۷ (۰۰۳۹۰۶) <http://rome.icro.ir>

مدرسه شهید باهنر ایتالیا (رم): ۶۳۳۶۱۶۳۷۱ (۰۰۳۹۰۶)

مدرسه جمهوری اسلامی ایران - ایتالیا (جنوا): ۴۱۵۱۱۵-۴۱۹۹۱۲

مدرسه جمهوری اسلامی ایران - ایتالیا (میلان): ۵۸۳۱۶۵۳۶ (۰۰۳۹۲۷)

شعبه بانک سپه ایتالیا (رم): ۴۸۸۵۶۷۵ (۰۰۳۹۰۶)

دفتر ایران ایر در ایتالیا (رم): ۳-۴۷۴۱۱۴۲ (۰۰۳۹۰۶)

دفتر ایران ایر در ایتالیا (میلان): ۷-۴۸۵۶۲۸ (۰۰۳۹۲۷)

مناطق دیدنی و معروف

رم (rome)

رُم پایتخت ایتالیا و مرکز استان لاتزیو (لاتیوم) است. رود تیبر (Tiber) از میان این شهر می‌گذرد. رُم در میانه کشور و در کنار دریای مدیترانه قرار دارد. واتیکان کوچکترین کشور جهان نیز در داخل شهر رُم محصور شده است.

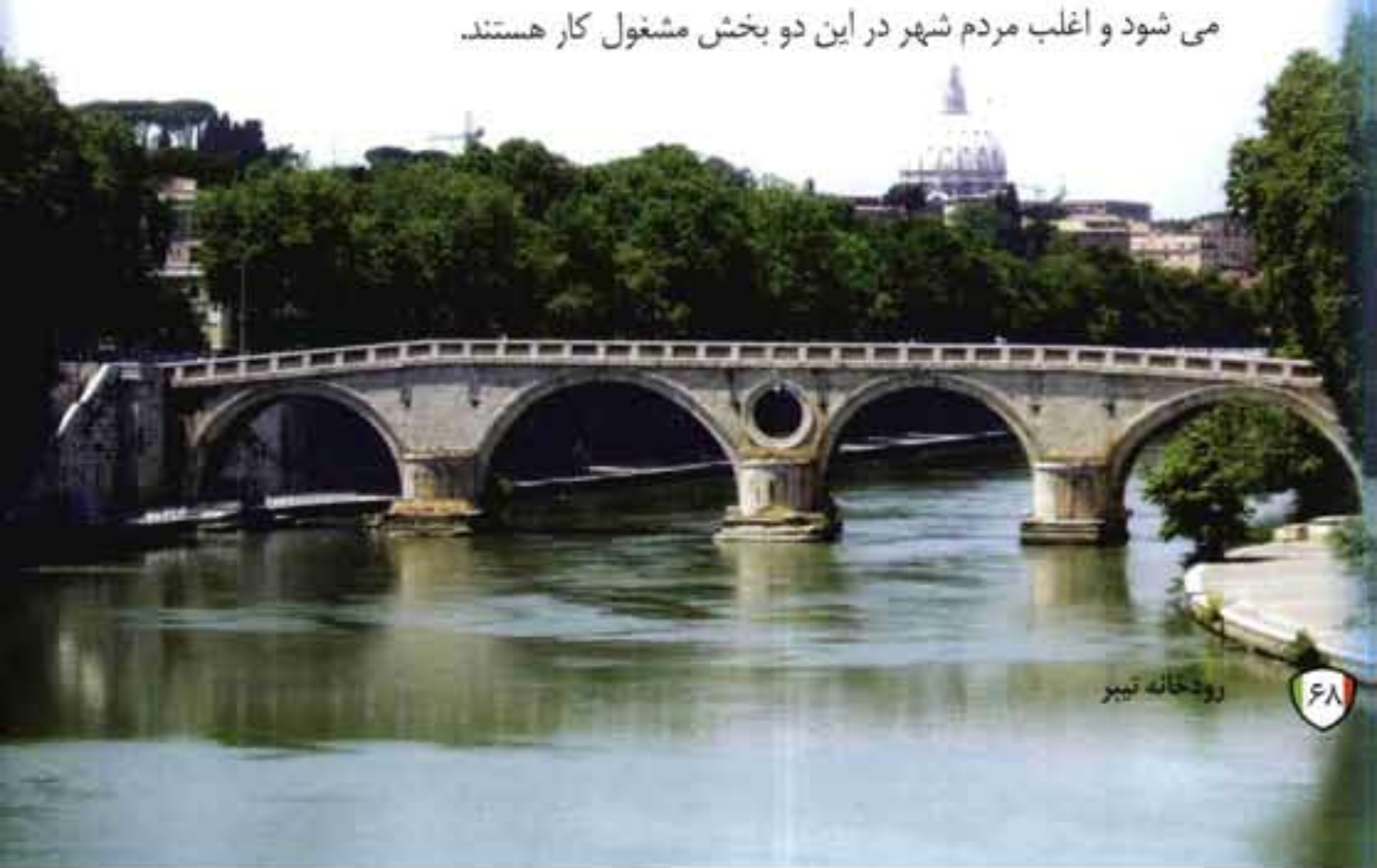
این شهر آب و هوایی مدیترانه‌ای دارد و در آن سالانه حدود ۸۰۰ میلی‌متر باران می‌بارد. بیشترین میزان بارندگی در ماه‌های اکتبر تا دسامبر (مهر تا آذر) و کمترین آن در ماه‌های جون تا آگوست (خرداد تا مرداد) است. جولای و آگوست (تیر و مرداد) گرم‌ترین ماه‌ها با متوسط دمای ۲۸ درجه سانتی‌گراد و ژانویه و فوریه (دی و بهمن) با متوسط دمای ۳ درجه سانتیگراد، سردترین زمان سال پایتخت محسوب می‌شود.

رُم قرن ها شهر جاویدان نامیده می شد، زیرا از جمله بزرگترین شهرهای تمدن غرب و پایتخت امپراتوری روم بود. پس از آن رُم به عنوان مرکز جهانی کلیسای کاتولیک و از سال ۱۸۷۱، به پایتختی ایتالیا برگزیده شد.

طبق افسانه‌های ملی ایتالیا، این شهر باستانی توسط دو برادر به نام‌های رمولوس و رموس ساخته شده است. در قرن ششم قبل از میلاد به صورت یک امپراتوری مستقل، از جمله قطب‌های مهم دنیا به شمار می آمد. امپراتوری روم شهر رُم را به بزرگترین و پیشرفته ترین شهر دنیای باستانی تبدیل کرد، سپس طی سه قرن مرزهای خود را از خلیج فارس تا انگلستان گسترش داد.

گسترش این امپراتوری وسیع تا قرن دوم پس از میلاد ادامه یافت. مناطق شهری بیش از پیش گسترده شد. معبدهای بسیار باشکوه، میداين بزرگ، سالن‌های آمفی تئاتر (۲۰ سالن تئاتر و ۶ سالن اصلی کنسرت برای تمام فصل ها)، سالن‌های ورزشی، بندرها، راهها، پل ها، تونل ها و کانال ها بنا شد. طراحی کنونی پایتخت ایتالیا در سال ۱۸۷۱ انجام گرفت و پس از آن رُم به سوی مدرنیته شدن گام برداشت. در حقیقت پس از جنگ جهانی دوم بود که رُم همچون شهرهای میلان و ناپل به مرکز اداری، فرهنگی، سیاسی و اقتصادی نوینی تبدیل شد. رُم از شهرهای مهم اروپا است و در سال ۲۰۰۶، طبق آمار ۲۷۰۵۳۰۶ نفر جمعیت دارد. شهر رُم از نظر اقتصادی شهری فعال است، به طوری که ۷/۶ درصد تولید ناخالص ملی کشور را تولید می کند. عمده فعالیت‌های اقتصادی در رُم به دو بخش کارهای دولتی و توریسم تقسیم می شود و اغلب مردم شهر در این دو بخش مشغول کار هستند.

به طور کلی مهم ترین صنعت این شهر، توریسم است. صنعت توریسم باعث رونق صنایع زیادی در این شهر شده است. از دیگر صنایع مهم رم تولید انواع لباس، پارچه بافی، صنایع چاپ، صنایع غذایی، داروسازی، ماشین سازی و صنایع فلزی است. همچنین رم مرکز صنعت فیلم سازی ایتالیا است. از دیگر فعالیت های مهم اقتصادی رم بانکداری می باشد.

رم نقطه ی مرکزی راه آهن کشور به شمار می آید و توسط اتوبان ها و آزادراه ها به نقاط دیگر کشور متصل می شود. فرودگاه لئونارد داوینچی رم نهمین فرودگاه پرتردد اروپا است. این فرودگاه در سی و چهار کیلومتری مرکز شهر رم در نزدیکی دریا در منطقه فیومیچینو (Fiumicino) قرار گرفته و در سال ۲۰۰۶ بیش از سی میلیون مسافر از طریق آن تردد کرده اند.

رم از مهمترین و اصلی ترین مراکز فعالیتها و خلاقیت های هنری اروپا و از جمله بزرگ ترین مراکز برای آموزش عالی است. نخستین دانشگاه این شهر، دانشگاه لاساپینزا (La Sapienza)، در سال ۱۳۰۳ میلادی تأسیس شده است. این دانشگاه بزرگ ترین دانشگاه اروپا و دومین دانشگاه بزرگ دنیا با حدود صدوپنجاه هزار دانشجو می باشد. دانشگاههای دیگری مثل: تور ورگاتا (Tor vergata)، روماتیر (Roma Tre) و تعداد زیادی مدارس عالی و مراکز تخصصی نیز در این شهر قرار دارند. همچنین تعداد زیادی موسسه و دانشگاه های مذهبی در این شهر قرار دارد، از جمله: دانشگاه کشیشی گریگوریان (Gregorian)، و دانشگاه آنجلیکوم (Angelicum).

دانشگاه رم

برخی مدارس تخصصی این شهر عبارتند از: آکادمی هنرهای زیبا، آکادمی ملی رقص، آکادمی ملی هنرهای دراماتیک ۵ و هنرستان هنرهای موسیقی. این شهر میزبان المپیک تابستانی ۱۹۶۰ و جام جهانی فوتبال ۱۹۹۰ بوده و کاندید المپیک تابستانی ۲۰۱۶ می باشد. محبوب ترین ورزش در رم، مثل اغلب شهرهای جهان فوتبال است. استادیوم المپیکو (Olimpico) در این شهر میزبان بازی فینال جام جهانی ۱۹۹۰ بوده است. آ.ت. رم و لاتزیو از معروف ترین باشگاه های رم و ایتالیا هستند. هر سال در ماه می (اردیبهشت)، مسابقات تنیس آی.تی.پی (I.T.P) نیز در این شهر برگزار می گردد. رم همچنین مرکز فعالیتهای ورزشی دیگر همچون: بسکتبال، هندبال، والیبال و واترپلو می باشد.

پایتخت ایتالیا مرکز فعالیتهای سیاسی و سازمان های بین المللی زیادی نیز هست؛ از جمله سازمان خواروبار جهانی (FAO)، سازمان جهانی غذا (WFP) و صندوق بین المللی برای توسعه کشاورزی.

رم شهری قدیمی است که در هفتصد و پنجاه و سه سال قبل از میلاد مسیح به وجود آمده و آثار باستانی زیادی را در خود جای داده است. اکثر ساختمانها، میدانها، کلیساهای مجسمه ها، رستورانهای زیبا و فوارههای متعدد، یادگار دورانهای قدیم هستند که باعث جذب جهانگردان به سوی این شهر شده است.

موزه ملی رم

موزه کاپی تولین

قصر سن انجلو

از مشهورترین و مهم‌ترین این موزه‌ها و گالری‌ها می‌توان به موارد زیر اشاره کرد: موزه ملی رم (National museum of rome) که توسط میکل آنژ طراحی شد و مجموعه‌ای از مجسمه‌های قدیمی یونانی و رومی و اشیاء قدیمی در آن نگهداری

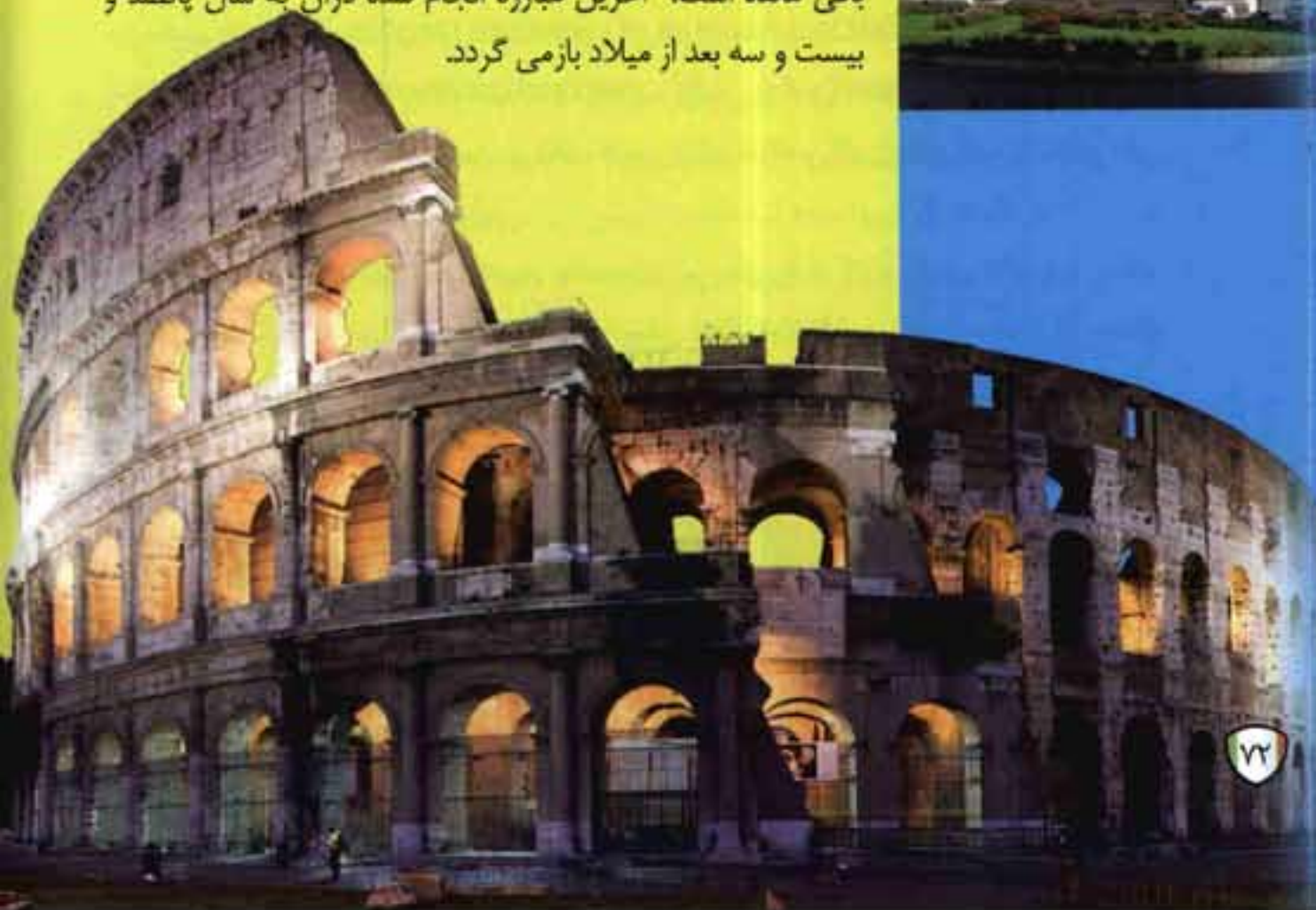
می‌شود. موزه تمدن رومی‌ها (Roman civilization)، موزه ملی ویلا جولیا (Villa giulia) (نیمه قرن ۱۶) که مجموعه برجسته‌ای از هنر رومی‌ها و اتروسکن‌ها (اجداد رومی‌ها) می‌باشد. موزه کاپی تولین (Capitoline) که قدیمی‌ترین مجموعه هنری رم در این موزه نگهداری می‌شود، در سال ۱۴۷۱ تأسیس شده و دارای اشیاء قدیمی و منحصر به فرد است. همچنین موزه قصر سن انجلو (National museum of castel san tangelo)، موزه ملی هنرهای باستانی (National gallery of antique art)، گالری بُرگس (Borghese) و گالری هنر مدرن از مشهورترین جاذبه‌های رم می‌باشد. افزون بر این موزه و گالری‌های متعدد، مکان‌های باستانی و شاخصی در رم وجود دارد.

کولوسیم (Colosseum) از بزرگترین جاذبه‌های توریستی و بزرگترین آمفی تئاتر و ورزشگاه رم باستان است. دستور ساخت آن را وِسپاسیان (Vespasian) امپراتور رم در سال هفتاد میلادی صادر کرد. در این استادیوم، تماشاگران رومی، نبرد گلادیاتورها و حیوانات وحشی را که تا سرحد مرگ باهم مبارزه داشتند، تماشا می‌کردند.

ساختمان بیضی شکل این آمفی تئاتر و ورزشگاه با ابعاد ۱۸۹ در ۱۵۶ متر، طی ده سال ساخته شد و قادر بود پنجاه هزار تماشاچی را در خود جای دهد و به وسیله سایبان کرباسی بزرگی آنها را از معرض تابش آفتاب محفوظ می داشت.

جایگاه پلکانی شکل تماشاچیان بر روی تعداد زیادی طاق از جنس بتون که اختراع رومی ها بود قرار داشت و به جهت صاف و محکم شدن سطح آن، از آجر و سنگ نیز استفاده کردند. در محیط داخلی ورزشگاه میدان یا محیطی که مبارزات در آن انجام می شد، قرار داشت. کف چوبی آن به وسیله ماسه پوشیده شده بود تا خونهای ریخته شده را جذب کند. برای برگزاری مسابقات دریایی پهلوانی، میدان را پر از آب می کردند. در زیرزمین مجموعه ای از اطاق، قفس و راهروها که گلاادیاتورها و حیوانات قبل از ورود به میدان، در آنجا نگهداری می شدند، وجود داشت. بالابرهایی که قفسهای در بسته حیوانات را به بالا و داخل میدان منتقل می کردند، به وسیله قرقره کار می کردند. در حال حاضر تنها یک سوم از بنای این ساختمان باقی مانده است. آخرین مبارزه انجام شده در آن به سال پانصد و بیست و سه بعد از میلاد بازمی گردد.

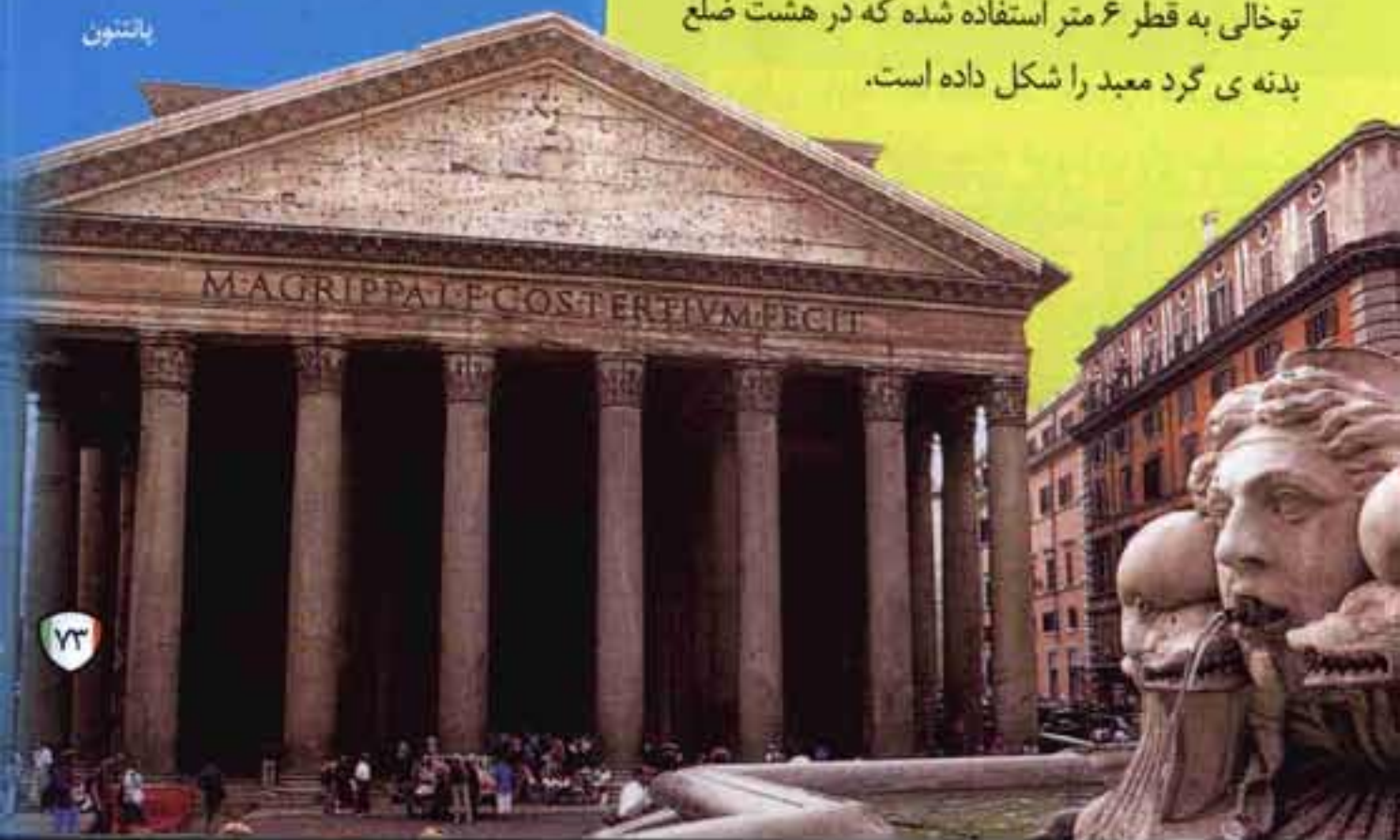
سن جان لاترن

ویلای ادریان

پانتئون

پانتئون (Pantheon) معبدی است که برای خدایان ساخته شده. پانتئون از ساختمانهای بزرگ رُم باستان است که به بهترین وجه حفظ شده و یکی از پر اهمیت ترین ساختمان ها در تاریخ معماری جهان است. شکل بیرونی این ساختمان استوانه ای و از داخل هشت ضلعی همراه با گنبدی عظیم بر بالای آن و یک ورودی مسقف چهار گوش با تعدادی ستون است. قطر گنبد بزرگ ۴۳ متر است و روشنایی ساختمان از طریق روزنه‌ی مدور و گردی در مرکز گنبد که اکولوس (Oculus) نامیده می‌شود، تامین می‌گردد.

پانتئون بین سالهای صد و هجده تا صد و بیست و هشت میلادی توسط ادریان (Hadrian) امپراتور رُم به جای معبد کوچکی که توسط حاکمی به نام مارکوس ویپسانیوس آگریپا (Marcus Vipsanius Agrippa)، بیست و هفت سال پیش از میلاد ساخته شده بود، بنا گردید. برای نگهداری چنین گنبد بزرگی از دیوارهای توخالی به قطر ۶ متر استفاده شده که در هشت ضلع بدنه ی گرد معبد را شکل داده است.

تروی (Trevi)، فواره‌ای است که توسط نیکولا سالوی (Nicola Salvi) طراحی شده و در قرن هجده کامل گردید. این هنر یکی از آثار عصر باروک است. تندیس‌های از خدایان و اسب‌هایشان، زینت‌بخش این فواره است. وجود دو بال بر روی شانه‌های نپتون به گونه‌ای است که به نظر می‌آید او با اربه‌هایش برای حرکت آماده است. گفته می‌شود که اگر سکه‌ای در این فواره بیندازید، سفری مجدد را به رم برای خود تضمین و رقم زده اید.

اسپاگنا (Spagna) میدانی است با پلکان معروف که از اسپانیا الهام گرفته شده است. میدان در سالهای ۱۶۲۷ تا ۱۶۲۹ توسط برنینی، و پلکان آن در قرن هجده ساخته شد. این پلکان به کلیسای مونتی که در قرن هفده ساخته شده، منتهی می‌شود.

میدان اسپاگنا

میدان دل پاپولو

از دیگر نقاط دیدنی شهر رم می‌توان به: طاق کنستانتین، کالج ماریتوس، دادگاه سلطنتی، دیوانخواه رمن، مقبره آگوستوس، میدان کالونا، میدان دل پاپولو (Del popolo)، میدان ونیز، میدان ناونا (Navona)، میدان کامپیدوگلیو (Campidoglio)، محله لودویزی، باغ سالوست، حمام دیوکلیتین (Diocletian)، حمام کاراکالا (Carocalla) و ... اشاره کرد.

طاق کنستانتین

میلان (Milan)

میلان (با تلفظ ایتالیایی میلانو Milano و نام باستانی میدیولانیوم Mediolanum) شهری در
ال ایتالیا و مرکز ناحیه لمباردی (لمباردیا - Lombardia) است. بر اساس آمار ۲۰۰۶ با
۱۳۰۸۷ نفر جمعیت، دومین شهر پر جمعیت ایتالیا (پس از رم) محسوب می شود.
میلان دارای آب و هوای مدیترانه ای با زمستان های سرد و مرطوب و تابستان های گرم و
مطلوب است. متوسط بارندگی در این شهر ۹۷۰ میلی متر است. بیشترین بارندگی در ماه های
میل و می (فروردین و اردیبهشت) و کمترین بارندگی در دسامبر و ژانویه (آذر و دی) می باشد.
م ترین ماه های سال این شهر، جولای و آگوست (تیر و مرداد) با ۲۸ درجه سانتیگراد و
دترین ماه ها، دسامبر و ژانویه (آذر و دی) با ۳ درجه زیر صفر است.

فرودگاه مالپنزا

میلان دارای ساختمانهای بلند مسکونی، اداری، تجاری و صنعتی زیادی است. میلان شهری مدرن و پیشرفته است که توسط شهرکهای صنعتی احاطه شده است. این شهر دو فرودگاه بین المللی دارد و پروازهای ایران به ایتالیا معمولاً از تهران به رم و میلان است. فرودگاه مالپنزا (Malpensa) به همراه فرودگاه رم، دو فرودگاه اصلی ایتالیا است. در سال ۲۰۰۶ این فرودگاه با تردد ۲۱/۸ میلیون مسافر چهاردهمین فرودگاه پرتردد اروپا محسوب شد. در همان سال فرودگاه لیناتا (Linate) میلان با تردد ۹/۷ میلیون مسافر سی و هشتمین فرودگاه اروپا شناخته شد. مترو میلان نیز در سال ۱۹۶۴ راه اندازی شد.

میلان مرکز اصلی دانش و هنر ایتالیا و از جمله مراکز مهم اقتصادی، تجاری و صنعتی و مرکز مد و طراحی لباس در ایتالیا است. بنا به برخی گزارش ها، میلان جزو ده شهر تجاری دنیاست. میلان مرکز تولید مواد شیمیایی و پارچه است. از دیگر تولیدات مهم این شهر می توان به: هواپیما، اتومبیل، مواد خوراکی، لباس، شیشه، چرم، ماشین، دارو و مواد پلاستیکی اشاره کرد. میلان همچنین صنایع بزرگی پیرامون نشر کتاب و آثار موسیقی دارد. همچنین بانکها و مراکز اصلی بورس ایتالیا در این شهر قرار دارد. نمایشگاه بین المللی تجاری میلان، سالیانه در ماه آوریل (فروردین) برگزار می شود و از بزرگترین نمایشگاههای اروپا است. مجتمع نمایشگاهی تجاری میلان (Fiera Milano) که در سال ۲۰۰۵ افتتاح شد در حومه ی شمال غربی شهر ساخته شده است.

برج پیرلی

IL GIORNO

دانشگاه پلی تکنیک ایتالیا، بزرگترین دانشگاه فنی در ایتالیا است که در بیست و ششم نوامبر ۱۸۶۳ افتتاح شد. در میلان دانشگاه ها، مدارس عالی و مراکز تخصصی مختلفی فعالیت دارند.

مجتمع نمایشگاهی

میدان اصلی شهر، پیازا دل دوמו (Piazza del Duomo) نام دارد که به دوמו یا کلیسای جامع ختم می شود. دوמו ساختمانی از مرمر سفید با سبک گوتیک است که در سال ۱۳۸۶ میلادی پایه گذاری و در سال ۱۹۶۵ تکمیل شده است. کلیسای جامع میلان یکی از بزرگترین کلیساهای جهان است. در درون این کلیسا کارهای هنری فراوانی وجود دارد. مقدس ترین اثر میخی است که گفته می شود از صلیب مسیح به جای مانده است. در جنوب غربی این میدان، قصر سلطنتی سن امبروجو (Sant'Ambrogio) قرار دارد که کلیسای قرن پانزده سانتا ماریا -له گراتزیه (Santa Maria delle Grazie) در کنار آن واقع شده است . در مجاورت این کلیسا نیز صومعه دومینیکن (Dominican) که در سالن غذاخوری آن تابلوی معروف شام آخر اثر لئوناردو داوینچی (۱۴۹۴ تا ۱۴۹۸) نقاشی شده، قرار دارد.

دانشگاه میلان

پیازا دل دوמו

پلاتزو دی بررا (Palazzo di Brera) از مراکز فرهنگی قرن هفده میلان است و شامل: هنرهای زیبا، کتابخانه و یک گالری هنری است. پلاتزو دلامبروسیانا (Palazzo dell'Ambrosiana) شامل: کتابخانه امبروسیانا می باشد که در سال ۱۶۰۹ تاسیس شده و می توان آن را نخستین کتابخانه عمومی در اروپا به شمار آورد. میلان همچنین دارای موزه های عالی هنری، تاریخی، تاریخ طبیعی و انستیتو مطالعه سیاست بین الملل است.

گالری ویتوریو امانوئل دوم (Vittorio Emanuele II) از گالری های بزرگ بازار سرپوشیده میلان است که با شیشه مسقف شده است و در آن مغازه ، رستوران و کافه ها قرار دارد. این گالری توسط جوزفه منجونی (Giuseppe Mengoni) طراحی شد. در سال ۱۸۷۸، منجونی درست یک روز پیش از افتتاح گالری از سقف آن سقوط کرد و کشته شد. این گالری الهام گرفته از گالری های پاریس و لندن است. منطقه ای که گالری در آن واقع شده محل مناسبی برای خرید در میلان است. در میان موسساتی که خود را وقف فرهنگ کرده اند، می توان به کاخ دی بررا که در قرن هفدهم ساخته شده است نیز اشاره کرد. از سوی کاخ دل امبروزیانا کتابخانه امبروزیانا را در خود جای داده است.

اسکالا (Scala) نام تالار معروف اپرای میلان است که در ایتالیا تئاتر دالا اسکالا (Teatro della Scala) خوانده می شود. پس از آتش سوزی تئاتر دوکها در سال ۱۷۷۶، این تالار به دستور ماریا ترزا (Maria Theresa) همسر دوک اعظم اتریش ساخته شد. این مکان بیشتر کلیسایی بود به نام سانتا ماریا دلا اسکالا (Santa Maria della Scala) که توسط یکی از اعضای خانواده ی اسکالا، فرمانده سابق ورونا ساخته شد.

تالار جدید اپرا در سوم اگوست ۱۷۷۸ با نمایشی به نام معرفی اروپا (L'Europa Riconosciuta) اثر آنتونیو سالیری (Antonio Salieri) گشایش یافت. ساختمان در سال ۱۸۶۷ بازسازی و در سال ۱۹۲۱ کاملاً مدرنیزه شد ولی بارها در جنگ جهانی دوم خسارت دید، تا این که در سال ۱۹۴۶ بازسازی و گشایش مجدد یافت. این تالار گنجایش نشست ۳۶۰۰ نفر را دارد، همچنین شامل تئاتری ثانوی به نام اسکالای کوچک (Piccola Scala) است که به عنوان موزه اپرا استفاده می شود. بسیاری از مشاهیر جهان در اسکالا برنامه اجرا کرده اند. این تالار بزرگ دارای هنرستان موسیقی، دانشگاههای متعدد و موزههای جالب هنری، تاریخی و تاریخ طبیعی است.

میلان در زمینه های ورزشی به ویژه فوتبال بسیار فعال است. دو باشگاه ا.ث. میلان (A.C. Milan) و اینتر میلان (Inter Milan) از باشگاه های معروف اروپا هستند. تیم ا.ث. میلان پس از رئال مادرید بیشترین جام قهرمانی اروپا را کسب کرده که آخرین و ششمین قهرمانیش در سال ۲۰۰۷ بود. ورزشگاه معروف سن سیرو (San Siro) در میلان نیز از دیگر دیدنیهای شهر است.

این شهر میزبان جام جهانی فوتبال در سال های ۱۹۳۴ و ۱۹۹۰ و جام باشگاههای فوتبال اروپا در ۱۹۸۰ بوده است. از معروفترین فوتبالیست هایی که در میلان به دنیا آمده اند، می توان از والتینو مازولا، یانولو مالدینی، جوزفه برگومی، والتر زنگا، آنتونیو گابرینی، روبرتو دونادینی، فرانکو بارسی و ... نام برد.

افزون بر فوتبال، میلانی ها در رشته های ورزشی دیگر نیز فعال هستند. تیم بسکتبال میلان (Olimpia Milano) از موفق ترین تیم های بسکتبال، و از جمله ۵ تیم برتر اروپاست.

میلان هر سال میزبان مسابقات تنیس زیر ۱۸ سال بونفیلو تروبی (Bonfiglio trophy) می باشد. این مهم ترین مسابقات جوانان در جهان است که در کلوب تنیس میلان بازی می شود.

اسکالا

استادیوم سن سیرو

اسکالا

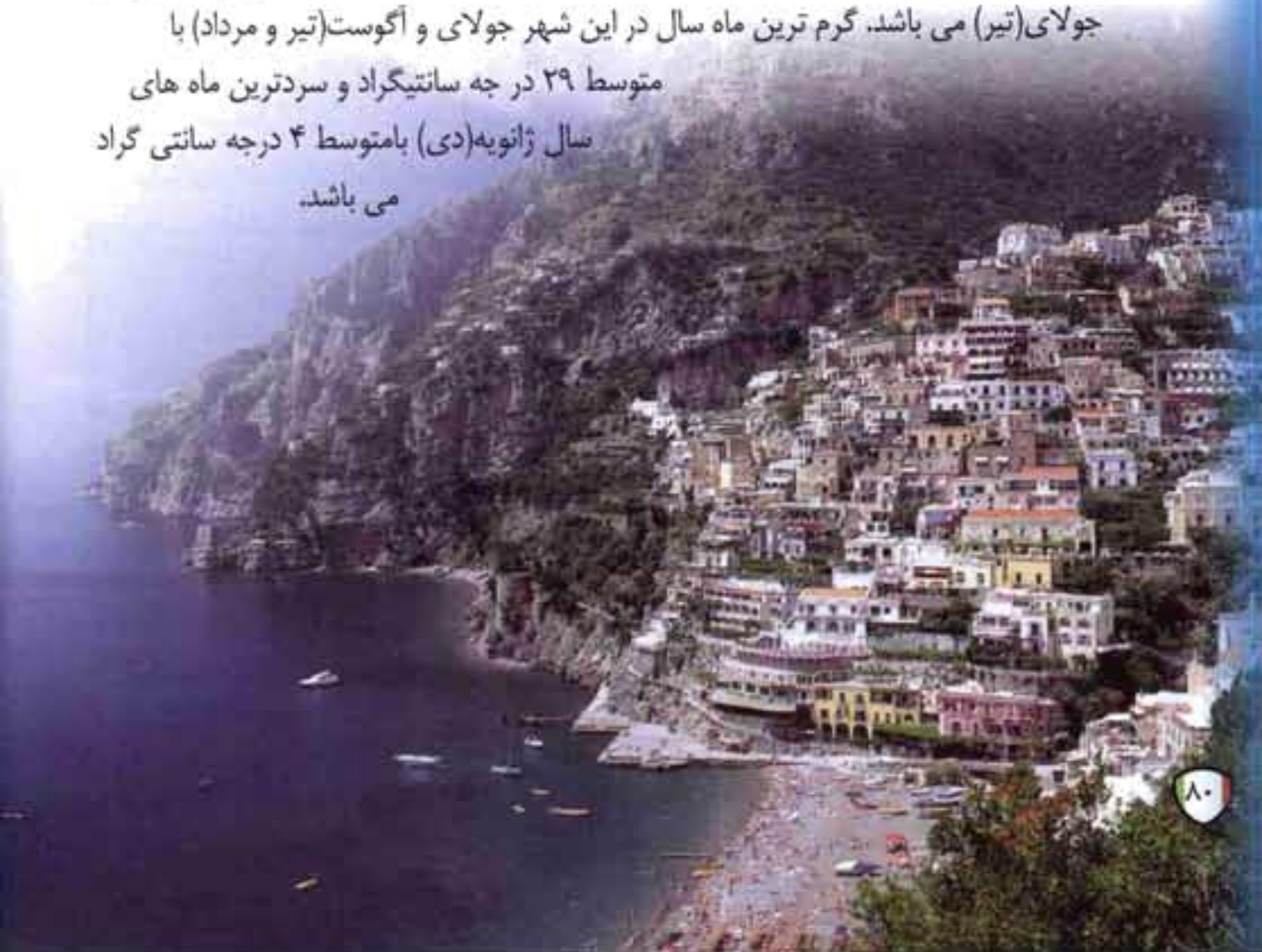
ناپل (Naples)

نیپولیس (Neapolis) در زبان یونانی به معنای شهر جدید و نام باستانی شهر ناپل امروز بوده است که در ایتالیا ناپولی (Napoli) خوانده می شود. این شهر در جنوب ایتالیا در ناحیه کامپانیا و در خلیج ناپل واقع شده و از بنادر مهم ایتالیا که در سال ۲۰۰۶ طبق آمار با ۹۸۴۲۴۲ نفر سومین شهر پرجمعیت ایتالیا پس از رم و میلان است. ناپل برخلاف شهرهای شمالی ایتالیا، مهاجرین اندکی دارد. این شهر دارای جمعیت جوانی است.

ناپل در ۱۹۰ کیلومتری جنوب شرقی رم و بین دو کوه فعال آتشفشانی وسویوس (Vesuvius) و کامپی فلگری (Campi flegrì) قرار دارد. آخرین انفجاری که در کوه وسویوس رخ داد در سال ۱۹۴۴ بود. البته این آتشفشان ها هنوز به دلیل فعال بودنشان خطرناک اند.

شهر ناپل بر سرانسیب کوهپایه های سلسله جبال که خلیج ناپل را در دهانه دریای مدیترانه محصور کرده است، ساخته شده است. آتشفشان وسویوس از شهر قابل مشاهده است. این همان آتشفشانی است که شهر پمپی (Pompeii) را در سال هفتاد و نه میلادی زیر گدازه ها مدفون کرد.

متوسط بارندگی در ناپل ۹۴۰ میلی متر است. بیشترین بارندگی در اکتبر (مهر) و کمترین در جولای (تیر) می باشد. گرم ترین ماه سال در این شهر جولای و آگوست (تیر و مرداد) با متوسط ۲۹ درجه سانتیگراد و سردترین ماه های سال ژانویه (دی) با متوسط ۴ درجه سانتی گراد می باشد.

ناپل افزون بر بندری بزرگ برای کشتی های مسافری و تجاری، چندین بندر کوچکتر برای کشتی های ماهیگیری و تفریحی دارد و در کنار صنعت اصلی که توریسم است، از صنایع کشتی سازی، مواد شیمیایی، غذایی، آهن، فولاد و ماشین سازی نیز برخوردار است.

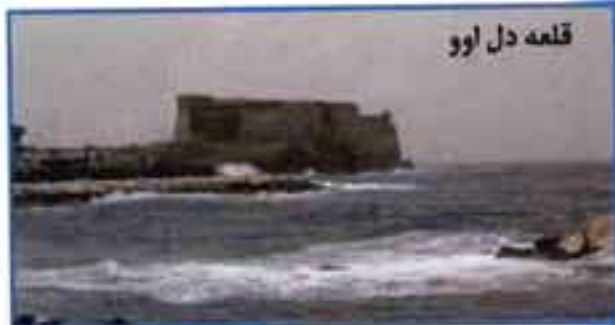
فرودگاه بین المللی کاپودیچینو (Capodichino) از مهمترین فرودگاههای جنوب ایتالیا با ترافیک هوایی متوسط روزانه یکصد و چهل پرواز است. این شهر از لحاظ تاریخی، فرهنگی و هنری بسیار غنی است. اهالی ناپل و جنوب ایتالیا، زبان و گویش مخصوص ایتالیایی - ناپلی دارند.

ناپل بین قرن شش و هفت قبل از میلاد توسط یونانی ها تأسیس و اسم ناپولی به معنای شهر جدید بر

آن گذاشته شد. بعدها این شهر توسط رومی ها، گوت ها، بیزانسی ها، لومباردی ها، نورمان ها، بوریون ها، اتریشی ها، فرانسوی ها و ... حاکمیت یافت. امروزه آثار و نشانه هایی از همه ی قوانین، بناها و آثار تاریخی آن دوران را در فرهنگ و آداب و رسوم موجود، شاهدیم.

ناپل به جهت زندگی رنگارنگ خیابانی، غذاهای اسپاگتی، پیتزا و نیز به خاطر اکثریت ساکنین یونانی این شهر و ترانه هایش به ویژه سبک بل کانتو (Bel canto، ترانه زیبا)، معروف شده است. ناپل جایگاه قلعه های بی شمار و مکانهای جالب است.

قلعه دل اوو

از همه مهم تر این که در نزدیکی ناپل دو شهر باستانی و سوخته پمپی و هرکولانوم قرار گرفته که پیرامون آن توضیح خواهیم داد.

شکل ظاهری ناپل بسیار جالب و دیدنی است؛ شهر دارای کوچه های باریک و پیاده روهایی شلوغ است. در این کوچه ها به ندرت دو ماشین می توانند از کنار هم عبور کنند. کوچه ها، محل عبور موتورسوارها و دوچرخه ها است که هرج و مرج خاصی را به وجود آورده اند. در نزدیکی این کوچه های باریک و ساختمانهای قدیمی، مغازه ها و کلیساهای مختلفی دیده می شود. بیشتر این کلیساها به سبک باروک و روکوکو می باشد.

قلعه سلطنتی

قلعه دل اوو (Dell'Ovo) متعلق به قرن دوازده، روی جزیره ای سنگی که توسط گذرگاهی به شهر متصل است واقع شده است.

در بندر نیز قلعه قرن سیزدهمی نوو (Nuovo) بنا شده، بر بلندای گسل و تپه ای رو به شهر نیز، قلعه قرن چهاردهمی سنت المو (Sant'Elmo) خودنمایی می کند.

کاخ سلطنتی پلازو ریه (Palazzo Reale – Royal palace) در اوایل قرن هفدهم ساخته شده و اکنون از جمله کتابخانه های ملی و قابل توجه ناپل و شامل مجموعه ای ارزشمندی از کتاب های دستنویس است. در کنار این کتابخانه، تئاتر سن کارلو (ساخته شده سال ۱۷۳۷ و بازسازی سال ۱۸۱۶) قرار دارد که از مشهورترین تئاترهای اپرا در سراسر اروپا به شمار می آید.

قلعه نوو

موزه ملی ناپل به جهت دارا بودن نقاشی های زیاد یونانی- رومی، و نیز مجسمه های یافته شده از شهر پمپی، هرکولانئوم (Herculaneum) و حومه شهر ناپل، زبانزد است. این موزه همچنین دارای مجموعه ای غنی از نقاشی های مجلل فرانسوی است.

کلیسای جامع سن جنارو (San Gennaro) از جمله معروفترین کلیساهای ناپل است که ساخت آن در قرن سیزدهم شروع و تا قرن نوزدهم قسمتهای زیادی از جمله، نمای سر در به آن اضافه شده است. مقبره سن جنوریوس (St. Januarius) محافظ مقدس شهر، در این کلیسا واقع شده که در ماه های می و سپتامبر (اردیبهشت و شهریور) انباشته از جمعیتی است که به معجزه این شخص اعتقاد دارند. کلیسای سن دومینیکو ماجیوره (San Domenico Maggiore) دارای نمای داخلی زیبایی است و انباشته از پیکره و نقاشی های دیواری است. در کنار این کلیسا صومعه دومینکن واقع شده که سن توماس اکینز (Saint Thomas Aquinas) فیلسوف معروف ایتالیایی در آنجا زندگی کرده و درس می خوانده است. گالری امبرتو (Umberto gallery) در قرن نوزدهم افتتاح شد. این گالری دارای گنبد شیشه ای، و دارای فروشگاه ها و مغازه های انبوه است.

میدان دل پل بیسکیتو (Piazza del Plebiscito): بزرگترین میدان شهر ناپل و به شکل نیم دایره است. نام میدان از تمایل مردم برای اتحاد کشور در سال ۱۸۶۰ الهام گرفته شده است. در سمت شرق میدان کاخ سلطنتی و در قسمت غربی، کلیسای سن فرانسیسکو (San Francesco di Paola) وجود دارد. کاخ کسترا (Caserta Palace): این کاخ محل اقامت پادشاهان بوربون (Bourbon) که در ناپل حکومت می کردند بوده است. کسترا بزرگترین قصر و شاید بزرگترین ساختمانی باشد که در قرن هجدهم در اروپا ساخته شده است. بنای ساختمان آن به دستور چارلز هفتم در سال ۱۷۵۲ شروع و در سال ۱۷۷۴ به پایان رسید.

میدان دل بیسکیتو

موزه ملی باستان شناسی ناپل

کاخ کسترا

موزه ملی باستان شناسی ناپل (Naples National Archaeological Museum) : این موزه از معروفترین موزه های دنیاست. این موزه در ابتدا به عنوان پادگان و قرارگاه نظامی در بالای تپه سانتاترزا ساخته و سپس به موزه تبدیل شد. در این موزه آثاری از شهرهای مدفون شده ی پمپی و هرکولانیوم و نیز دوران یونان باستان ، روم و مصر وجود دارد.

کلیسای سانتاچیارا (Church of santa chiara): این کلیسا طی سالهای ۱۳۳۰-۱۳۱۰ توسط پریماریو (Gagliardo Primario) با سبکی از کوتیگ و معماری لاتین ساخته شد. بسیاری از هنرمندان دیگر نیز در این کلیسا هنرنمایی کرده و به آثار هنری آن افزوده اند. میدان دانته با مجسمه ای از دانته در وسط میدان یکی از دیدنیهای شهر ناپل است. افزون بر دانشگاه های معتبر، ناپل دارای موسسه آموزش نیروی دریایی، مدرسه زبانهای خارجی، هنرستان موسیقی و آکادمی هنرهای زیبا است.

کلیسای سانتاچیارا

فلورانس (Florence)

فلورانس نام شهر باستانی فلورنتینا می باشد که در ایتالیا
فیرنزه (Firenze) نامیده می شود. این شهر در ایتالیای مرکزی
و مرکز ایالت توسکانی است که رود ارنو (Arno) در آن جاری و
۳۶۶۹۰۱ نفر جمعیت (۲۰۰۶) دارد. فلورانس دارای آب و هوای
مدیترانه ای است. متوسط بارندگی در این شهر ۹۱۹ میلی متر
است. بیشترین بارندگی در ماه نوامبر (آبان) و کمترین آن در

جولای (تیر) می باشد. گرم ترین ماه های سال جولای و آگوست (تیر و مرداد) با متوسط ۳۱ درجه
سانتیگراد و سردترین ماه ها در دسامبر و ژانویه (آذر و دی) با متوسط ۲ درجه سانتیگراد است.

فلورانس یک قرن پیش از میلاد تحت نظارت ژولیوس سزار تاسیس شده و مستعمره
رومی ها بود. در طول قرون چهارده و شانزده در اقتصاد، علم و به ویژه هنر به پیشرفت های
چشمگیری دست یافت و به یک مرکز تجاری بزرگ تبدیل شد. به نظر می آید که این شهر
محل تولد رنسانس ایتالیا است. در سال های ۱۸۶۵ تا ۱۸۷۱ فلورانس پایتخت پادشاهی ایتالیا
بود. این شهر به آن قرون وسطی معروف است.

ساختمانهای دوره گوتیک و رنسانس، موزه ها، گالری های هنر و پارک های آن بسیار مشهور است. گفته شده که از هزار هنرمند معروف اروپا، حدود سیصد و پنجاه نفر آنها یا متولد فلورانس و یا در این شهر مشغول به کار بوده اند.

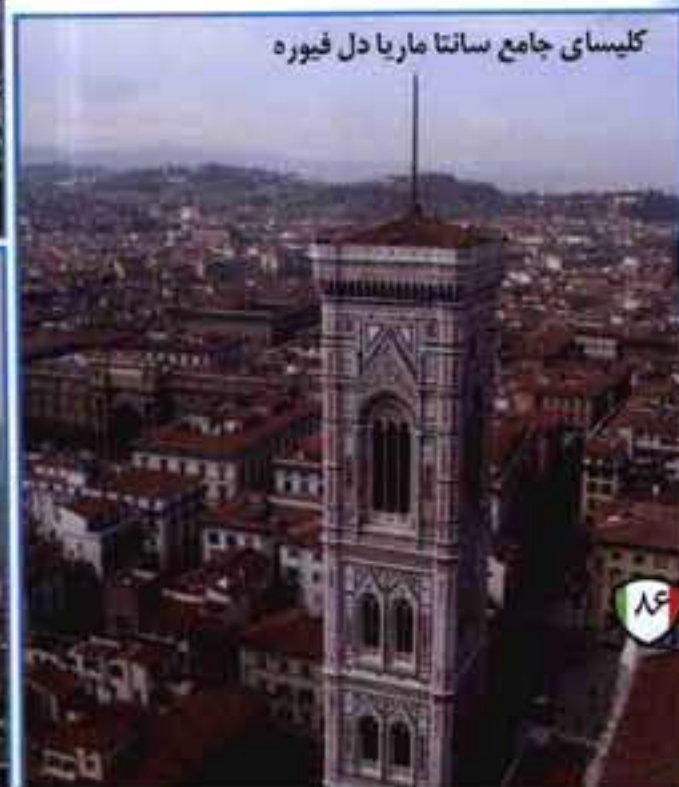
از سوی دیگر فلورانس شهری اقتصادی، تولیدی و ترابری مهم محسوب می شود. بازار روغن زیتون، سبزیجات، میوه و گل آن بسیار پر رونق است. راه آهن و اتوبان اصلی ایتالیا که شمال و جنوب را به هم متصل می کند از فلورانس می گذرد. بسیاری از فلورانسی ها در صنعت ساخت مبلمان، مواد شیمیایی، کائوچو و صنایع دستی مختلف فعالیت می کنند. این دست آوردها با نقاشی های زیبا بر روی سرامیک، کریستال و فلز به اوج خود می رسد.

صنایع دستی آن از جمله دست آوردهای نقره و جواهرات (به ویژه طلا و کنده کاری جواهرات)، حصیربافی، چرمی، شیشه ای، کوزه گری، اثاث چوبی و قلاب دوزی آن نیز بسیار معروف است. فلورانس پوشیده از برج ها و کلیساهای تاریخی است که مشهورترین آنها کلیسای جامع سانتا ماریا دل فیوره (Santa maria del fiore) است. کلیسای جامع فلورانس از نشانه های پیشرفت فلورانس است.

این کلیسا در قرن سیزدهم ساخته شد، اما طراحان قرن سیزدهم کلیسای جامع فلورانس، نتوانستند محاسبات ساخت گنبدی با قدرت کافی برای پوشش منطقه وسیع مرکز آن، که حدود ۴۲ متر بود را انجام دهند، تا این که معماری به نام فیلیپو برنه لسکی (Filippo Brunelleschi) در سال ۱۴۲۰ راه حل این مشکل را پیدا کرد.

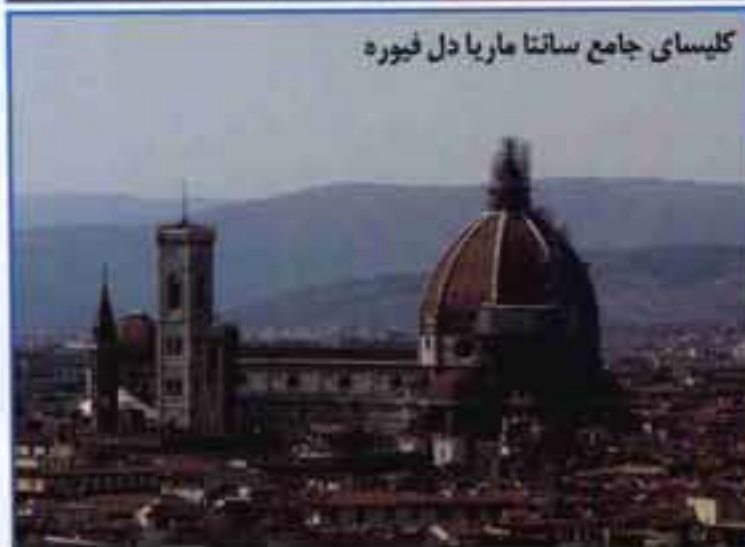

کلیسای جامع سانتا ماریا دل فیوره

کلیسای جامع سانتا ماریا دل فیوره

کلیسای جامع سانتا ماریا دل فیوره

او ساختمانی را طراحی کرد که خود بنا و سنگینی بار سقف را تحمل کند. گنبد هشت ضلعی از حلقه های افقی آجری و سنگی تشکیل می شد. برآمدگی های ماسه سنگی و هلالی روی گنبد، آن را محکم تر می کرد.

کلیسای سانتا کروچه (Santa Croce) از دیگر ساختمان های معروف فلورانس است که در قرن سیزده و چهارده ساخته شده و به عنوان مرکز پیدایش رنسانس از آن یاد می شود. مجسمه پنج متری داود اثر نقاش، معمار و مجسمه ساز معروف ایتالیایی میکل آنژ، یکی از پیکره های معروف فلورانس است.

کلیسای سانتا ماریا نولا (Santa Maria Novella) از جمله زیباترین کلیساهای فلورانس است که در اواخر قرن چهارده و اوایل قرن پانزده ساخته شده و با نقاشی هایی زیبایی تزیین شده است. موزه هنری پلازو دلی یوفیزی (Palazzo degli Uffizi) معروفترین موزه فلورانس است. ساختمان آن متعلق به قرن شانزدهم بوده و ادارات دولتی و دادگاهها در آن تشکیل می شده اند. هم اکنون آثار نقاشی نفیسی از هنرمندان بزرگ ایتالیا و فرانسه در آن نگهداری می شود. موزه معروف بارگلو (Bargello) با نمایشگاه مجسمه هایش از جذابترین موزهها است.

کلیسای سانتا ماریا نولا

الری پلازو دلی یوفیزی

کلیسای سانتا کروچه

کتابخانه مرکزی فلورانس از بزرگترین کتابخانه های ایتالیاست و حاوی بیش از چهار میلیون جلد کتاب و جزوه و هزاران کتاب دستنویس، نقشه و نامه است. این شهر زادگاه بزرگترین ادیب و شاعر ایتالیا دانته آلیگیری نیز می باشد.

فلورانسی ها به گذشته، مشاهیر علمی، هنری، معماری و بناهای هنری شان که همواره از بزرگترین آثار هنری به شمار می روند، افتخار می کنند. در میان مشهورترین نوابغ و انسان های بزرگ که در این شهر زندگی می کردند، می توان به لئوناردو داوینچی، میکل آنژ، دانته و گالیله اشاره کرد.

امروزه در هر سال بیش از ۵/۲ میلیون توریست از فلورانس دیدن کرده و همگی آنها معماری، موزه ها و هنر این شهر را تحسین می کنند.

پالرمو (palermo)

پالرمو با نام باستانی پنورموس (Panormus) بندری در شمال غربی ساحل جزیره سیسیل با ۶۷۰۸۲۰ نفر جمعیت (سال ۲۰۰۶) و مرکز استان پالرمو است. پالرمو بزرگترین شهر بندری و مقر اداری و اجرایی منطقه خودمختار سیسیل است. این شهر در قرن هشتم قبل از میلاد توسط فنیقی ها ساخته شد ولی یونانی ها اسم پنورموس را بر آن گذاشتند.

متوسط بارندگی در پالرمو ۶۰۹ میلی متر است. بیشترین بارندگی در اکتبر (مهر) با متوسط ۹۹ میلی متر و کمترین میزان بارندگی در ماه جولای (تیر) با متوسط ۵/۱ میلی متر است. گرم ترین ماه های سال در این شهر جولای و آگوست (تیر و مرداد) با متوسط ۲۹ درجه و

سردترین ماهها ژانویه و فوریه (دی و بهمن) با متوسط ۱۰ درجه ی سانتی گراد می باشد. آب و هوای پالرمو مدیترانه ای با زمستانهای معتدل و تابستانهای گرم است.

این شهر از مراکز مهم تجاری ایتالیا است. صنایع کشتی سازی، فولاد، مبلمان، تولیدات چرم، شیشه، مواد شیمیایی، پارچه، سیمان و کاغذ در این شهر رواج دارد.

کلیسای جامع پالرمو

کلیسای سن جیوانی دی لبروسی

کلیسای سن جیوانی دی لبروسی

میدان پروتوریا

تیم فوتبال پالرمو در گروه ایتالیا بازی می کند. سال ۱۹۰۶ در نزدیکی شهر پالرمو جاده ای نیز برای مسابقات اتومبیل رانی به نام تارگا فلوریو (Targa florio) ساخته شد.

فرودگاه بین المللی پالرمو در ۳۲ کیلومتری غرب پالرمو به نام فالکونه بورسلینو - پونتا رایزی (Falcone-Borsellino Punta Raisi Airport) است.

در این شهر انبوهی از ساختمان های قدیمی به چشم می خورند. قدمت بعضی از ساختمان ها، گاه به سال ۱۱۴۰ میلادی باز می گردد. ساختمان های قدیمی شهر، نمایان گر نفوذ عربها، بیزانس، نورماندی و اسپانیایی هاست. از جمله این ساختمان ها می توان به کلیسای جامع پالرمو اشاره کرد. این بنا نخست به عنوان مسجد توسط مسلمان ها ساخته، ولی در سال ۱۱۸۵ به کلیسا تبدیل شد. از دیگر دیدنی های این شهر می توان به: کلیسای کوچک پالاتین (۱۱۴۰) (Palatine)، کلیسای سن جیوانی دلی ارمیتی (۱۱۳۲) (San Giovanni degli Eremiti)،

کلیسای سن جیوانی دی لبروسی (۱۰۷۱)

(San Giovanni die Lebbrosi)، کلیسای مارتورانانا

(Martorana) و کلیسای سانتا ماریا دلا گانیا

(Santa Maria della Gangia) اشاره کرد.

دانشگاه پالرمو در سال ۱۷۷۷ تاسیس شده است.

میدان پروتوریا (Piazza Pretoria) متعلق به قرن

شانزده که توسط فرانچسکو کاملیانی و میکل

آنجلونا کرینو طراحی شده از دیگر آثار باستانی این شهر

است.

تورین (turin)

تورین (که به ایتالیایی تورینو Torino گفته می‌شود) در شمال غربی ایتالیا و مرکز استان تورین از منطقه (Piedmont or Piemonte) در محل اتصال دو رود پو و دورا ریپاریا (Dora riparia) واقع شده‌است. جمعیت این شهر (سال ۲۰۰۶) حدود ۹۰۰۶۰۰ نفر است.

شهر تورین از شمال و غرب به کوه‌های آلپ و از جنوب به تپه‌های مونفراتو (Monferrato) متصل می‌شود. متوسط بارندگی سالانه در این شهر ۸۵۰ میلیمتر است. سردترین ماه سال ژانویه (دی) با ۲ درجه و گرم‌ترین ماه، جولای (تیر) با ۲۷ درجه سانتی‌گراد است. آب و هوای تورین در تابستان معتدل و در زمستان سرد است. برف و یخبندان در زمستان تورین متداول است.

نام تورین از واژه‌ی tau گرفته شده‌است که واژه‌ای سلتی و به معنای کوهستان است. همچنین واژه‌ی تورینو واژه‌ای ایتالیایی به معنای "گاونر کوچک" و این سمبل شهر است.

این شهر مرکز بزرگ فرهنگی - صنعتی است و تولیدکنندگان وسایل نقلیه موتوری، چرم، لباس، وسایل پلاستیکی و صنایع غذایی در آن فعالیت می‌کنند (اولین شکلات جامد در کارخانجات شکلات سازی تورین تهیه شد).

امروزه تورین یک مرکز بزرگ صنعتی است و دفتر مرکزی و خطوط اصلی تولید کمپانی فیات (بزرگترین کمپانی اتومبیل سازی ایتالیا) در آن واقع شده است.

pininfarina

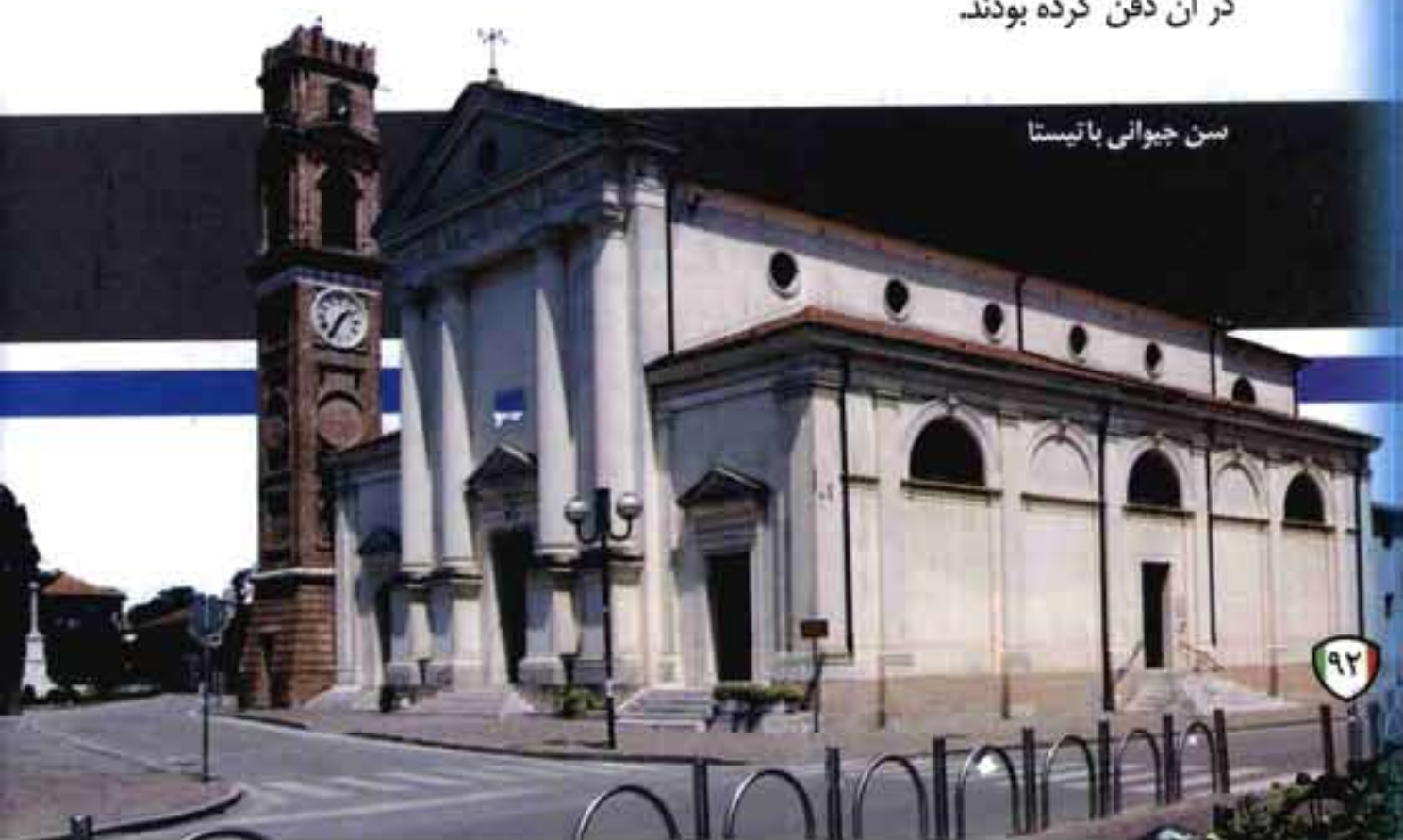

این شهر همچنین محل استقرار ساختمان لینگوتو (Lingotto) نیز هست که زمانی بزرگترین کارخانه ی تولید اتومبیل در جهان بوده و اکنون در آن تالار همایش، سالن برگزاری کنسرت، گالری هنری، مرکز خرید و هتل قرار دارد. کمپانی های بزرگ دیگری نیز در تورین فعالیت می کنند که عبارتند از: لانچیا (Lancia) (اتومبیل سازی)، پینین فارینا (Ppininfarina)، برتونه (Bertone)، ایتال دیزاین (Italdesign) (دفتر طراحی اتومبیل) و اسپارکو (Sparco) (تولیدکننده قطعات اتومبیل مسابقه ای).

مکان های دیدنی:

به جز کلیسای جامع سن جیوانی باتیستا (Cathedral of San Giovanni Battista) که متعلق به اواخر قرن پانزدهم است، اغلب بناهای عمومی مهم در تورین متعلق به قرن های هفده و هجده هستند که به سبک باروک ساخته شده اند. در کلیسای کوچک کفن مقدس، واقع در کلیسای جامع، ظرفی وجود دارد که حاوی کفنی است که گفته می شود حضرت مسیح را در آن دفن کرده بودند.

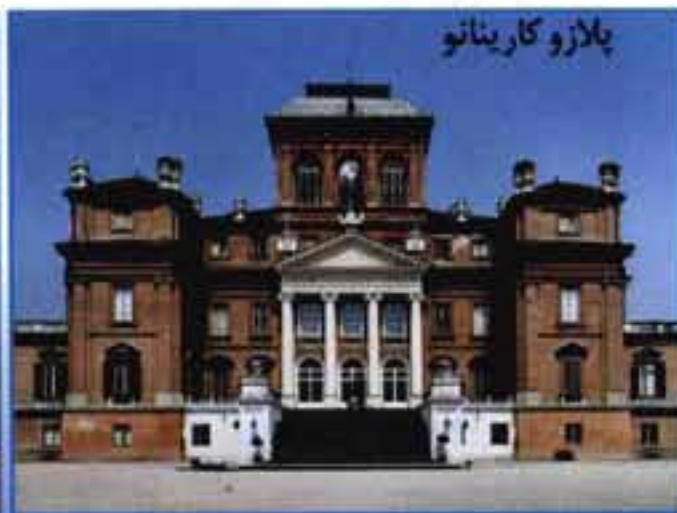
سن جیوانی باتیستا

از دیگر نقاط قابل توجه اسلحه‌خانه آرمریا رئاله (Armeria Reale) است که موزه جالب توجهی از اسلحه و جنگ‌افزارها است. پلازو ماداما (Palazzo Madama) قصری است که اکنون موزه هنرهای باستان می باشد. پلازو کارینانو (Palazzo Carignano) زادگاه ویکتور امانوئل دوم (Victor Emmanuel II) پادشاه ایتالیا (۱۸۶۱ تا ۱۸۷۸) است.

نیایشگاه موله آنتونلیانا (Mole Antonelliana) در سال ۱۸۶۳ به عنوان پرستشگاه یهودیان و فرهنگستان علمی ساخته شده که از معروفترین بناها در تورین است.

سوپرجا باسیلیکا (Superga Basilica) که در سال ۱۷۳۱ تکمیل شده، آرامگاه و زیارتگاه خاندان ساوی (Residan of the royal house of Savoy)، دودمان پادشاهی شمال ایتالیا است که بر گسلی رو به شهر واقع گردیده است.

پلازو کارینانو

پلازو ماداما

کالری سوئالیستا

ورزش در تورین جایگاه ویژه‌ای دارد . سال ۲۰۰۶ المپیک زمستانی در شهر تورین برگزار شد. تیم فوتبال یوونتوس (Juventus) این شهر از معروفترین باشگاه های فوتبال اروپاست. این تیم جام های بسیاری را کسب کرده است که از جمله دو بار قهرمانی باشگاههای اروپا و بیست و هفت بار قهرمانی لیگ ایتالیا می باشد. مالک اصلی این باشگاه خانواده رانیلی، سناتور مرحوم و معروف و سهامدار اصلی کمپانی فیات است. از فوتبالیست های مشهوری که در این شهر به دنیا آمده اند، دل پیرو و ماتزولا هستند. دیگر تیم فوتبال معروف تورین، اف.اس. تورینو است.

سوپر جاباسیلیکا

بولونیا (Bologna)

بولونیا شهری در شمال ایتالیا و مرکز استان بولونیاست و در دشتی حاصلخیز در کوهپایه رشته کوه‌های آپنین واقع شده است. بولونیا ۳۷۳۷۴۳ نفر جمعیت (سال ۲۰۰۶) دارد. این شهر مرکز بزرگ نقل و انتقالات و بازار کشاورزی و نیز مرکز تلاقی جاده‌های اصلی و راه آهن است که شمال ایتالیا را با مدیترانه و سواحل جنوبی آدریاتیک پیوند می‌زند. صنایع اصلی آن تولید ماشین‌های کشاورزی، فولاد، فرآورده‌های غذایی، وسایل نقلیه موتوری و مواد شیمیایی است. آب و هوای بولونیا مدیترانه‌ای است، حداکثر دما در ماه‌های جولای و آگوست (تیر و مرداد) با متوسط ۳۰ درجه و حداقل دما در ژانویه (دی) با متوسط ۲- درجه گزارش شده است.

بولونیا قرون وسطی

متوسط بارندگی سالانه بولونیا ۷۱۰ میلیمتر است. بیشترین بارندگی در نوامبر (آبان) با متوسط ۸۱ و کمترین بارندگی در جولای (مرداد) با متوسط ۴۳ میلیمتر است.

بولونیا مرکز بزرگ آموزش و فرهنگ در قرون وسطی و اوایل رنسانس بود. در مرکز این شهر ساختمان های نما آجری و گچی سیمانی به رنگ های گرم، گذرگاه های مسقف با مغازه های کوچک، خیابان های سنگ فرش شده و میادین بی شمار دیده می شود.

دانشگاه (Alma mater studiorum) بولونیا از جمله قدیمی ترین دانشگاه های جهان است که در سال ۱۰۸۸ ساخته شده است. بولونیا مرکز فرهنگی و آموزشی است. دانشگاهها و مراکز آموزشی مختلف، موزه های نقاشی، باستان شناسی و صنایع باستانی توسکانی در آن واقع است.

به دلیل موقعیت جغرافیایی شهر، وضعیت فرهنگی و علمی و نیز دلایل دیگر، بولونیا از بهترین شهرهای ایتالیا برای زندگی است. در مرکز نمایشگاهی شهر، همواره نمایشگاه های متعددی برگزار می شود و از جمله، بزرگترین نمایشگاه تخصصی کتاب کودک و نوجوان جهان که در فروردین ماه برگزار می شود.

مکان های دیدنی:

سن پترونیو (San Petronio) کلیسای بزرگ بولونیا است. این کلیسا مقابل میدان اصلی و بزرگ شهر بولونیا (Piazza Maggiore) واقع شده است. ساخت این میدان در سال ۱۳۹۰ شروع شد، اما نماهای ظاهر آن هیچگاه کامل نشد. محوطه‌ی وسیع درونی آن به سبک گوتیک است.

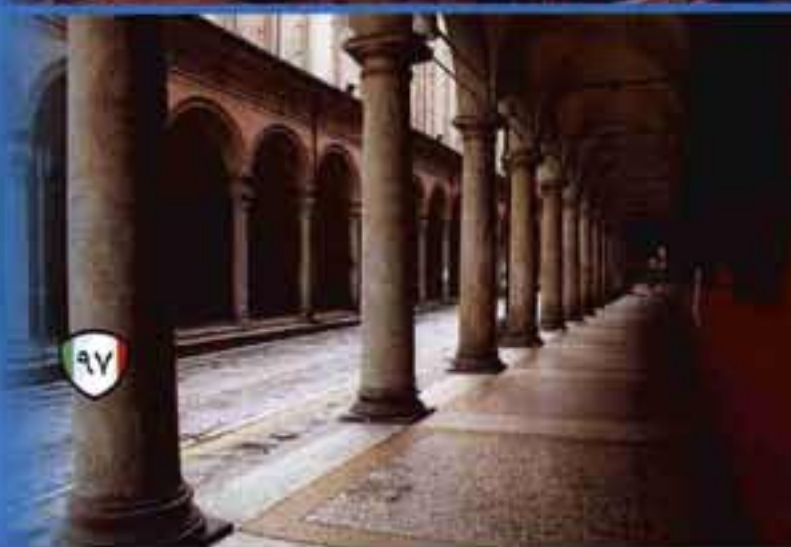
از کلیساهای قابل توجه دیگر، سن دومینیکو (San Domenico) است که در سال ۱۲۲۱ احداث، اما بین ۱۷۲۹ تا ۱۷۳۲ به کلی اصلاح و دگرگون شد.

دیگری کلیسای سن فرانچسکو (San Francesco) است. ساخت آن از سال ۱۲۳۶ تا ۱۲۶۳ طول کشید و پس از خساراتی زیاد که در جنگ جهانی دوم دید، مرمت شد.

سن پترونیو

سن دومینیکو

سینا (Siena)

شهر سینا با نام باستانی سینا جولیا (Saena Julia) شهری در ایتالیای مرکزی، ناحیه توسکانی، جنوب غربی فلورانس و مرکز استان سینا است.

این شهر بنای قرون وسطایی خود را همچنان حفظ کرده است، از جمله: دیوار و دروازه هایی که اطراف شهر کشیده شده است. بدین جهت یونسکو مرکز شهر سینا را در فهرست آثار میراث فرهنگی خود درج کرده است. این شهر توسط سنیو (Senius) و اسکانیو (Ascanio)، پسران رموس (Remus) تاسیس شد.

سینا شهری توریستی و مرکز تجارت سنگ مرمر است. تولیدکنندگان بزرگی در زمینه مواد شیمیایی، کود و پارچه در این شهر فعالیت دارند. همچنین خاک های قهوه ای مایل به زرد که در نقاشی استفاده می شود، در حومه این شهر تولید می شود.

کلیسای جامع شهر با سنگ های مرمر رنگارنگش مشخص است. ساخت این کلیسا در سال ۱۱۹۶ شروع و تا سال ۱۲۱۵ قسمت اعظم آن تکمیل شد. در سال ۱۳۱۳ برج ناقوس شش طبقه ای هم به آن اضافه شد. کلیسای جامع (قرن ۱۱ تا ۱۴) یکی از مثال های بارز معماری سبک گوتیک ایتالیا است. ساختمان سبک گوتیک شهرداری که در سال ۱۲۸۸ ساخت آن شروع و در سال ۱۳۰۹ خاتمه یافت، حاوی نقاشی های بی شماری از هنرمندان این شهر است. از مراکز آموزشی قابل توجه این شهر می توان به دانشگاه سینا (سال ۱۲۴۰) اشاره کرد. در سال ۲۰۰۴ جمعیت سینا ۵۴۴۹۸ نفر گزارش شده است.

کلیسای جامع

البرو بلو (Alberobello)

شهر کوچک البرو بلو با جمعیت حدود ده هزار نفر در ناحیه آپولیا (Apulia) در جنوب شرقی ایتالیا و از شهرهای استان باری است. این شهر به خاطر خانه‌های آهکی غیر معمولش که ترولی (Trulli - لغتی یونانی به معنی گنبد) نامیده می‌شود، شهرت دارد. این خانه‌ها از تخته سنگ‌های آهکی گرد با تکنیکی قدیمی که نیازی به ملات ندارد، ساخته شده‌اند. گنبدهای استوانه‌ای نیز با سنگ‌های بتنی ساخته شده است.

این شهر مجموعه‌ای از صدها ترولی منحصر به فرد است. بعضی از این ترولی‌ها در حال حاضر برای فروشگاه و رستوران استفاده می‌شود. این شهر در تابستان میزبان فستیوال‌های زیادی چون: فستیوال‌های موسیقی، تئاتر، رقص، تئاترهای خیابانی... و فستیوال‌های مذهبی است.

ورونا (Verona)

ورونا شهری در شمال ایتالیا، ناحیه ونتو (Veneto) کنار رود آدیجه (Adige) و جنوب دریاچه گاردا است. موقعیت استراتژیک آن بین ونیز، میلان و همچنین گذرگاه برنر (Brenner) که ارتباط دهنده ی اروپای مرکزی با ایتالیاست، آن را به مرکزی مهم تجاری و ریلی تبدیل کرده است.

آب و هوای ورنا در تابستان معتدل و در زمستان خنک است. حداکثر دما در جولای (تیر) با متوسط ۲۹ و حداقل دما در ماه ژانویه با متوسط ۲- است. بارش باران و برف در تمام طول سال وجود دارد، حداکثر بارش در جون و آگوست (تیر- شهریور) با متوسط ۸۷ و حداقل بارش در فوریه (بهمن) با متوسط ۴۱ میلیمتر است. متوسط بارندگی سالیانه ورنا ۸۲۲ میلیمتر است. این شهر تا سال هشتادونه قبل از میلاد متعلق به رومیان بوده است. در قرن پنجم اقوام آلمانی این شهر را به یک دژ نظامی تبدیل کردند تا این که در قرن دوازده به شهری آزاد تبدیل شد. اوج پیشرفت سیاسی و هنری شهر در قرن چهاردهم بود که توسط ونیز اداره می شد. این شهر تا سال ۱۷۹۷ یکی از ایالات ونیز به شمار می رفت تا این که توسط قوای ناپلئون فتح شد. هنرستان نقاشی ورنا (متعلق به قرن پانزده و شانزده) به جهت تابلوهای مناظر و پرتره هایش زبانزد است. در قرن نوزدهم ورنا به اشغال اتریشی ها درآمد، اما در سال ۱۸۶۶ قسمتی از پادشاهی ایتالیا گردید. این شهر در جنگ جهانی دوم خسارات فراوانی دید.

ورونا تولید کننده منسوجات، ماشین آلات، کاغذ، مواد شیمیایی، فرآورده های غذایی و همچنین کفش است. در میدان دی سینیوری (Piazza dei Signori) شهر، مجسمه دانته آلیگیری قرار دارد. از معماری های قابل توجه این شهر می توان به قصر سلطنتی سن زنو ماجوره (San Zeno Maggiore) متعلق به قرن دوازده و سیزده، مقبره خانواده اسکاليجر (Scaliger قرن چهارده)، کلیسای سبک گوتیک سن آناستازیا (Sant'Anastasia) کامل شده در قرن پانزده، مکان باشکوه بویلاکوا (Bevilacqua قرن پانزده)، کانوزا (Canossa) و قلعه قدیمی وچيو (Castel Vecchio) متعلق به سال ۱۳۵۴ که اکنون به موزه هنری تبدیل شده، اشاره کرد. یکی از سالم ترین آمفی تئاترهای به جا مانده از امپراتوری روم در مرکز میدان ورونا واقع شده که متعلق به قرن اول میلادی است که امروزه برای اجرای اپرا و کنسرت ها از آن استفاده می شود. بنای آمفی تئاتر در سمت راست تالار بزرگ شهر واقع شده است. جمعیت ورونا در سال ۲۰۰۶، حدود ۲۵۹۳۸۰ نفر بوده است.

قلعه وچيو

این شهر ساحلی با ۹۰.۴۸۲ نفر جمعیت (سال ۲۰۰۶)، در مرکز ایتالیا، غرب فلورانس و ناحیه توسکانی قرار دارد و از مراکز صنعتی، توریستی و فرهنگی ایتالیا به شمار می‌رود. آب و هوای پیزا مدیترانه‌ای و حداکثر دما در تابستان، ماه‌های جولای و اگوست (تیر - مرداد) با متوسط ۲۹ و حداقل دما در ژانویه (دی) با متوسط ۲ درجه سانتیگراد است. متوسط بارندگی سالانه ۹۰۱ میلی‌متر، حداکثر آن در نوامبر (آبان) و حداقل در جولای (تیر) است.

نساجی، تولید ماشین‌آلات، صنایع غذایی، داروسازی و شیشه‌سازی از صنایع مهم این شهر هستند. موسسه دامپزشکی، کالج کشاورزی، کالج مهندسی، دانشگاه پیزا (تاسیس شده در سال ۱۳۴۳ میلادی)، کالج معلمان و چندین مرکز مهم تحصیلی دیگر در این شهر وجود دارد.

کلیسای جامع مرکزی دل دوמו (Del duomo) که در طول تاریخ وقایع زیادی در آن رخ داده است از مناطق دیدنی این شهر است. این کلیسا در سال ۱۰۶۳ و به سبک رومی ساخته شده است. از دیگر نقاط دیدنی این شهر برج کج پیزا (Leaning tower) می‌باشد. ساخت این برج که

نمونه‌ای از معماری رومی است، سال ۱۱۷۳ در پیزا شروع شد. این برج در حقیقت به عنوان برج ناقوس کلیسای جامع پیزا استفاده می‌شده است. ساخت این مناره، نزدیک دوست سال طول کشید. ساخت و ساز تاخیری برج باعث ایجاد مشکلاتی برای این ساختمان شد.

این برج ۵۵ متر ارتفاع دارد و قطر آن نیز ۱۶ متر و در هشت طبقه ساخته شده است. داخل برج راه پله ای ماریچی مشتمل بر دوپست و نود و چهار پله وجود دارد که به بالای برج منتهی می شود. هنگامی که سه طبقه اول برج ساخته شد، قسمتی از برج شروع به فرو رفتن در خاک کرد و این مسئله باعث شد که ساخت آن تا یکصد سال عقب افتد. سپس در سال ۱۳۰۱ شش طبقه دیگر نیز ساخته و در سال ۱۳۵۰ برج کامل شد. کجی این برج باعث شهرت فراوان آن شده است. در حال حاضر این برج حدود ۵ متر از محور عمودی منحرف شده است و حدود یک میلیمتر در سال نیز به این انحراف افزوده می شود. از آنجا که مرکز ثقل برج در بالای قاعده آن قرار دارد، هنوز سقوط نکرده است. این همان برجی است که گالیله آزمایش معروف خود (شتاب یکسان اجرام متفاوت) را در آن اجرا کرد. از سال ۱۹۹۰ به دلایل ایمنی ورود مردم به این برج ممنوع شده است. ساختار این مجموعه‌ی بی نظیر شامل: کلیسا، برج ناقوس، تعمیرگاه و بخشهای دیگر است و در دنیا شهرت زیادی دارد با این که ساخت پیزا قرن‌ها به طول انجامید، ولی هماهنگی معماری در بخشهای مختلف آن دیده می شود.

پمپی (Pompeii)

پمپی شهر باستانی ایتالیا، در ناحیه کامپانیا نزدیکی شهر ناپل در دهانه رود سارنو (Sarno)، بین هرکولانوم و استابیه (Stabiae)، در دامنه کوه آتشفشانی وسویوس قرار گرفته است. این شهر ششصد سال قبل از میلاد ساخته شده و وقتی که در سال هشتاد قبل از میلاد تحت سیطره ی امپراطوری روم درآمد به اقامتگاه ثروتمندان رومی مبدل شد. هنگام میلاد مسیح (ع)، این شهر با تقریباً ۲۰۰۰۰ نفر سکنه، پایگاه و بندر مهم تجاری به شمار می آمد.

شهر در زلزله مهیب سال شصت و سه خسارات زیادی دید و در سال هفتادونه میلادی با فوران آتشفشان وسویوس به کلی ویران و همراه با شهرهای هرکولانوم و استابیه، زیر گدازه ها مدفون شد. گدازه ها همچنین باعث تغییر مسیر رود سارنو و بالا آمدن ساحل دریا شدند. این مسئله موجب شد که رود و دریا از محل قبلی خود و شهر فاصله به نسبت زیادی پیدا کنند. طی هزار و پانصد سال شهر پمپی زیر گدازه ها مدفون بود تا این که در سال ۱۷۴۸ توسط حفاری ها، از زیر گدازه ها بیرون آورده شد. حفاری هایی که در سال ۱۹۱۲ انجام شد، منجر به کشف آمفی تئاتر و چندین خانه دیگر شد که هر یک بالکن هایی در طبقه دوم به ابعاد ۶ متر طول و ۵/۱ متر عرض داشتند. این قسمت از شهر به توریست ها با نام حفاری های جدید (Nuovi Scavi) معرفی می شود.

در سال هفتاد و نه با شروع فوران آتشفشان و سوویوس، گازهای سمی به هوا پراکنده شد و سپس مخلوطی از باران و خاکستر به روی اجساد باریدن گرفت و گورستانی از آنها ساخته شد که سال های سال جسد افراد را از پوسیده شدن حفظ کرد. امروزه باستان شناسان با استفاده از این بقایا می توانند اطلاعات زیادی در مورد زندگی روزمره مردم پمپی کسب کنند. اینک از شهر پمپی قسمت هایی شامل: چندین معبد، دادگاه و ساختمان های دولتی باقی مانده است، اگر چه در حملات هوایی جنگ جهانی دوم بعضی از آثار باقیمانده به شدت خسارت دید. در حال حاضر نیز حفاری ها ادامه دارد و حدود یک چهارم شهر هنوز باقی مانده که بیشتر آن زیر تل خاک های حفاری های اولیه مدفون است. ویلای اسرار، نام نقاشی دیواری در شهر پمپی است که نمایشی مذهبی را به تصویر کشیده است. ویلای اسرار که در پنجاه سال پیش از میلاد بنا شده، دارای تالار بزرگی است که این نقاشی دیواری آن را مزین کرده است. بقایای شهر پمپی از نقاط مشهور و مورد توجه جهان گردان است.

هر کولانئوم (Herculaneum)

هر کولانئوم ویرانه شهری باستانی در دامنه کوه آتشفشانی وِسوئوس (Vesuvius) در هشت کیلومتری شرق شهر ناپل ایتالیا است. بر اساس افسانه‌ها، این شهر توسط قهرمان اساطیری یونان یعنی هرکول ساخته شده است. این شهر در سال شصت و سه میلادی بر اثر زمین لرزه ای شدید، خسارت دید و در سال هفتاد و نه نیز همراه با شهر پمپی بر اثر فوران آتشفشان وِسوئوس، دچار آتش سوزی و زیر بیش از پانزده متر گدازه‌های آتشفشانی مدفون شد. باقیمانده این شهر سوخته، نخستین بار در سال ۱۷۰۶ کشف شد. حفاریهای اصولی در سال ۱۷۳۸ آغاز شد و از آن پس به طور متناوب ادامه یافت. در این حفاری ها صد و پنجاه اسکلت در ساحل شهر پیدا شده است. این حفاری ها نشان داد که شهر هر کولانئوم گردشگاه ثروتمندان رومی بوده است. ویلاها و تئاترهای اشرافی کشف شده با گرانبهاترین سنگ‌های مرمر پوشیده و دارای مجسمه‌های برنزی، تابلوها و کتابخانه پرارزشی از طومارهای پاپروس بوده اند. این گنجینه‌ها همراه با بسیاری از اشیای دیگر مانند ظروف و وسایل خانگی، همگی در موزه ملی ناپل به نمایش گذاشته شده است.

بنادر مهم

جنوا (Genoa یا Genova)

ژنو با تلفظ ایتالیایی جنوا (Genova) در شمال غرب ایتالیا در ناحیه لیگوریا (Liguria) با ۶۲۰۳۱۶ نفر جمعیت سال ۲۰۰۶، قرار دارد. این شهر بندری به صورت لنگرگاه طبیعی در کنار خلیج جنوا و قسمتی از دریای لیگوریا و در دامنه گذرگاهی در غرب رشته کوه های آپنین واقع شده است. آب و هوای جنوا مدیترانه‌ای و معتدل است. حداکثر دما در جولای و آگوست (تیر - مرداد) با متوسط ۲۷ درجه و حداقل دما در ژانویه (دی) با متوسط ۵ درجه است. متوسط بارندگی سالانه جنوا ۱۰۷۳ میلیمتر است. بیشترین بارندگی در ماه اکتبر (مهر) با متوسط ۱۵۳ و کمترین بارندگی در جولای (تیر) با متوسط ۲۷ میلیمتر می باشد.

این شهر با بندر ماری فرانسو به لحاظ بزرگترین بندر اروپایی دریای مدیترانه رقابت می کند و مرکز تجاری صنایع سنگین پیه دمونت (Piedmont) و لومباردی (Lombardy) و از جمله مناطق غنی کشاورزی در شمال ایتالیا و اروپای مرکزی است. امکانات این بندر که در جنگ جهانی دوم خسارات بسیاری دید، توسعه یافته و نوین شده است. کشتی سازی صنعت اصلی جنوا است. فرآورده های آهنی و فولادی، قطعات موتور و اتومبیل، وسایل سردکننده، جنگ افزار، شیمیایی، بهداشتی و فرآورده های کشاورزی از دیگر صنایع مهم این شهر است.

سن دوناتو

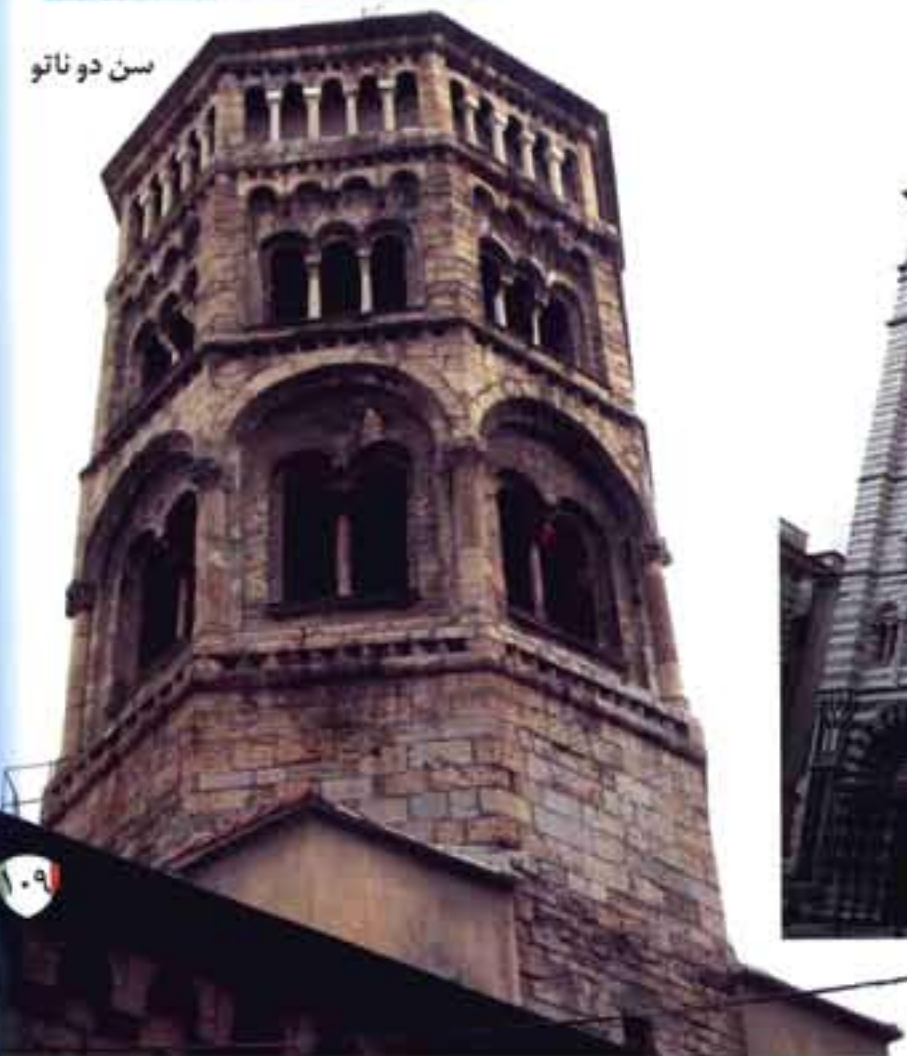

یادبود کریستف کلمب

صنایع و مناطق مسکونی در شرق و غرب بر تپه ها و گسل هایی به موازات ساحل و پشت بندر قدیمی توسعه پیدا کرده اند. در میان شهر کلیسای سبک گوتیک رومی سن دوناتو (San Donato) متعلق به قرون دوازده و سیزده قرار دارد و جلوی لنگرگاه، ساختمان پلازو سن جورجو (Palazzo San Giorgio) می باشد که در قرن چهاردهم ساخته شده است.

قبرستان استالینو (Staglieno) بین سال های ۱۸۴۴ تا ۱۸۵۱ در شیب گسلی ساخته شده و شامل: گردشگاهها، مجسمه ها، باغ ها و معابد پروتستان ها است. کلیسای جامع سن لورنزو (San Lorenzo) شامل گنجینه های هنری فراوانی است. در شمال غربی نزدیک ایستگاه ماریتیمما (Marittima) که لنگرگاه کشتی های مسافری است، کلیسای قرن سیزدهم آنونزیاتا (Annunziata) واقع شده که به لحاظ کارهای هنری اش مشهور است. محل تولد کریستف کلمب (Christopher Columbus) دریانورد سرشناس و کاشف قاره آمریکا نیز به عنوان مکانی تاریخی شناخته می شود. آکواریوم جنوا بزرگترین آکواریوم در ایتالیا و دومین آنها در اروپاست. این آکواریوم در سال ۱۹۹۲ تاسیس شده است.

سن دوناتو

ونیز (Venezia یا Venice)

ونیز با تلفظ ایتالیایی ونیزیا (Venezia)، بندری در ناحیه ونتو (Veneto)، مرکز ایالت ونیز با ۲۶۹۷۸۰ نفر جمعیت (سال ۲۰۰۶) در شمال شرق ایتالیا قرار دارد. شهر ونیز بر روی یکصد جزیره واقع شده، که توسط صدو هفتادوهفت کانال در تالاب های دهانه رود پو و پیانو (Piave) در شمال دریای آدریاتیک شکل گرفته است. آب و هوای ونیز مدیترانه ای و معتدل است. حداکثر دما در جولای (تیر) با متوسط ۲۸ درجه و حداقل دما در ژانویه با متوسط ۱- درجه سانتیگراد است. بارندگی در تمام طول سال وجود دارد و متوسط سالیانه آن ۸۰۰ میلیمتر است.

به لحاظ نقش تاریخی کشتیرانی و تجارت، این شهر به عنوان ملکه آدریاتیک شناخته شده است. ونیز توسط بزرگراه ها و راه آهن به سرزمین اصلی متصل می شود. برای این شهر با بهره گیری از شن ریزی های طولانی و ایجاد موج شکن ها در اطراف کانال و دالانه ها از نفوذ دریا جلوگیری شده است. جزایری که شهر بر آنها ساخته شده با حدود چهار صد پل به یکدیگر متصل شده اند. طول کانال بزرگ (The Grand Canal) تقریباً ۳ کیلومتر است که از شمال غربی به جنوب شرقی کشیده شده و شهر را به دو قسمت تقسیم کرده است. کانال جیودکا (Giudecca) با طولی حدود ۴۰۰ متر، جزیره جیودکا در جنوب را از ونیز جدا کرده است. در کوچه های باریک و پیچیده، همچنین خیابان های شهر قدیمی، تردد هیچ وسیله موتوری مجاز نیست و پل ها نیز فقط ویژه عابران هستند.

میدان سن مارک

در طول قرن ها رایج ترین وسیله حمل و نقل نوعی قایق به نام گوندولا (gondola) بوده است . گوندولا قایقی باریک با کفی صاف است که با یک پارو هدایت می شود. امروزه این قایق ها عمدتاً برای توریست ها استفاده می شود. تقریباً تمام بارها توسط قایق های موتوری جابجا می شوند. از قایق ها به عنوان اتوبوس و تاکسی جهت انتقال مردم استفاده می شود. چهره و نیز امروزی به دلایلی بسیار ناهنجار است از جمله: مهاجرت مردم به نواحی دیگر، خسارات سیل، نشست زمین، آلودگی آب و هوا و فرسودگی بخش قدیمی شهر.

به دنبال سیل شدید سال ۱۹۶۶، تلاشی بین المللی جهت حفظ بخش تاریخی و نیز انجام گرفت و بسیاری از بناها مرمت و محافظت شد. جاری شدن سیل در طول تاریخ این شهر، وجود داشته است و هنگامی رخ می دهد که مد دریا با طوفان همراه می شود، هر چند تلاش شده است تا با موانع مکانیکی جلوی آن گرفته شود. برای جلوگیری از نشست ساختمان ها و بناها سعی شده است از آب های زیرزمینی کمتر استفاده شود و اقدام به ساخت کانال هایی که از کوه های آلپ سرچشمه می گیرند، شده است.

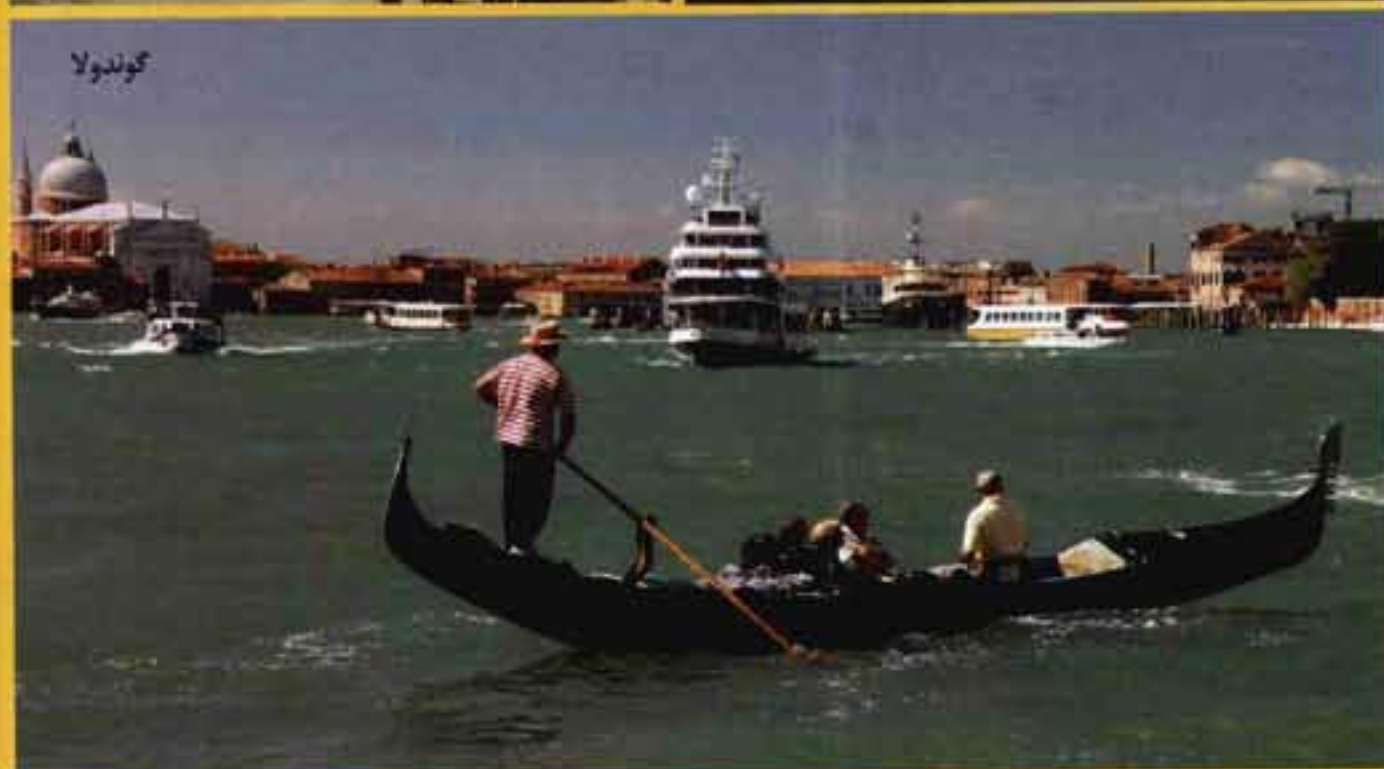
مهمترین منبع درآمد شهر و نیز توریسم است. وجود معماری های زیبا، کانال های مختلف و جاذبه های هنری و فرهنگی بسیار، فستیوال های متعدد و رویدادهای مختلف، بازدید کننده های بسیاری را به این شهر جلب می کند.

کانال بزرگ

گوندولا

بلورجات، آینه ها و مهرهای شیشه ای این شهر که اغلب آنها در جزیره مورانو (Murano) ساخته می شوند، بسیار معروف است. پارچه های زربفت و گل برجسته، کت و یراق های ونیزی و تابلو فرش های زیبا از صنایع دستی ونیز هستند. توری های ونیزی، به ویژه ساخت جزیره بورانو (Burano)، قابل توجه است.

در سرزمین اصلی یعنی مستر و مارگرا (Mestre & Marghera) امکانات کشتی سازی و صنایع دیگر از جمله: فولاد، ذوب فلزات و کارخانه های شیمیایی وجود دارد. بندر مارگرا که میزبان بیشتر مسافرت های دریایی است با کانالی که امتداد کانال جیودکاست، قابل دسترسی می باشد. ساختمان ها و تزئین های شهر از سبک بیزانس گرفته تا رنسانس، نمایشی از معماری عالی هستند. آثار هنری و نقاشی مدارس ونیز در مکان ها، ساختمان های عمومی و کلیساها عرضه می شود.

کانال بزرگ

پل ریالتو

میدان سن مارک (Saint Mark) مرکز شهر محسوب می شود، و از جمله شلوغ ترین قسمت های ونیز است. در نزدیکی این میدان قصری زیبا به نام قصر دوگ (Doge's palace) وجود دارد که ستون هایی بلند داشته و برج ناقوس بسیار زیبایی در میان حیاط آن خودنمایی می کند. در شرق این میدان، کلیسای جامع و دادگاه حکومتی واقع است که هر دو از بناهای با اهمیت ونیز هستند. کلیسای جامع در سال ۸۲۸ ساخته و پس از آتش سوزی سال ۹۷۶ در سال ۱۰۴۷ بازسازی شد و نمونه ای از سبک بیزانسی محسوب می شود. ساختمان دادگاه در سال ۸۱۴ بنا گردیده و چهار مرتبه به علت آتش سوزی تخریب، ولی هر بار با اندازه ای بزرگتر ساخته شد. معماری آن نمونه قابل توجه سبک گوتیک در ایتالیا می باشد و از عناصر اولیه رنسانس نیز بهره برده است. در شمال کلاتری قدیم (Procuratie Vecchie) (سال ۱۴۹۶) و در جنوب نیز کلاتری جدید (Procuratie Nuove) (سال ۱۵۸۴) واقع شده است که هر دو به سبک رنسانس ایتالیایی ساخته شده اند. در کنار این دو مکان، دالان (Fabbrica Nuova) (سال ۱۸۱۰) واقع است که شامل کافه ها و مغازه های زیادی است.

کنار مکان دادگاه، دو ستون گراتیتی معروف (سال ۱۸۱۰) وجود دارد که بر بلندای آن مجسمه شیر بالدار سن مارک و سن تئودور در حالی که بر مجسمه تمساحی قرار دارند، می باشد. برج کلیسای سن مارک شاخصی است که ۹۱ متر طول دارد و بین سالهای ۸۷۴ و ۱۱۵۰ ساخته و در سال ۱۹۰۲ تجدید بنا شده است. در پشت دادگاه، پل مشهور افسوس (ponte dei sospiri) واقع است که زندان عمومی را به دادگاه متصل می کرده است.

بر روی کانال بزرگ شهر سه پل واقع شده که پل ریالتو (۱۵۸۸) (Rialto) مشهورترین آنهاست و در دو سوی آن مغازه های زیادی وجود دارد. در شمال شهر نیز کلیسای قرن یازدهم سن جیوانی (San Giovanni) با گنبد و ستونی به سبک گوتیک ایتالیا قرار دارد که از جمله کلیساهای مخصوص مراسم تدفین دادگاه بوده است. در حومه شهر ونیز، مجسمه اسب سوار قرن پانزده ژنرال بارتولومو کولونی (Bartolomeo Colleoni) ساخته ی آندرا دل وروکیو (Andrea del Verrocchio) هنرمند فلورانس وجود دارد.

بیدان سن مارک

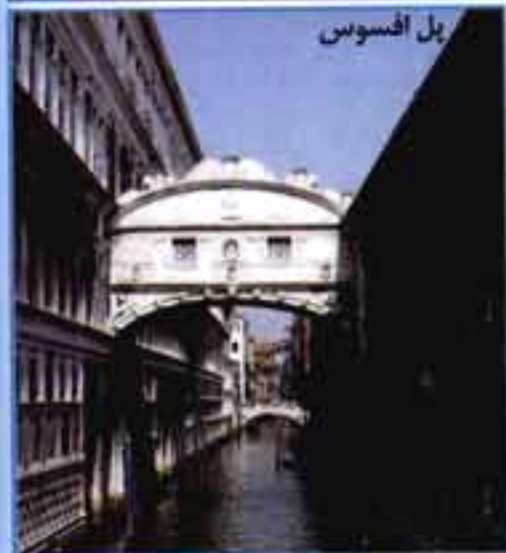

کلیسای سانتا ماریا دلا سالوته

موزه های بزرگی مانند کاد آرو (Ca' d'Oro) و کلیساهای تاریخی زیادی در شهر به چشم می خورند. کتابخانه قدیمی (Libreria Vecchia) شامل بیش از ۱۳۰۰۰ متن دستنویس و بیش از ۸۰۰۰۰۰ جلد کتاب می شود که بعضی از آنها بسیار گران قیمت است. دانشگاه ونیز در سال ۱۸۶۸ ساخته شده است.

پل افسوس

در سال های اخیر، روند توسعه توریسم در ایتالیا باعث ایجاد آلودگی هایی در سطح شهر و نیز شده است که دولت با ایجاد راهکارهایی درصدد جلوگیری از خسارات بعدی برآمده است. برای جلوگیری از خطر سیل و فرسایش نیز دولت محدودیت هایی برای زهکشی شبکه فاضلاب و جویبارها تعیین کرده است.

فرودگاه مارکوپولو ونیز با تردد ۷/۷ میلیون مسافر در سال ۲۰۰۶، چهارمین فرودگاه پرتردد ایتالیا و چهل و هشتمین فرودگاه اروپا بر ه است.

سن جیوانی

تارانتو (Taranto)

بندر مهم تارانتو در جنوب شرقی ایتالیا و در کنار خلیج تارانتو واقع شده است. قسمت قدیمی شهر جزیره ای کوچک است که بین مرگرانده (Mar Grande) به معنی دریای بزرگ و بندرگاه داخلی مریکولو (Mar Piccolo) به معنی دریای کوچک قرار دارد.

آب و هوای تارانتو مدیترانه ای و به نسبت گرم است. حداکثر دما در ماههای جولای و اگوست (تیر و مرداد) با متوسط ۳۰ درجه و حداقل در ماه های ژانویه و فوریه (دی و بهمن) با متوسط ۶ درجه سانتی گراد است. در این شهر دمای زیر صفر بندرت دیده می شود. متوسط بارندگی سالانه حدود ۴۱۰ میلیمتر است. بیشترین بارندگی در پاییز و زمستان رخ می دهد. بارندگی در تارانتو از اغلب شهرهای دیگر ایتالیا کمتر است. تارانتو ۱۹۷۵۸۲ نفر جمعیت (۲۰۰۶) دارد.

تاریخ این ناحیه به قرن هشتم قبل از میلاد می رسد. گفته می شود که مهاجران یونانی این منطقه را که در آن زمان تاراس نام داشت، پیدا کردند. به زودی تاراس به یکی از مهمترین شهرهای ماگنا گراسیا (Magna Graecia) (مستعمره یونان در ایتالیای جنوبی) تبدیل شد. در قرن چهارم قبل از میلاد تاراس به خاطر فیلسوف و دانشمند بزرگش ارسطو به اوج قدرت رسید. اما پس از مرگ او این شهر درگیر جنگهای زیادی شد که باعث ضعف آن گردید و در سال دویست و هفتاد و دو قبل از میلاد تسلیم روم شد.

از قرن ششم تا دهم میلادی، این شهر همواره در دست بربرها، رومی ها، لومباردها و عرب ها می گشت. در جریان جنگهای صلیبی به عنوان محل عزیمت سربازان و در جنگهای ناپلئونی به عنوان مرکز نیروی دریایی فرانسه، مورد استفاده قرار گرفت. در سال ۱۸۶۰ به کشور پادشاهی سیسیل پیوست. تارانتو مرکز مهم نیروی دریایی ایتالیا بود. در جنگ جهانی دوم به طور سنگین توسط هوایمای انگلیسی بمباران شد (۱۹۴۰) و در نهم سپتامبر (۱۹۴۳) توسط نیروهای بریتانیا اشغال گردید.

در حال حاضر اندکی از بقایای ساختمانهای قدیمی در این شهر یافت می شود. با این همه مجموعه ای گرانبها از اشیای یونانی و ظروف محلی گردآوری و بسیاری از این یادگارها در موزه ملی تارانتو قرار دارند. شناخته شده ترین بقایای رومی ها شامل ویرانه های حمامهای عمومی و آمفی تئاترها، کفهای موزاییک شده، یک خانه و تعداد زیادی اجساد دفن شده است. در معبد آپولو (Temple Apollo) یونان نیز تعداد زیادی از مجسمه های خدایان روم و میراث به جا مانده از صنعتگران بومی، وجود دارد. قلعه آراگونیس (ساخته شده در سال ۱۴۸۰)، کلیسای جامع سن کاتالدو (ساخته شده در قرن یازدهم) و کلیسای سن دومینکو مایجیوره از نقاط دیدنی شهر تارانتو هستند.

افزون بر صنایع دریایی که اهمیت زیادی برای شهر دارد، صنایع دیگری نظیر: ساخت مواد شیمیایی، خانه‌سازی، ساخت فولاد و آهن و کارخانه تولید مواد غذایی در تارانتو وجود دارد.

سیسیل (Sicily)

جزیره سیسیل با تلفظ ایتالیایی سیسیلیا، در جنوب ایتالیا، توسط تنگه مسینا (Messina) از سرزمین اصلی ایتالیا جدا شده است. جزیره ای تقریباً سه‌گوشه است و با جزایر کوچک مجاور یکی از ناحیه‌های خودمختار ایتالیا را تشکیل می‌دهد. جمعیت آن حدود ۵۰۱۷۲۱۲ نفر (۲۰۰۶) است. جزیره سیسیل بزرگترین و پرجمعیت‌ترین جزیره در دریای مدیترانه بوده و به همراه جزایر ایگادی (Egadi) در غرب، لیپاری (Lipari) در شمال و پانتلریا (Pantelleria) در جنوب، تشکیل منطقه ای خود مختار را می‌دهد. پالمو (Palermo) مرکز آن و مهم‌ترین شهرهای این جزیره کاتانیا (Catania)، مسینا (Messina)، سیراکوس (Siracusa) می‌باشد.

ارتفاع متوسط فلات سیسیل ۱۵۰ تا ۵۰۰ متر بالای سطح دریا می‌باشد. در افق شمالی سلسله کوه های نبرودی (Nebrodi) و مادونیه (Madonie) با چندین قله مرتفع از قبیل آتشفشان اتنا (Etna) با ارتفاع ۳۳۲۳ متر در شرق جزیره قرار دارند.

شیب های کم کوهستان عموماً پوشیده از درخت های پرتقال و زیتون و بیشتر فلات نیز پوشیده از مزارع گندم است. کاتانیا (Catania) وسیع ترین جلگه جزیره است که کوه اتنا در آن سربرآورده است. این ناحیه زلزله خیز می‌باشد؛ زلزله سال ۱۹۰۸ جان حداقل ۸۴۰۰۰ نفر را در شهر مسینا و روستاهای نزدیک گرفت.

سیسیل همواره با خشکسالی مواجه است. بادهای گرمی که از آفریقای شمالی به جزیره می‌وزد، باعث گرمی هوا و خشکی زمین می‌شود. فصل باران که اواخر پاییز و زمستان اتفاق می‌افتد، باعث می‌شود که این خشکی فراگیر، کمی بهبود یابد. استفاده از روش‌های قدیمی برای کشاورزی، منابع آبی کم و طبیعت خشک این سرزمین باعث شده که سیسیل نتواند در زمینه کشاورزی چندان پیشرفتی داشته باشد.

در مناطق بلند کوهستانی می‌توان درخت‌های سرو را پیدا کرد. روی شیب‌های پایین‌تر، درخت‌های جنگلی دیگر رشد می‌کنند. درخت‌های چنار در امتداد رودخانه‌های شرق جزیره و در زمین‌های هموار، جایی که گندم کشت می‌شود، همچنین درخت‌های بلوط همراه با زیتون و کاج نیز دیده می‌شوند. به غیر از چند نوع اندک، حیوانات وحشی سیسیل اغلب غیر بومی هستند. سیسیل از جمله بزرگترین منابع سولفور جهان را داراست؛ همچنین منابع گوگرد بزرگی دارد. مواد معدنی دیگری چون سنگ نمک نیز در آن وجود دارند. صنعت پتروشیمی هم در اقتصاد جزیره نقش دارد بیشتر در شرق سیسیل به ویژه در کاتانیا، سیرا کوس، راگوسا و گلا مستقر است.

زراعت همواره شغل عمده سیسیلی‌ها و گندم مهم‌ترین محصول آنها است که در املاک بزرگ کشت می‌شود. در املاک کوچک نیز به پرورش انگور، بادام، زیتون، پرتقال، لیمو، حبوبات پرداخته می‌شود.

صنعت شیلات و صید ماهی نیز به صورت گسترده در این جزیره انجام می شود. یک چهارم ماهیگیران ایتالیا از سیسیل سفر خود را آغاز می کنند. مشاغل دیگری همچون: تولید روغن زیتون، کنسرو میوه، سبزیجات و تولید اسیدسیتریک نیز در این جزیره وجود دارد. در شهرهای بزرگتر سیسیل نیز شیشه گری و فلز کاری رایج است. در نهایت، توریسم صنعت بزرگ اقتصادی این جزیره به شمار می آید. بسیاری از بازدید کنندگان برای دیدن اماکنی مانند: کلیسای جامع و خرابه های یونانی و محل های دیگر به جزیره مسافرت می کنند. جزیره سیسیل دارای آثار باستانی بسیاری است که اغلب از قرون دوازده و سیزده به یادگار مانده اند.

قدیمی ترین اقوام ساکن در این جزیره، سیکانرها (قبایل بومی مدیترانه که قبل از اقوام هند و ژرمن، در سیسیل می زیستند) بودند که توسط مهاجرین سیکولرها (اقوام بومی قرن یازدهم پیش از میلاد) از بخش شرقی و میانه سیسیل به بخش غربی جزیره رانده شدند. نام سیسیل از نام این گروه که بخشی از ایتالی کرها (گروهی از قبایل هند و اروپایی که به احتمال ۲۰۰۰ سال پیش از میلاد از اروپای مرکزی به ایتالیا مهاجرت کردند) بودند، برگرفته شده است. سپس این جزیره به استعمار فنیقی ها درآمد و از اواسط قرن هشتم پیش از میلاد، یونانی ها به این جزیره مهاجرت و با ساختن شهرهای ناکسوس، مسینا، کاتانیا، سیراکوس، گلا، آگریگنت و شهر دیگر سیسیل را به مرکز فرهنگ و تمدن یونانی در غرب مبدل ساختند.

کلیسای جامع کاتانیا

ولی بخش غربی جزیره و شهر پالرمو تحت تسلط کارتاژها قرار داشت که این خود دلیلی بر کشمکش های آتی این سرزمین بود. پس از جنگ پونی به تصرف رومی ها درآمد و نام «نبار غله ایتالیا» به آن تعلق گرفت.

تسلط اقوام مختلف بر جزیره سیسیل را می توان به صورت زیر خلاصه کرد: سال ۵۳۵ حمله بیزانس، سال ۸۲۷ حمله اعراب، سال ۱۰۹۱-۱۰۶۱ حمله نورمان ها تحت رهبری راجر اول که بدین ترتیب سیسیل بخشی از قلمرو پادشاهی ناپل شد. سال ۱۷۱۳ سیسیل به تصرف ساوی ها درآمد. سال ۱۷۲۰ تحت سلطه هابسبورگ های اطریش قرار گرفت. سال ۱۷۳۵ به دست بوربون های اسپانیا افتاد. سال ۱۸۱۵-۱۸۰۶ در دست فرانسوی ها بود و آنها از فردیناند سوم حمایت کردند تا در این جزیره حکومت کند. سال ۱۸۱۵ سیسیل و ناپل بار دیگر متحد شده و از سال ۱۸۱۶ به نام پادشاهی دو سیسیل بر آن حکومت کردند. سال ۱۸۶۰ جوزپه گاریبالدی با چریک های تحت فرماندهی خود به جزیره سیسیل حمله کرد و به سلطه بوربون ها خاتمه داد. از سال ۱۸۶۱ جزیره سیسیل قسمتی از پادشاهی ایتالیا به شمار می آید.

معبد سلیولته

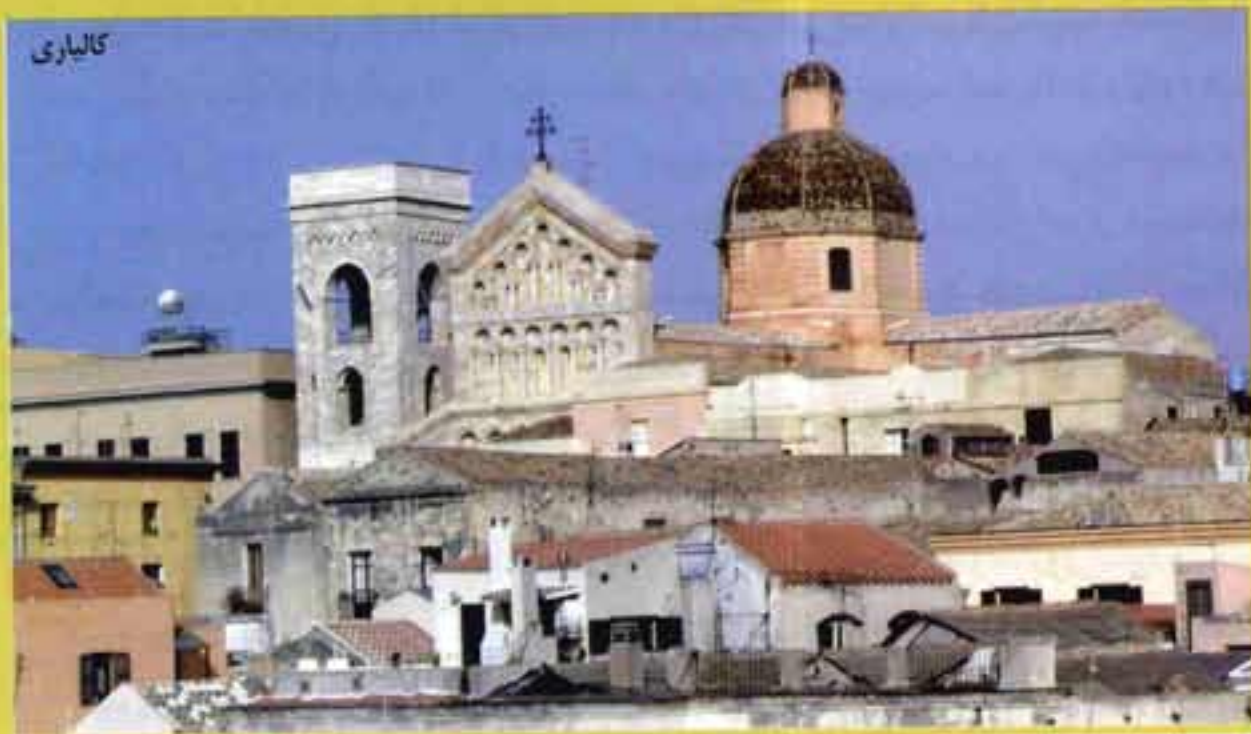
داستان‌های زیادی در مورد مافیای سیسیل گفته می‌شود؛ واقعیت این است که این گروه از دیرباز فعالیت خود را در ایتالیا شروع کرده و نفوذ زیادی نیز در سراسر دنیا دارند. مافیا سازمانی غیررسمی است که به مثابه قدرتی علیه نظام حکومتی که موجودیت خود را اعلام کرده است، فعالیت می‌کند. این سازمان تنها در دوران موسولینی به طور موقت سرکوب شد. به رغم سرمایه‌گذاری‌های متعدد در زمینه‌های مختلف، هنوز جزیره سیسیل به دلیل اعمال قدرت مافیا، رشوه خواری و کاغذ بازی به توسعه و موفقیت نسبی دست نیافته است. واژه‌ی مافیا در ایتالیا از سال ۱۸۶۵ که چندین خانواده قدرتمند و صاحب اسم ایتالیایی با رفتارهای خشونت آمیز، مردم و سیستم اقتصادی کشور را تهدید کردند، رواج یافت و از سال ۱۸۷۰ جزیره سیسیل مقر آنها شد. هسته اولیه مافیایی‌ها از حدود ۱۸۶ خانواده قدرتمند تشکیل می‌شود که می‌خواهند از طریق خشونت، خلاف و خطا بر دیگران مسلط باشند. هر کسی از این مجموعه روی بگرداند کشته می‌شود. اکنون مافیای نوین در سراسر جهان به فعالیت خود ادامه می‌دهند و شکل سنتی آن کم و بیش در سیسیل باقی مانده است.

معبد سگستا

جزیره ساردینی (Sardinia)

کالیاری

ساردینی با تلفظ ایتالیایی ساردینیا، جزیره‌ای در غرب ایتالیا و دریای مدیترانه است. این جزیره همراه با جزایر کوچک اطراف، ناحیه خودمختار ساردینیا را تشکیل می‌دهد. ساردینی با مساحت ۲۴۰۹۰ کیلومتر مربع، پس از سیسیل بزرگترین جزیره مدیترانه به شمار می‌آید. شکل جزیره شبیه مستطیل و طول آن ۲۷۰ و عرض آن ۱۲۰ کیلومتر است. این جزیره کوهستانی است و بلندترین نقطه آن قله مارمورا (Punta la Marmora) با ارتفاع ۱۸۳۴ متر است. آب و هوای جزیره مدیترانه‌ای و معتدل است. حداکثر دما در تابستان به ۳۰ و حداقل دما در زمستان به ۶ درجه سانتی‌گراد می‌رسد. متوسط بارندگی سالیانه کالیاری ۴۲۷ میلیمتر و بیشترین بارندگی در پائیز و زمستان رخ می‌دهد.

کالیاری

امفی تئاتر رومی

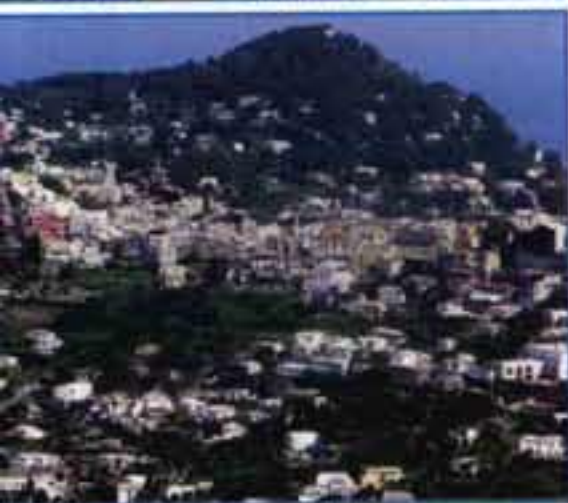
دامداری و کشاورزی از مشاغل عمده این جزیره هستند. مناسب ترین نقطه برای زراعت کامپیدانو (Campidano) در جنوب غربی جزیره است. کشت زیتون، انگور و تنباکودرآن رایج است. صنایع مهم دیگر ساردینی، ماهیگیری و استخراج معدن (سرب، روی، مس و نمک) است. در حال حاضر صنعت توریسم نقش عمده‌ای در اقتصاد جزیره

دارد. کالیاری (Cagliari)، نورو (Nuoro)، ساساری (Sassari) از شهرهای بزرگ این جزیره هستند. بندر باستانی اوستیا (Ostia) مربوط به دوران سلطنت انکوس ماریوس (۶۱۷-۶۴۰ قبل از میلاد) است. اوستیا بندر حمل و نقل گندم سیسیل و ساردینی و همچنین پایگاه دریایی رم بود که در قرن نهم ویران ولی در قرون وسطی بار دیگر احیا شد. آثار باستانی خوب به جای مانده، ساردینی را جایگاه مهم تاریخی کرده است.

جزیره کاپری (Capri)

این جزیره در جنوب ایتالیا در دهانه یا ورودی جنوبی خلیج ناپل و نزدیک شهر ناپل واقع شده است. جزیره کاپری ۶ کیلومتر طول و حداکثر ۲/۵ کیلومتر عرض دارد. ارتفاع صخره های آهکی آن به ۲۷۵ متر می رسد و مرتفع ترین نقطه جزیره از سطح دریا ۵۸۶ متر است. شهر کاپری محل اصلی استقرار جمعیت در این جزیره است. رفت و آمد به این شهر توسط قایق یا کشتی از شهر ناپل انجام می گیرد. بندر اصلی این جزیره ماریناگراندا (Marina Grande) است. هفتصد و هشتاد و چهار پله از شهر تا منطقه اناکاپری (Anacapri) در دل صخره ها کنده شده است. در غرب شهر، غار بزرگ آبی گورتا ازورا (Grotta Azzurra) واقع شده که ورودی آن از دریا بیش از یک متر ارتفاع ندارد، اما داخل آن بسیار باشکوه است و تنها هنگام آرام بودن دریا ورود به این غار با قایق های کوچک عملی است. این غار بیضی شکل، ارتفاعی معادل ۱۲ متر دارد. طول آن ۵۰ و بزرگترین عرض آن نیز ۳۰ متر است. عمق آب در داخل غار ۱۵ متر است.

کاپری دارای آثار باستانی زیادی متعلق به ماقبل تاریخ و امپراطوری رُم است، از جمله خرابه ها دوازده ویلای ساخته شده توسط امپراطور تیبیریوس (Tiberius) که ده سال در کاپری حکومت کرد. با این که چشمه و رودخانه ای در کاپری وجود ندارد، اما بارندگی زیاد سبب حاصلخیزی آن گشته و در آن زیتون و میوه کشت می شود. صنعت توریسم اصلی ترین منبع درآمد جزیره است. طبق آمار سال ۲۰۰۲ در این جزیره ی ۱۰ کیلومتر مربعی، ۱۲۲۰۰ نفر ساکن هستند.

کشور سن مارینو (San Marino)

جمهوری سن مارینو کشور مستقلی است که در سلسله جبال اپنین (Apennine) در میانه ایتالیا، شرق فلورانس و نزدیک شهر ساحلی ریمینی (Rimini) کنار دریای آدریاتیک واقع شده است. سن مارینو با مساحتی حدود ۶۱ کیلومتر مربع پس از واتیکان و موناکو، کوچک ترین کشور مستقل جهان به شمار می آید. مرتفع ترین نقطه سن مارینو، قله آهکی تیتانو (Titano) با ۷۳۹ متر ارتفاع است که نمای زیبایی از ساحل دریای آدریاتیک که در ۱۹ کیلومتری آن واقع شده است را نمایان می سازد. بیشتر مساحت جمهوری، در حوضه رود مارکیا (Marecchia) که به دریای آدریاتیک می ریزد، قرار گرفته است.

سن مارینو بالای کوه تیتانو واقع شده است. در دامنه کوه، مراتع و جنگل ها و در ارتفاع پر شیب تیتانو نیز شهر قدیمی سن مارینو، پایتخت جمهوری و مرکز جذب جهانگردان واقع شده و همچنین استحکامات دفاعی شهر بر سه قله تیتانو قرار گرفته است. این کشور دارای آب و هوای مدیترانه ای با تابستان های گرم و زمستان های معتدل است. متوسط بارندگی در آن ۶۹۰ میلیمتر است.

از اوایل قرون وسطی، ناهمواری سن مارینو، کمبود منابع طبیعی و جدایی نسبی آن از اطراف، این شهر را از همسایگان بزرگ و نیرومندتر محافظت کرده است. قبل از جنگ جهانی دوم، مردم سن مارینو از فقیرترین مردم اروپا بودند. شغل اغلب مردم دامداری، کشاورزی و استخراج مصالح ساختمانی بود. صنعت جهانگردی از سال ۱۹۶۰ به اقتصاد اصلی سن مارینو تبدیل شد و امروزه درآمد نیمی از مردم این کشور با داشتن بیش از سه میلیون توریست در سال را تأمین می‌کند. هم‌اکنون آنها از جمله ثروتمندترین مردم دنیا هستند. از دیگر صنایع مهم این کشور می‌توان از بانکداری، تولید وسایل برقی و سفالگری نام برد. مهمترین تولیدات کشاورزی این کشور نیز پنیر می‌باشد.

واحد پول این کشور یورو است و با این که این کشور از اعضای اتحادیه اروپا نیست، ولی اجازه داده شد که واحد پول خود را به یورو تغییر دهد.

طبق روایات محلی، سن مارینو در قرن چهارم بعد از میلاد به وجود آمده و قدیمی‌ترین جمهوری بازمانده در اروپا است. در افسانه‌ها آمده که سال ۳۰۱ سنگ تراشی مسیحی برای فرار از شکنجه‌های مذهبی، همراه با جمعی کوچک از پیروانش به کوه تیتانو پناه برده و کشور سن مارینو را بنیان‌گذاری کردند.

براساس قرارداد دوستی با ایتالیا که در سال ۱۸۶۲ ام‌نسا و پس از آن نیز چندین بار تجدید شد، سن مارینو استقلالش را تاکنون ادامه داده است. شهر سن مارینو مرکز و بزرگترین شهر این جمهوری است که پشت دیواری سنگی بالای شیب‌های کوه تیتانو در رشته کوه آپنین قرار گرفته است. منظره‌های زیبای شهر هر سال هزاران توریست را به جمهوری سن مارینو فرا می‌خواند.

جمعیت سن مارینو در سال ۲۰۰۷ حدود ۲۹۶۱۵ نفر بوده است که از نظر جمعیت دویست و دوازدهمین کشور در دنیاست. ۹۰ درصد مردم در نواحی شهری زندگی می کنند و زبان رسمی آنها ایتالیایی است؛ هرچند بیشتر ساکنین به زبان امیلیانو-رمانولو (Emiliano-Romagnolo) که زبانی شبیه ایتالیایی است، گفت‌وگو می کنند. مذهب مردم کاتولیک رومی است و برای بسیاری از آنها تعطیلات روزهای مقدس، فرصتی برای دعا و عبادت است.

این شهر به زبان محلی (La Serenissima Repubblica di San Marino) به معنی «جمهوری بسیار آرام سن مارینو» نیز خوانده می شود. هرچند در جنگ جهانی دوم این کشور بی طرف بود، اما توسط قوای آلمان اشغال و توسط متفقین بمباران شد. امروزه این جمهوری مزایای رفاهی بسیاری برای شهروندانش فراهم آورده است. ادارات دولتی در شهر هستند و دیوارهای باستانی، شهر را در بر گرفته است. برج هایی که بالای سه قله کوه تیتانو قرار گرفته اند، تقریباً از هر نقطه شهر دیده می شوند. در شب، نورافکن برج ها، شهر را روشن می کنند. اطراف شهر پرتگاهی به عمق ۳۰۰ متر دارد.

برج روکا (La Rocca) از جمله استحکامات نظامی مربوط به قرن یازدهم است که بر یکی از سه قله کوه تیتانو واقع شده و نمای زیبایی از کشور و دریای آدریاتیک را آشکار می سازد. سال ها از برج روکا به عنوان زندان استفاده می شد، اما امروزه درهای آن به روی توریست ها باز است. از دیگر مراکز جمعیتی و تجاری سن مارینو می توان به شهر بورگو ماجوره (Borgo Maggiore) که ۱۸۵ متر پایین تر از شهر سن مارینو است و سراواله (Serravalle) که مرکزی تولیدی و در شمال قرار دارد، اشاره کرد.

واتیکان (Vatican City)

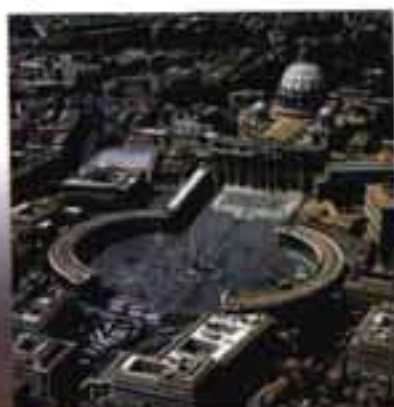

واتیکان دولت مستقلی در شهر رم ایتالیا است که توسط پاپ به عنوان قرارگاه جهانی کلیسای کاتولیک رومی هدایت می شود. اسم واتیکان برگرفته از اسم لاتین (Mons Vaticanus) یعنی تپه های واتیکان، می باشد.

واتیکان کوچکترین کشور مستقل جهان است که توسط شهر رم احاطه و مساحتی حدود ۴۴ هکتار دارد. شهر واتیکان منطقه ای سه ضلعی بر تپه واتیکان در شمال غربی رم و غرب رود تیبر است. آب و هوای واتیکان مثل شهر رم است.

اگر میدان سن پیترو (Piazza San Pietro) در دامنه ی جنوب غربی آن را نادیده انگاریم، باقی شهر توسط دیوارهایی که در قرون وسطی و رنسانس ساخته شده اند از رم جدا شده است. در داخل این حصار مجموعه ای بزرگ از حیاط ها، باغ ها و ساختمان های باشکوه قرار دارد که بزرگترین و باشکوه ترین آنها گنبد بزرگ قصر سلطنتی سن پیترو (Saint Peter's Basilica) کلیسای اصلی کاتولیک رومی است. کتابخانه بزرگ واتیکان دارای گران قیمت ترین نسخه های خطی و بیش از یک میلیون جلد کتاب است.

واتیکان قانون اساسی خود را دارد. افزون بر این، سیستم پستی، نشان، پرچم و دیگر سمبل های یک کشور مستقل را نیز داراست. واتیکان توسط گارد سوئیسی با حدود ۱۳۴ سرباز محافظت می شود. رادیوی واتیکان یک ایستگاه رسمی رادیو است که با فرستنده هایی قوی، صدای واتیکان و پاپ را به دورترین نقاط جهان می رساند.

جمعیت واتیکان (سال ۲۰۰۵) ۷۸۳ نفر اعلام شده است. تابعیت این کشور با اقامت داریم در واتیکان و انجام وظایف به ویژه در مقر پاپ (Holy See) حاصل می شود. شهر واتیکان در سال ۱۹۲۹ بر اساس معاهده کلیسای جامع رم که پس از بحث و مجادله های بسیار بین دولت ایتالیا و پاپ انعقاد شد، به وجود آمد.

کلیسای سن پیترو، ساختمان اصلی واتیکان است که در سال ۱۵۰۶ توسط دوناتو برامانته (Donato Bramante) طراحی شد؛ وی قبل از تکمیل ساختمان درگذشت. بنابراین روی این کلیسا معماران زیادی کار کردند، تا این که در سال ۱۵۴۶ میکلا آنژ هنرمند فلورانس با ساده و یکی کردن المان های نقشه برامانته گنبد راه را برای ساختمان ساخت. بعدها جیان لورنزو برنینی (Gianlorenzo Bernini) تالار اصلی، میدان و ایوان ها را اضافه کرد. در جلوی این ساختمان، میدان سن پیترو واقع است که یک شاهکار طراحی است. میدانی به شکل سوراخ کلیدی بزرگ است که دو ستون سنگی نیم دایره در حاشیه آن قرار دارد. در مرکز میدان نیز ستون هرمی شکل سنگی قرار دارد که در قرن اول توسط امپراطور روم از مصر باستان آورده شده است. کنار عمارت سن پیترو و میدان، قصر واتیکان که مقر پاپ شناخته می شود، قرار دارد. این مکان مجموعه ای از ساختمان ها است که شامل بیش از هزار اتاق و خانه و آپارتمان های پاپی، ادارات دولتی کلیسای کاتولیک رومی، چندین کلیسای کوچک، موزه و کتابخانه واتیکان است.

محوطه واتیکان

د سونسی

کلیسای سیستین (Sistine Chapel) معروفترین قسمت است که به خاطر نقاشی های میکلا انژ که با آب رنگ بر گچ تازه ی سقف آن کشیده شده است، معروف است. نقاشی های سقف بین سال های ۱۵۰۸ تا ۱۵۱۲ کشیده شده است. این نقاشی ها مربوط به نه صحنه از وقایع انجیل عهد عتیق (آفرینش آدم، حوا، وسوسه، سقوط آدم و حوا، طوفان و ...) است. دیوارهای این کلیسا نیز توسط هنرمندان سرشناس رنسانسی مانند: ساندری بوتیچلی (Sandro Botticelli)، پینتوریکو (Pinturicchio)، لوکاسینیورلی (Luca Signorelli) و دومینیکو گیرلاندیو (Domenico Ghirlandaio) نقاشی شده است. اتاق های رافائل بخشی است شامل آپارتمان های پایی که به نقاشی های رافائل (Raffaello) نقاش سرشناس آراسته شده است. از موزه های معروف واتیکان می توان به موزه گریگوری (Gregorian) شامل آثار هنری مصر و اتروسکن (Etruscan)، موزه پیو کلمنتینو (Pio Clementino) شامل کلکسیون بی نظیر از آثار قدیمی، موزه کیارامونت (Chiaramont) و گالری واتیکان شامل آثار نقاشی استادان ایتالیایی اشاره کرد.

کشور ایتالیا از دیدگاه آثار تاریخی از مشهورترین کشورهای جهان محسوب می‌شود و موزه‌های فراوانی در آن وجود دارد، به طوری که در سال ۱۹۸۵، حدود ۹۰۰ موزه عمومی (به جز موزه‌هایی که در فضای آزاد وجود دارد، مانند موزه‌های گیاه‌شناسی) در این کشور وجود داشت. از این تعداد حدود ۶۷۰ موزه غیر دولتی و ۲۳۰ موزه متعلق به دولت است. این موزه‌ها در سراسر ایتالیا پراکنده شده‌اند. در استان توسکانی ۱۲۵ موزه مربوط به هنر و آثار باستانی، در استان امیلا رمانیا ۱۰۹ موزه، در لاتزیو و پیه مونته هریک ۱۰۰ موزه و در لومباردیا ۹۷ موزه وجود دارد. قابل ذکر است که افزایش دائمی تعداد موزه‌ها و آزادی عموم در استفاده از آنها در بینش هنری و بالا بردن سطح افکار عمومی و دانش همگانی بسیار موثر است.

از موزه‌هایی که شهرت جهانی دارند می‌توان از گالری یوفیزی (Uffizi) در فلورانس که مجموعه بزرگی از آثار هنری است، موزه ملی هنرهای شرق در رم، موزه واتیکان در شهر واتیکان در رم که خود مجموعه‌ای از موزه‌های متنوع است، معبد مدیسی در فلورانس، معبد سیستین در واتیکان و همچنین موزه قلعه سن آنجلو در رم که در بردارنده اسلحه و مهمات قرون وسطی تا زمان رنسانس است، نام برد.

کتابخانه‌ها

از نخستین پایه‌گذاران کتابخانه در ایتالیا باید از امپراتور اگوستو نام برد که دو کتابخانه پالاتینا و اتوویانو را در استان لاتزیو تأسیس کرد، سپس امپراتور تریانو که مؤسس کتابخانه الپینا بود. در قرون وسطی بر اثر یورش بربرها و خرابی‌های ناشی از آن، ناچار کتابخانه‌ها به دیرها و صومعه‌ها انتقال و در آنجا محافظت شد. این اماکن مقدس مثل دیر سنتا اسکولاستیکا در شهر سویامو، مونتوکاسینو، گروتافراتا و کاودای تیرنی به علت ارزش‌های تاریخی و هنری از جمله ابنیه و آثار ملی اعلام شدند.

پس از رنسانس، کتابخانه‌ها در ایتالیا از دو دیدگاه تعداد و ارزش کیفی، ترقی فوق‌العاده‌ای کرد. به طوری که بر اساس آمار سال ۱۹۸۹، حدود ۵۹۳۸ کتابخانه در سراسر ایتالیا وجود داشت. ناحیه شمالی ایتالیا از جمله مناطق غنی این کشور به لحاظ تعداد کتابخانه، محسوب می‌شود. کتابخانه‌های دولتی و عمومی معروف ایتالیا عبارتند از:

- ۱- کتابخانه‌های ملی مرکزی در رم و فلورانس، که وظیفه آنها جمع‌آوری اسناد ملی به منظور توسعه فرهنگ ملی و بین‌المللی است.
- ۲- کتابخانه‌های ملی در شهرهای باری، میلان، مودنا، ناپل، و شعبه هایشان در شهرهای تورین، پوتنزا، تریسته و ونیز که وظیفه آنها مانند کتابخانه‌های مرکزی است با این تفاوت که فعالیتشان بیشتر منطقه‌ای است.
- ۳- کتابخانه‌های دانشگاهی جنوا، پاویا، پادوا، بلونیا، پیزا، رم، ناپل، کالیاری و ساساری که پشتوانه‌ای برای مطالعات و تحقیقات دانشگاهی، می‌باشند.
- ۴- کتابخانه‌های تخصصی با روش ویژه در شهرهای گوریزیا، کرمونا، مودنا، پارما، فلورانس، لوکا، رم و تورین که وظیفه آنها ارتباط به تخصص تاریخی و فرهنگی مربوطه دارد.
- ۵- کتابخانه‌های مربوط به آثار تاریخی در پادوا، گروتافراتا، مونته کاسینو، سوبیاکو، قارفا، کاوادی تیرینی، ناپل و تریسولتی.

مشاهیر

معرفی مشاهیر علمی، فرهنگی، سیاسی، تاریخی و ورزشی ایتالیا از حد این کتاب مختصر فراتر است. لذا در زیر به معرفی برخی از آنها می پردازیم:

مارکو پولو: **Marco Polo** (۱۲۵۴ - ۱۳۲۴ میلادی)

جهانگرد ونیزی که شگفتی های پنهان شرق را پیش چشمان اروپایی ها گشود. او در سال ۱۲۷۱ هنگامی که هنوز جوان بود، زادگاه خود، ونیز در شمال ایتالیا را ترک کرد و سفری طولانی را در سراسر آسیا به همراه پدر و عمویش آغاز کرد. سه سال طول کشید تا به چین که در آن زمان تحت سلطه امپراتور مغول، قوبیلای خان (Kublai Khan) بود، برسد. مارکو مورد محبت امپراتور قرار گرفت و هفده سال در خدمتش باقی ماند. وی در بازگشت به اروپا در سال ۱۲۹۵ به دست ماموران دولت جنوا (Genoa) که از رقبای ونیزی ها بودند به اسارت

گرفته شد. سفرنامه اش به نام توصیف جهان (The Description of the World) حاصل همین سالهای زندان بود. بسیاری از اروپایی ها باور نمی کردند که داستان های او حقیقت داشته باشد. او در سال ۱۲۹۹ به ونیز باز گشت. در سال ۱۳۰۰ ازدواج کرد و صاحب سه فرزند شد. کتاب جدیدش را طی سال های ۱۳۱۰ تا ۱۳۲۰ تدوین کرد و تا پایان عمر سفر دیگری انجام نداد.

دانته الیگیری: Dante Alighieri (۱۳۲۱ - ۱۲۶۵ میلادی)

شاعر و شخصیت برجسته ادبی ایتالیا، متولد ۱۲۶۵ فلورانس و از خانواده‌ای متوسط بود. پیرامون تعلیم و تربیت و تحصیلات او اطلاعات دقیقی موجود نیست. احتمالاً به مدرسه سانتاکروز می رفته و در دانشگاه بولونیا تحصیل کرده است. در نه سالگی در یک مهمانی خانوادگی با دختری به نام بئاتریس آشنا می شود (بئاتریچه تلفظ ایتالیایی و بئاتریس تلفظ فرانسوی است) و به مرور به شدت عاشق او می شود. در هجده سالگی سرودن اشعار را آغاز

کرد و اشعار و سروده هایی برای بئاتریس گفت، تا این که بئاتریس در سال ۱۲۸۶ در بیست سالگی همسر فرد دیگری شد و در سال ۱۲۹۰ از دنیا رفت. دانته یک سال عزادار بود، اما پس از آن تا سال ۱۳۰۰ از راه مستقیم منحرف و خود را با عشق های ناباب و نامناسب سرگرم کرد گرچه خاطره بئاتریس در قلب او باقی مانده بود. در سالهای ۱۲۹۲ تا ۱۲۹۵ اشعاری را که برای بئاتریس و البته بانوان دیگر زندگیش سروده بود، در کتابی به نام زندگی نو (La vita nuova) جمع آوری کرده و در پایان آن وعده نگارش کمدی الهی (La divina commedia)، مشهورترین اثرش را داده است.

وی پس از نگارش این کتاب، مشهور و سرشناس می شود. در این دوران در چند نبرد نظامی شرکت می کند. به خاطر انتخاب شدن در شورای شهر فلورانس، نام خود را در سیاهه پزشکان و عطاران نوشت و وارد سیاست شد.

سال ۱۳۰۰، شورشهایی بین مردم عامی معروف به سیاهان و ثروتمندان معروف به سفیدان، در گرفت و باعث ویرانی و آشوب شهر شد. پاپ برای بازگرداندن صلح تلاش می کرد و در همین زمان اشراف شهر چند سفیر به سوی پاپ اعزام کردند که دانته نیز در میان آنها بود.

در سال ۱۳۰۱ گروه سیاهان به پیروزی رسید و تصفیه حسابها آغاز شد. در بیست و هفتم ژانویه ۱۳۰۲ دانته به دلایل واهی فساد مالی و سوء استفاده از مقام به دو سال تبعید و جریمه مالی کلانی محکوم شد. در ده مارس همان سال نیز به زنده سوزانده شدن در آتش محکوم شد. دانته در هیچیک از دادگاه ها حضور نداشت و در شهر دیگری ساکن بود. وی با شنیدن این احکام ناگزیر به ترک همسر و چهار فرزند و همچنین خانه، اموال و دوستانش گردید.

بعدها در چند لشگرکشی همراه تبعیدی ها شرکت کرد، اما همه آنها با شکست مواجه شد؛ تا این که دانته تصمیم به انزوا گرفت و در سال ۱۳۱۸ به شهر راونا پناه برد. در تابستان ۱۳۲۱ که از دیدار حاکم شهر ونیز باز می گشت، سرانجام به تبی شدید مبتلا و در شهر راونا جان به جان آفرین تسلیم کرد. دانته پس از کتاب کمدی الهی به چنان شهرت عالم گیری دست یافت که کمتر کسی قادر است در ادبیات ایتالیا و حتی در ادبیات اروپا به پای آن برسد. آثار دیگر وی عبارتند از: زندگانی نو، مهمانی، پیرامون پادشاهی، پرسش هایی درباره آب و زمین، دیوان اشعار و در نهایت پیرامون هنر بلاغت در زبان عامیانه که ناتمام باقی مانده است.

فرانچسکو پترارکا : Francesco Petrarca (۱۳۷۴ - ۱۳۰۴ میلادی)

شاعر و انسان شناس ایتالیایی که به عنوان اولین شاعر مدرن شناخته می شود. شاعران انگلیسی مانند جفری شاورس، ویلیام شکسپیر و ادموند اسپنسر از نتهای زیبای او (غزل های ۴ بندی و ۱۴ سطری) تاثیر زیادی گرفته اند. دانش وسیع او از نویسندگان کلاسیک و زنده کردن دوباره زبان لاتین باعث شده که از او به عنوان نخستین و بزرگترین انسان شناس یاد شود. وی همچنین نقش مهمی در پیشرفت زبان ایتالیایی به عنوان زبانی ادبی دارد. فرانچسکو پترارکا (Francesco Petrarca) متولد بیست جولای

۱۳۰۴ شهر آرتزو است. تا هشت سالگی همراه خانواده اش در استان توسکانی زندگی کرد، سپس در سال ۱۳۱۲ به اوینون (Avignon) فرانسه، نقل مکان کرد. پس از مرگ پدرش در ۱۳۲۶، پترارکا که در بولونیا (Bologna) حقوق می خواند به اوینون فرانسه مراجعت کرد و تا سال ۱۳۳۰ در خدمت کلیسا بود. سال ۱۳۲۷، روز جمعه قبل از عید پاک برای اولین بار لورا را دید. دختری فرانسوی که نامش در ترانه های پترارکا جاودانه شده است. در طول مدتی که در خدمت کلیسا یا خانواده ویسکونتی بود، افزون بر ایتالیا مسافرت های زیادی به فرانسه، آلمان و دیگر کشورها کرد. سال ۱۳۵۰ در فلورانس ایتالیا بود که جیووانی بوکاچیو (Giovanni Boccacci) را دید که پیشتر با وی مکاتبه و ارتباط داشت.

از سال ۱۳۵۳ تا پایان عمرش در سال ۱۳۷۴، پترارکا در ایتالیا و شهرهای میلان، پادوا، ونیز و آرکوا به سر برد. احتمالاً در همین سفرهایش بود که ایده ایجاد ایتالیایی متحد و وارث امپراتوری رُم را گسترش داد. وی در طول زندگی بسیار مورد احترام بود.

در سال ۱۳۴۱ سنای رم به او لقب ملک الشعرا داد. وی در هجده یا نوزده ژوئیه سال ۱۳۷۴ در آرکوا (Arqua) ایتالیا درگذشت. پترارک به زبان های ایتالیایی و لاتین می نوشت. از نوشته های لاتین او می توان به **آفریقا (Africa)** شعری حماسی در وصف حال **شیپو آفریکانوس (Scipio Africanus)** فاتح رومی و درباره مرادن مشهور (*De Viris Illustribus*) شامل تعدادی بیوگرافی، اشاره کرد. همچنین مجموعه وسیع نامه های وی که به لحاظ جزئیات تاریخی و اجتماعی مهم هستند، نیز به زبان لاتین است.

اشعاری درباره زندگی و مرگ بانو لورا (*Rime in vita e morta di Madonna Laura*) از جمله مشهور ترین آثار وی به زبان ایتالیایی است، که بیشتر با نام (*Canzoniere*) کتاب ترانه شناخته می شود. این غزل ها و قصیده ها، تقریباً همگی الهام گرفته از احساسات شدید پترارک نسبت به لورا می باشد. عشق فراوان پترارکا به لورا در مجموعه اشعار ایتالیایی وی با نام **Trionfi (موفقیت)** نیز مشهور است.

فرا آنجلیکو: Fra Angelico (۱۴۰۵-۱۳۹۵)

از نقاشان ایتالیایی عهد رنسانس که در ویچینو واقع در توسکانی چشم به جهان گشود و در سال ۱۴۰۷ میلادی وارد فرقه دومینیکن شد. مهمترین آثار نقاشی وی در صومعه سن مارک قرار دارد که اکنون به موزه تبدیل شده است. این صومعه در فلورانس قرار دارد. او به خاطر ترسیم فرشتگان که در آن بسیار استاد بود به آنجلیکو شهرت یافت. نام رهبانی وی **جیووانی دافسیون** بود.

لئون باتیستا البرتی: Battista Alberti Leon

(۱۴۰۴-۱۴۷۲)

این دانشمند، فیلسوف، معمار و شاعر ایتالیایی در جنوا متولد شد. او از چهره های بسیار درخشان دوران رنسانس و دوره تجدد ادبی، فرهنگی و هنری اروپا به شمار می رود. از آثارش می توان به کلیسای سن ماریا واقع در فلورانس اشاره کرد.

لئوناردو داوینچی: Leonardo Da Vinci

(۱۴۵۲-۱۵۱۹)

دانشمند، نقاش، مجسمه ساز، معمار و مهندس ایتالیایی که در وینچی یا به عرصه وجود نهاد. او از همان زمان کودکی روحیه ی خلاق و جستجوگرانه خویش را اثبات کرد و با علاقه و اشتیاقی خاص به کاوش پیرامون گل ها، ابرها، حیوانات، اسکلت ها و غیره پرداخت. حتی بعدها طرح‌هایی برای ساخت ماشین پرنده و زیر دریایی ارایه داد و بسیاری از

دست آوردهای تکنولوژی و فن آوری آینده را پیشگویی کرد. وی از سال ۱۴۸۲ تا سال ۱۴۹۹ میلادی در شهر میلان به سر برد و چندین شاهکار نقاشی از جمله: باکره صخره‌ها، شام آخر (The Last Supper) و مونالیزا (Mona Lisa) را به تصویر کشید. داوینچی شام آخر را با الهام از کتاب مقدس، روی دیوار صومعه میلان نقاشی کرد. او به منظور جلب توجه بیننده به چهره مسیح از فن ژرفا نمایی (پرسپکتیو) استفاده نمود. مونالیزا (لبخند ژکوند) نیز چهره ی همسر یکی از مقامات فلورانس است. او سال های ۱۵۰۴ و ۱۵۰۵ میلادی را صرف خلق تابلوی مشهور مونالیزا در شهر فلورانس کرد و در سال ۱۵۱۵ میلادی تابلوی سنت جان را به تصویر کشید. داوینچی در سال ۱۵۱۶ میلادی ایتالیا را ترک کرده، به دعوت فرانسیس اول به فرانسه رفت و در کاخی که پادشاه فرانسه به او داده بود از دنیا رفت. تابلو معروف مونالیزا در موزه لوور پاریس نگهداری می شود.

میکل آنژ: Michel Angelo (۱۴۷۵-۱۵۶۴)

مجسمه ساز، نقاش و شاعر ایتالیایی که در کاپرس (caprese) واقع در توسکانی یا به عرصه وجود نهاد و از سال ۱۴۹۶ تا ۱۵۰۱ میلادی در رم به سر برد. وی از سال ۱۵۰۱ تا ۱۵۰۵ میلادی مجسمه داوود را ساخت. از سال ۱۵۰۸ تا ۱۵۱۲ دکوراسیون سقف کلیسای جامع سیستین را به انجام رساند. از سال ۱۵۳۶ تا ۱۵۴۱ تابلوی آخرین داوری

را بر دیوار شرقی کلیسای جامع سیستین نقاشی کرد. از سال ۱۵۴۶ مسئولیت بازسازی گنبد بزرگ کلیسای سن پیترو را به عهده گرفت. از حجاریهای مهم او یکی مجسمه عیسی جان سپرده و مریم و دیگری مجسمه ی عظیم موسی است که هر دو در شهر رم می باشند. تصویر عظیم و وحشت انگیز روز محشر نیز از آثار اوست. او در ۸۹ سالگی در شهر رم درگذشت.

گالیلیو گالیله: Galileo Galilei (۱۶۴۲-۱۵۶۴)

گالیلیو گالیله، ستاره شناس، ریاضی دان و فیزیکدان ایتالیایی در شهر پیزا چشم به جهان گشود. وی در سال‌های ۱۶۱۰-۱۵۹۲ میلادی به عنوان پروفیسور رشته ریاضیات در پادوا به تدریس پرداخت و در سال ۱۶۱۰ میلادی نخستین تلسکوپ خود را ساخت. او بسیاری از ستارگان را کشف و ثابت کرد که کهکشان از تعداد بسیار زیادی ستاره تشکیل

شده است. گالیله قمرهای مشتری، لکه‌های خورشیدی و چرخش خورشید را نیز کشف کرد و ساختار سطح کره ماه را مورد تحقیق و پژوهش قرار داد. گالیله در حین کشفیات خود در حوزه مطالعاتی نجوم، دریافت که کره زمین به دور خورشید می‌چرخد و در واقع زمین دارای دو گونه حرکت وضعی و تعادلی است.

اما این کشف او برای مردم آن روزگار که از فهم چنین امری عاجز بودند و زمین را ثابت فرض می‌کردند، بسیار مشکل می‌نمود. کلیسا نیز با استفاده از آموزه‌های دینی خود سعی در رد فرضیه گالیله و به این ترتیب اندیشه او را سرکوب و لذا او را تکفیر کرد و توبه را شرط رهایی او دانست. پس از این بود که گالیله به گناه خود اعتراف کرد، اما زمین را به شهادت گرفت که اگر چه او شهادت داده که زمین ثابت است، اما این کره همچنان در حرکت و سیار است. گالیله برای نخستین بار شیوه تجربی پژوهش را در مطالعات علمی به کار برد و افزون بر مطرح ساختن مفهوم اینرسی، نسبیت حرکت را نیز ثابت کرد. او قوانین سقوط اجسام و حرکت اجسام در سطوح شیب‌دار و قوانین حرکت در صورت پرتاب جسم تحت زاویه معین نسبت به سطح افقی را مورد کنکاش قرار داد و از آونگ برای اندازه‌گیری زمان بهره جست.

جوزفه گاریبالدی: Giuseppe Garibaldi (۱۸۸۲ - ۱۸۰۷)

انقلابی ایتالیایی که برای اتحاد کشورش که در آن زمان تحت حکومت های چندگانه بود، نقش مهمی را ایفا کرد. در آغاز ملوانی ساده بود و سپس میهن پرستی انقلابی شد در سال ۱۸۳۴ خطر دستگیری را به جان خرید و از کشورش به آمریکای جنوبی گریخت و در آنجا تجاری در زمینه جنگ های چریکی اندوخت. در ۱۸۴۸ به ایتالیا بازگشت و به جنبش رو به رشد ملی گرایان پیوست و نیروهای جمهوری خواهان را به سوی رم رهبری کرد.

در سال ۱۸۶۰ با نیروی ۱۰۰۰ نفره موسوم به سرخ جامگان به سیسیل رفت و جنوب ایتالیا را که در آن زمان تحت سلطه بوربونهای اسپانیایی بود تسخیر کرد. وی سرزمین های اشغالیش را به ویکتور امانوئل، پادشاه ساردینی - پیدمونت، واگذار کرد و او را اولین پادشاه ایتالیای متحد ساخت و ده سال بعد بود که با فتح رم، ایتالیا به وحدت کامل رسید.

کامیلو گولجی: Camillo Golgi (۱۸۴۳-۱۹۲۶)

بیولوژیست ایتالیایی که به همراه همکارش سانتیاگوریمون کایال برای نخستین بار به چگونگی سیستم عصبی پی بردند و آن را در گزارش های علمی خود منعکس کردند. آنها در سال ۱۹۰۶ جایزه نوبل پزشکی را برای تحقیقاتشان بر روی سیستم عصبی دریافت کردند.

گوگلیلمو مارکونی: Guglielmo Marconi (۱۸۷۴-۱۹۳۷)

گوگلیلمو مارکونی، مخترع ایتالیایی، در بولونیا متولد شد و بعدها به عنوان مخترع تلگراف بی سیم در ایتالیا و انگلستان شهرتی به سزا کسب کرد. او در سال ۱۹۰۱ میلادی علایمی را از اروپا به آمریکا مخابره کرد. مارکونی مخترع رادیو و ارتباطات رادیویی محسوب می شود. بعدها مؤسسه ای را با بهره گیری از تجربیات ارزشمندش به نام خود بنیان نهاد و در سال ۱۹۰۹ میلادی به دریافت جایزه نوبل در رشته فیزیک مفتخر شد.

بنیتو موسولینی: Benito Mussolini (۱۸۸۳-۱۹۴۵)

دیکتاتور و رهبر پیشین ایتالیا که در سال ۱۹۲۱ با استفاده از شورش ها و هرج و مرج موجود در کشورش حزب فاشیست را به وجود آورد و رهبری آن را بر عهده گرفت. در سال ۱۹۲۲ با پیروزی این حزب در انتخابات، موسولینی با جلب رضایت ویکتور امانوئل سوم پادشاه وقت ایتالیا، به نخست وزیر این کشور رسید. وی به تدریج فعالیت سایر احزاب را به بهانه های واہی ممنوع اعلام کرد و حکومت دیکتاتوری مطلق را در کشور به وجود آورد.

در سال ۱۹۳۵ نیروهای ایتالیایی به تلافی شکست ۱۸۹۶ از اتیوپی به دستور موسولینی به آنجا حمله کردند و پس از چندی آنجا را در سال ۱۹۳۶ به تصرف خود درآوردند. در سال ۱۹۳۹ موسولینی برای استحکام موفقیت ایتالیا در دریای مدیترانه و تسلط بر دریای آدریاتیک به آلبانی حمله کرد و با وجود مقاومت شدید مردم آن، کشور را تسخیر کرد. در سال ۱۹۳۹ موسولینی رسماً حمایت خود را از هیتلر در جنگ جهانی دوم اعلام کرد و سال بعد آشکارا ارتش ایتالیا را وارد صحنه‌های جنگ کرد. سرانجام ایتالیا در سال ۱۹۴۳ پس از پیروزی‌ها و شکست‌ها، توسط قوای متفقین اشغال شد.

ویکتور امانوئل سوم در سپتامبر ۱۹۴۳ موسولینی را از کار برکنار و بادو گیلو را به نخست‌وزیری منصوب کرد. با این رخداد ایتالیا متحد متفقین شد و به آلمان جنگ داد. در بیست و هشت آوریل ۱۹۴۵ موسولینی در حال فرار و اختفا توسط گروهی از پارتیزان‌های مخالف شناسایی و دستگیر شد و پس از محاکمه ای کوتاه در جزیره دونگاو واقع در دریاچه کومو در شمال ایتالیا اعدام شد.

امبر تو نوبیل: Umberto Nobile (۱۸۸۵ - ۱۹۷۸)

این هوانورد ایتالیایی در لاور متولد شد و بعدها دو کشتی هوایی به نام‌های ایتالیا و نروژ را ساخت. در سال ۱۹۲۸ میلادی او هنگام مراجعت از قطب شمال به وسیله کشتی هوایی ایتالیایی دچار سانحه شد و از این سانحه جان سالم به در برد. او نخستین کسی بود که با کشتی هوایی به قطب شمال سفر کرد و از منطقه ی قطبی بین اروپا و آمریکا گذشت.

ویتوریو پوزو: Vittorio Pozzo (۱۸۸۶-۱۹۶۸)

وی مربی تیم ملی فوتبال ایتالیا بود و موفق شد فوتبال ایتالیا را در جام‌های ۱۹۳۴ و ۱۹۳۸ و المپیک ۱۹۳۶ به مقام قهرمانی برساند. این مربی باهوش و با شخصیت به فوتبال ایتالیا جدیت را آموخت و طرح حفاظت دروازه با دفاع فشرده و زنجیری را پیاده کرد. مدتی در انگلستان به سر برد. از شیوه بازی تیم منچستر یونایتد لذت می‌برد. او در بازی طالب هجوم هافبک وسط بود و دفاع با خشونت از این ناحیه را می‌پسندید. پوزو مورد احترام محافل فوتبال جهان است.

ویتوریو دسیکا: Vittorio De Sica (۱۹۰۲-۱۹۷۴)

دسیکا در شهر سورا (Sora) نزدیک رم متولد شد. در سال ۱۹۲۰ او حرفه بازیگری و کمدینی را برگزید و در سال ۱۹۴۰ افزون بر بازیگری به حرفه کارگردانی نیز روی آورد. نخستین فیلم‌های او بر اساس کاراکترها و خطوط داستانی بود که قبل از جنگ در ایتالیا رایج بود. سزار زاواتینی (Cesare Zavattini) یکی از فیلمنامه نویسان معروف سبک نئورئالیسم ایتالیا بود و فیلم واکسی (Sciussia) اولین همکاری دسیکا با زاواتینی بود. دسیکا با استفاده از بازیگران آماتور سعی کرد که واقعیت و حشمتناک طفل یتیم را به تصویر بکشد. دزد دوچرخه (Ladri di biciclette)، که جایزه اسکار بهترین فیلم خارجی زبان در سال ۱۹۴۸ را نصیب خود ساخت، داستان مرد کارگری است که دوچرخه اش به سرقت می‌رود.

همکاری بعدی او با زاواتینی منجر به ساخت فیلم فانتزی معجزه در میلان (Miracolo a Milano) و فیلم امبرتو دی (Umberto D) که تصویرگر نابودی یک مرد پس از جنگ در رم است، هردو روایتگر فقر و ننداری در رم پس از جنگ می‌باشد. در فیلم دوزن (La ciocara) با بازی سوفیا لورن، دسیکا زندگی و نجات یک مادر و دختر را در جنگ به تصویر می‌کشد. بعدها او به موضوعات سبک تری روی می‌آورد.

فیلم *دیروز، امروز و فردا* (Ieri, oggi, domani) برنده اسکار فیلم خارجی زبان سال ۱۹۶۴، فیلم ازدواج به سبک ایتالیایی (Matrimonio all'italiana)، *باغ فینزی کنتینی* (Il giardino dei Finzi-Contini) برنده اسکار فیلم خارجی زبان سال ۱۹۷۰ و *یک تعطیلات کوتاه* (Una breve vacanza) نشانه بازگشت وی به موضوعات جدیدتر است. *دسیکا نزدیک* ۲۵ فیلم کارگردانی و در بیش از ۱۵۰ فیلم بازی کرده است.

لوچینو ویسکونتی: Luchino Visconti (۱۹۰۶-۱۹۷۶)

ویسکونتی در خانواده ای اشرافی در میلان متولد شد. پس از خدمت سربازی در سواره نظام ایتالیا، تا سال ۱۹۳۶ به مسافرت در فرانسه پرداخت. در پاریس به عنوان دستیار کارگردان با ژان رنوی (Jean Renoir) در فیلم‌های *تونی* (Toni)، *یک روز در کشور* (Une Partie de campagne) و چند فیلم دیگر همکاری کرد.

در سال ۱۹۴۳ اولین فیلمش با عنوان *وسوسه* (Osessione) را کارگردانی کرد که به عنوان نخستین فیلم نئورئالیستی ایتالیا شناخته می شود. او با فیلمبرداری در فضای آزاد به جای استودیو و استفاده از مردم عادی در کنار بازیگران حرفه ای و ارائه تصاویری ناهنجار، عوامل طبیعی را به فیلم خود اضافه می کند. این سبک فیلمسازی بعدها در آثار دیگر کارگردان های نئورئالیست ایتالیا مانند روبرتو روسلینی و ویتوریو دسیکا مورد استفاده قرار می گیرد.

دیگر فیلم‌های ویسکونتی مانند: *کنتس حرف نشونو* (Senso)، *نفرین شده* (La Caduta degli Dei)، و *لودویک* (Ludwig) که درام های تاریخی اند، *روکو و برادرانش* (Rocco e i suoi fratelli)، *نئورئالیستی و یا اقتباس های ادبی هستند، همچون فیلم هایی نظیر: شب های سفید* (Le Notti bianche) از نویسنده روسی *تبار فنودور داستایفسکی*، *پلنگ وحشی* (Il Gattopardo) از جوزفه دی لامپدوسا نویسنده ایتالیایی، *مرگ در ونیز* (Morte a Venezia) از نویسنده آلمانی *توماس مان*. ویسکونتی همچنین *نمایشنامه، باله و اپراهای زیادی را در شهرهای مختلف اروپا کارگردانی کرد. اپرای مفسد* (La Traviata) اثر جوزفه وردی که در سال ۱۹۵۵ در میلان اجرا شد، یکی از موفق ترین آنها بود. آثار ویسکونتی اغلب نشانی از نظریات لیبرالیستی و سیاسی او دارد. او در سال های ۱۹۴۳ و ۴۴ در فعالیتهای ضد فاشیستی شرکت کرد و پس از جنگ نیز در مبارزات انتخاباتی جناح چپ نقش داشت.

روبرتو روسلینی: Roberto Rossellini (۱۹۰۶-۱۹۷۷)

در رم متولد شد و در سن بیست سالگی به شیوه ی آماتور دو فیلم کوتاه کارگردانی کرد. بین سالهای ۱۹۳۸ تا ۱۹۴۲ چند فیلم وطن دوستانه پیرامون ارتش ایتالیا ساخت. در آخرین روزهای جنگ جهانی دوم، فیلم هایی در مورد زندگی آن روزهای مردم رم ساخت که بعضی از آنها به فیلم هایی چون رم شهر بی دفاع و پاییزان تبدیل شد. این دو فیلم در کنار فیلم آلمان سال صفر، سه اثر برجسته جنگ جهانی دوم روسلینی را تشکیل می دهند که باعث توجه جهانیان به سبک نئورئالیست سینمای ایتالیا گردید. این سه فیلم با دوربین دستی فیلمبرداری شده و قسمت هایی از آنها بدون فیلمنامه و فی البداهه است که در آنها از بازیگران حرفه ای و آماتور استفاده شده و نشان دهنده زندگی واقعی مردم پس از جنگ است.

از دیگر آثار مطرح وی می توان به فیلم استرمبلی در سال ۱۹۵۰ (Stromboli نام جزیره ای در جنوب ایتالیا) با بازی اینگرید برگمن (کسی که بعدها با وی ازدواج کرد)، مسافرت در ایتالیا (Viaggio in Italia) یا غریبه ها که به نظر اغلب منتقدین شاهکار او محسوب می شود و فیلم ژنرال دلاروور (General Della Rovere) با همکاری ویتوریو دسیکا اشاره کرد. او در پایان زندگی هنریش، آثاری تاریخی و تحسین برانگیز برای تلویزیون ایتالیا ساخت. ظهور لویی چهاردهم (Rise of Louis XIV)، سقراط (Socrates) و بلیز پاسکال (Blaise Pascal) از جمله این فیلم ها هستند. او همچنین به عنوان کارگردان تئاتر، اپرا و سخنران در چند دانشگاه فعالیت می کرد. فیلمهای روسلینی تاثیر زیادی در موج نوی سینمای فرانسه از جمله روی کارگردانی چون فرانسوا تروفو و ژان لوک گدار داشت.

میکل آنجلو آنتونیونی: Michelangelo Antonioni (۱۹۱۲-۲۰۰۷)

کارگردان و فیلمنامه نویس پیشرو سینمای ایتالیا که فیلمهایش بیشتر به لحاظ نشان دادن تنهایی و انزوای انسان شناخته شده اند. او در فرارا (Ferrara) متولد و در دانشگاه بولونیا تحصیل کرد. به سال ۱۹۳۵ او نخست در روزنامه ای محلی در فرارا به عنوان خبرنگار و منتقد فیلم شروع به کار کرد.

در سال ۱۹۴۰ به رم رفت و مدتی به عنوان منتقد سینما مشغول کار شد. در سال ۱۹۴۲ به عنوان نویسنده و دستیار کارگردان وارد صنعت سینما شد و سال بعد روی فیلم مستندی به نام مردم پو (Gente del Po) کار کرد، ولی تا سال ۱۹۴۷ نتوانست آن را کامل کند اما از سال ۱۹۴۷ تا ۱۹۵۰ موفق به کارگردانی شش فیلم مستند کوتاه گردید. نخستین فیلم داستانش به نام داستان عشق (Cronacadi un Amore) را در سال ۱۹۵۰ ساخت. بهترین فیلم های وی که شهرت جهانی دارد، فیلمهای سه گانه او ماجرا (L'Avventura)، شب (La Notte) و

کسوف (Eclipse) نام دارد که همگی حال و هوای بیگانگی، دزدگی و بیزاری دارند.

بیابان سرخ (Red Desert) در سال ۱۹۶۴ اولین فیلم رنگی، انفجار (Blowup) در سال ۱۹۶۶ اولین فیلم انگلیسی زبان و نقطه زابریسکی (Zabriskie Point) در سال ۱۹۷۰ اولین ساخته وی در آمریکا است. با ساخت فیلم مسافر (The Passenger) در سال ۱۹۷۵ بار دیگر به سینمای معمایی خویش بازگشت. بعدها با فیلمهایی چون: راز اوبروالد (Il mistero di Oberwald)، معرفی یک زن (Identificazione di una donna) و آنسوی ابرها (Beyond the Clouds) فیلمبرداری ویدئویی را تجربه نمود.

بسیاری از فیلم نامه های فیلمهای آنتونیونی را یا خود نوشته یا در نوشتن آنها همکاری داشته است که در همه آنها حال و هوای غربت، ملالت، شهوت بی عشق و ناتوانی انسان از ایجاد ارتباط، مشترک است. آثار دهه ۱۹۶۰ او بسیار معروف هستند و حاوی سبک ویژه وی می باشند؛ نمایش نماهایی طولانی که باعث بهت و شگفتی بیننده از دیدن بی ثمری طبیعت و زندگی شهری می شوند و حس انزوا پذیری و گوشه گیری را تقویت می نمایند، سر راست نیستند و همگی اسرارآمیز و معما گونه می نمایند و گاهی به نظر اتفاقی می آیند.

از سال ۱۹۷۰ به بعد با ساخت فیلمهایی در آمریکا، شهرت وی رو به افول رفت، با این حال در سال ۱۹۹۴ به سبب فعالیتهای سینمایی اش موفق به کسب جایزه مخصوص اسکار گردید. او در سن ۹۴ سالگی در رم درگذشت و در زادگاهش فرارا دفن شد.

Federico Fellini

او در ریمینی (Rimini) متولد شد. در سال ۱۹۳۸ زادگاهش را به قصد فلورانس و رم ترک کرد، جایی که به‌عنوان نویسنده و کاریکاتوریست مشغول کار می‌شود و با یک گروه تئاتر سیار مسافرت می‌کند. از اولین پله‌های ترقی او در زمینه سینما، همکاریش با روبرتو روسلینی در نوشتن فیلمنامه رم شهر بی دفاع در سال ۱۹۴۵ بود. فلینی قبل از همکاری در کارگردانی فیلم روشنائی‌های وارپته (Variety Lights) با

آلبرتو لاجودا (Alberto Lattuada) در سال ۱۹۵۱، در چندین فیلم به‌عنوان دستیار کارگردان و فیلمنامه‌نویس شرکت داشت. اولین فیلمش رابه نام شیخ سفید (White Sheik) در سال ۱۹۵۲ کارگردانی کرد. او گرچه در این دو فیلم موفقیت چندانی کسب نکرد، اما ولگردها (Vitelloni)، فیلم بعدیش تحسین جهانیان را برانگیخت.

جاده (La Strada) و شبهای کابیریا (Nights of Cabiria) که همسرش جولیتا ماسینا (Giulietta Masina) در آنها بازی می‌کرد، برایش اسکارهای بهترین فیلم خارجی زبان را به ارمغان آوردند.

فیلمهای بعدی فلینی به مرور به سمت درون‌گرایی رفت و با درهم شکستن مرزهای پیشین و رها کردن روایت خطی یک داستان، به شرح حال درونی شخصیتها و نمایش افکار و تجربیات ذهنی آنها پرداخت. با فیلمهای ۸/۲ و امارکود (Amarcord) دو اسکار دیگر به‌عنوان بهترین فیلم خارجی زبان کسب کرد که اولی نمایش تلاش فیلمسازی است برای شناخت خویشتن و دیگری بازتاب خاطرات کودکی فلینی است.

از دیگر فیلمهای مطرح وی می‌توان به: زندگی شیرین (La Dolce Vita)، جولیتای ارواح (Juliet of the Spirits)، ساتیرکون فلینی (Fellini Satyricon)، دلکک‌ها (The Clowns)، شهر زنان (City of Women)، و کشتی به راهش ادامه می‌دهد (And the Ship Sails On)، گینگر و فرد (Ginger and Fred) اشاره کرد.

پیر پائولو پازولینی: Pier Paolo Pasolini (۱۹۷۵ - ۱۹۲۲)

کارگردان، شاعر و نویسنده‌ای که در بولونیا متولد شد و نخستین اشعارش را در سن نوزده سالگی، هنگامی که در دانشگاه بولونیا تحصیل می‌کرد، منتشر ساخت. طرفداری وی از کمونیست، طی جنگ جهانی دوم، سبب دستگیریش در سال ۱۹۴۳ توسط آلمان‌ها که ایتالیا را اشغال کرده بودند، شد؛ هر چند او بعدها موفق به فرار از زندان شد و تا پایان جنگ در حومه شهر فریولی مخفی بود. در سال ۱۹۵۰ به رم رفت و در آنجا شروع به نوشتن اشعار، مقاله و داستان‌هایی کرد که از فیلسوف ایتالیایی آنتونیو گرامسچی (Antonio Gramsci) تاثیر گرفته بود.

نخستین فیلم‌های پازولینی مانند: آکاتون (Accatone) و ماما رُما (Mamma Roma) در سال ۱۹۶۰ و ۶۱ تجسم همدردی با دزدان، دلالان محبت و دیگر اقشار رانده شده در محله‌های کثیف رم بود. فیلم‌های دیگر او مانند: مسئله (Teorema)، خوک دونی (porcile) به هجو رسوم جامعه پرداختند و فیلم‌هایی چون: انجیل به روایت متی (Il vangelo secondo Matteo)، مدیا (Medea) زنی در افسانه‌های یونانی که به جیسون کمک کرد (حاوی مضامین مذهبی و ادبی بودند. فیلم اوری پیدس (Euripides نمایشنامه نویس یونان باستان) روایت گر یک تراژدی یونانی، و فیلم دکامرون (decamerone ده روز کار) نیز روایتی تصویری از داستان‌های نویسنده معروف ایتالیا جیوانی بوکاکچو (Giovanni Boccaccio) بود. از آخرین فیلم‌های وی می‌توان به: سالو یا ۱۲۰ روز در شهر فساد (Salò le centiventi giornate a Sodoma) که اقتباسی است از رمان مارکوس د ساد (Marquis de Sade) نویسنده فرانسوی، و جهنم (Inferno) که برگرفته از کتاب دانتی نویسنده و شاعر ایتالیایی بود، اشاره کرد. این فیلم‌ها ناخشنودی پازولینی از اصلاحات سکسی و اجتماعی را که در ایتالیا یا گرفته بود، بیان می‌کرد. در سال ۱۹۷۵ پازولینی توسط پسر ۱۷ ساله‌ای در شهر ساحلی اوستیا (Ostia) به قتل رسید.

مارچلو ماستریانی: Marcello Mastroianni (۱۹۹۶ - ۱۹۲۳)

ماستریانی در فونتانا لیری (Fontana Liri) متولد شد. او در اواخر سال ۱۹۴۷ شروع به بازی در فیلم‌های زیادی کرد. در اوایل ۱۹۴۸ بود که به عضویت شرکت بازیگری لوچینو ویسکونتی، کارگردان ایتالیایی درآمد.

در دهه ۱۹۵۰ در فیلم های مهمی چون: شبهای سفید (White Nights) و معامله بزرگ در خیابان مدونا (Big Deal on Madonna Street) ایفای نقش کرد. در سال ۱۹۶۰ در فیلم زندگی شیرین ساخته فدریکو فلینی (Federico Fellini) ظاهر شد. در این فیلم او در نقش روزنامه نگار رمی، تصویری نو از یک قهرمان عصر جدید می سازد، شخصیتی دوست داشتنی که دچار انحراف و فساد

نمی گردد، اما در نهایت قدرت کافی برای مبارزه با غریزه خود را نمی یابد.

در فیلم شب (La Notte) با میکل آنجلو آنتونیونی همکاری می کند، اما ارتباط نزدیکش با فدریکو فلینی سبب شد که در نقش بدلی از او در فیلم ۸ ۱/۲ بازی کند. استعداد ماستریانی در کمدی سبب شد که اولین جایزه اسکارش را در سال ۱۹۶۲ جهت بازی در فیلم طلاق به سبک ایتالیایی (Divorce Italian Style) کسب کند.

ماستریانی در انواع مختلفی از فیلم ها از جمله فیلم های رمانتیک چون: دیروز، امروز و آینده و ازدواج به سبک ایتالیایی در مقابل سوفیا لورن و همچنین فیلم های انگلیسی زبانی چون: مکانی برای عاشقان (A Place for Lovers) و مردم از کار افتاده (Used People) نقش آفرینی کرده است. او تاکنون دوبار نامزد دریافت اسکار برای فیلم های: روز ویژه (A Special Day) ، و چشمهای سیاه (Dark Eyes) شده است و همچنین در دیگر فیلمهای فدریکو فلینی مانند: شهر زنان، گینگر و فرد و مصاحبه بازی کرده است.

سر جیو لئونه: Sergio Leone (۱۹۲۹ - ۱۹۸۹)

شهرت او بیشتر به خاطر ساخت فیلم های اروپایی در باره آمریکا است که به وسترنهای اسپاگتی معروفند. او در رم متولد شد و فرزند وینچنزو لئونه کارگردان سینمای صامت و فرانچسکا برتنی (Francesca Bertini) هنرپیشه بود. بعد از ایفای نقش کوچکی در فیلم دزد دوچرخه به کارگردانی ویتوریو دسیکا، به عنوان فیلم نامه نویس و دستیار کارگردان، مشغول به کار شد و سال ۱۹۶۰ در ساخت یکی از فیلم نامه هایش موسوم به آخرین روزهای پمپی (The Last Days Of Pompei) کمک کارگردان بود.

به خاطر **یه مشت دلار** (A Fistful Of Dollars) اولین وسترن آمریکایی اش، برداشتی از فیلم **یوجیبو** ساخته **آکیرو کوروساوا** بود که او را در راستای فیلم سازان آمریکایی قرار داد و همچنین باعث شهرت هنریشه نقش اول آمریکایی آن کلینت ایستوود شد. موفقیت تجاری این فیلم سبب ساخت سریع دنباله های مشابهی همچون: **برای یه دلار بیشتر** (For A Few Dollars More) و **خوب، بد، زشت** (The good - The bad - The ugly) شد.

از دیگر وسترن های اسپاگتی لئونه می توان به

روزی روزگاری در غرب (Once upon a time in the west) اشاره کرد. پس از آن، لئونه سراغ سبک های گانگستری سینما می رود و کارگردانی فیلم هایی چون: **پدر خوانده** (The Godfather) و **روزی روزگاری در آمریکا** (Once Upon a Time in America) را برعهده می گیرد. او چندین بار در فیلم هایش از آهنگساز ایتالیایی **انیو موریکون** (Ennio Morricone) استفاده کرد که موزیکهای او در وسترنهای اسپاگتی معروف است از جمله موزیک متن فیلم **خوب، بد، زشت**.

کارلو روبیا: Carlo Rubia (۱۹۳۴)

فیزیکدان ایتالیایی که در سال ۱۹۸۹ مدیر عامل سازمان تحقیقات هسته ای اروپا شد. در سال ۱۹۸۳ سرپرستی یک تیم علمی - تحقیقاتی را بر عهده گرفت و سرانجام موفق به کشف ذرات W و Z در اتم شد. او به واسطه خدمات علمی اش به دریافت جایزه نوبل در رشته فیزیک سال ۱۹۸۴ مفتخر شد.

سوفیا لورن: Sofia Loren (۱۹۳۴)

سوفیا لورن برنده ملکه زیبایی و متولد رم است. در پانزده سالگی توسط تهیه کننده سینما به نام کارلو پونتسی (Carlo Ponti) (که در ۲۳ سالگی با وی ازدواج کرد) کشف می شود. گرچه فیلم های اولیه او چندان قابل توجه نبود، اما در سن بیست سالگی به ستاره سینما مبدل شد.

فیلم هالیوودی قابل توجه وی جهنمی های غربی در لباس تنگ صورتی (Western Heller in Pink Tights) (در سال

۱۹۶۰) نام دارد. سپس او به ایتالیا بازمی گردد و در افسانه مهم جنگی ویتوریو دسیکا با نام دو زن ایفای نقش می کند و در سال ۱۹۶۱ اولین اسکارش را نیز به واسطه همین فیلم دریافت می کند. دسیکا در چند کمدی معمولی دیگرش نیز از سوفیا لورن جهت بازی نقش مقابل مارچلو ماستریانی استفاده می کند. فیلم ازدواج به سبک ایتالیایی در سال ۱۹۶۴ برایش دومین اسکار را به ارمغان آورد.

سوفیالورن در سال ۱۹۹۱ جایزه افتخاری اسکار را کسب کرد. فیلم های طلای ناپل (Gold of Naples)، خانه قایقی (Houseboat)، ارکیده سیاه (The Black Orchid)، السید (El Cid)، کنتسی از هنگ کنگ (A Countess from Hong Kong) و روز مخصوص (Special Day) از جمله فیلمهای مطرح وی می باشند.

لوچیانو پاواروتی: Luciano Pavarotti (۱۹۲۵-۲۰۰۷)

صدای رسا و پرطنین پاواروتی باردیگر یاد انریکو کارسورا در ایتالیا زنده کرد. او در یکی از شهرهای ایتالیا، مودنا (Modena) متولد شد و در فقر و فلاکت رشد کرد. پدرش نانوا بود و در جوانی عاشق فوتبال و از جمله بازیکنان فوتبال شهر بود. پس از سالها تمرین صدا و نمایشات آماتوری، برای شرکت در مسابقات بین المللی لینگلین به اتفاق پدرش به شهر والس رفت و موفق به کسب جایزه اول این مسابقه گردید، این مقدمه ای شد که اولین نقش حرفه ایش را سال ۱۹۶۱ در سالن اپرای رجیو امیلیا (Reggio Emilia) اجرا کند.

اجرای نقش رُدولفو در اپرای خواننده دوره گرد (La Bohème) اثر جیاکومو پوکینی، در سال ۱۹۶۵ در سالن کونت گاردن لندن، توجه جوان سائرلند خواننده استرالیایی را به خود جلب کرد و این آغازی بر فعالیت بین المللی او بود. او به استرالیا رفت و چیزهای زیادی درباره کنترل صدا و آوازخوانی از سائرلند یاد گرفت. آن دو در اپراهای زیادی باهم ظاهر شدند، از جمله: خوابگرد (La Sonnambula) اثر وینچنزو بلینی (Vincenzo Bellini) و فریب اثر جوزفه وردی، سپس صفحات زیادی نیز به اتفاق پر کردند.

از سال ۱۹۷۰ پواروتی حضور گسترده ای در سالن های مشهور سراسر جهان پیدا کرد. گرچه در ابتدا تخصص وی اجرای نقش های تند، تیز و سبکی چون الوینو در خوابگرد بود، اما بعدها توانایی اجرای نقشهای سنگین تر مانند: ریکاردو در اپرای یک بالماسکه (Un ballo in maschera) اثر وردی یا کاوارادوسی در توسکای (Tosca) پوکینی را پیدا کرد. همچنین وی کنسرتها و نمایش های بیشماری را در محل های مختلف از جمله در استادیوم های چندین هزار نفری اجرا کرد. به عنوان مثال اجرای نقش دوک مانتوا از اپرای ریگولتو (Rigoletto) با حضور دویست هزار نفری مردم در پارک مرکزی نیویورک و اجرایی در مقابل سیصد هزار نفر در مجاورت برج ایفل پاریس. او امیدوار بود به این وسیله اپرا را به مردمی که تا کنون چیزی از اپرا نمی دانستند، بیشتر معرفی و آنها را با این سبک موسیقی آشنا کند.

پواروتی با تشکیل گروه پواروتی و دوستان که در آن خوانندگان مشهور بین المللی پاپ دنیا از جمله برایان آدامز، آناستازیا، سلین دیون، التون جان، اریک کلاپتون، انریکو ایگلیسیاز، ریکی مارتین، استینگ و بسیاری دیگر به او ملحق شده بودند، کنسرتهاهای خیرخواهانه زیادی جهت کمک به کودکان مناطق جنگی تشکیل داد.

در سال ۱۹۹۰ با دو خواننده اسپانیایی تیمی تشکیل داد و در فینال جام جهانی فوتبال کنسرتی تلویزیونی را در رم اجرا کردند که در سال بعد جایزه «گرامی» را از آن خود کرد. این تیم سه نفره محبوبیت زیادی یافت و در مناسبتهاهای زیادی از جمله مراسم فینال جام جهانی لوس آنجلس ۱۹۹۴، پاریس ۱۹۹۸ و یوکوهامای ژاپن ۲۰۰۲ برنامه اجرا کردند. این سه البوم از جمله پرفروش ترین آثار کلاسیک جهان به شمار می آیند. وی همچنین چندین برنامه نیز با بزرگان پاپ از جمله برایان آدامز خواننده کانادایی، استینگ خواننده انگلیسی و گروه ایرلندی U2 اجرا کرده است.

در سال ۱۹۸۱، او زندگی نامه خود را به نام داستان من (Pavarotti: My Own Story) و دنیای من (Pavarotti: My World) در سال ۱۹۹۵، منتشر کرد. پواروتی در ده فوریه ۲۰۰۶ در افتتاحیه میمیک زمستانی تورین ایتالیا با اجرای آخرین برنامه اش، از دنیای اپرا خداحافظی کرد. وی در شش سپتامبر سال ۲۰۰۷ بر اثر ابتلا به بیماری سرطان لوزالمعده در ایتالیا وفات یافت.

سیلیویو برلوسکنی نخست وزیر و مرد قدرتمند رسانه های ایتالیاست. او در خانواده ای متوسط در شهر میلان متولد شد. پدرش کارمند بانک بود. وی در سال ۱۹۶۱ در رشته حقوق از دانشگاه میلان فارغ التحصیل شد. در زمان دانشجویی با بتینو کراکسی (Bettino Craxi) آشنا شد، کسی که بعدها رهبر حزب سوسیالیست و سپس نخست وزیر ایتالیا شد. پس از فارغ التحصیلی، شرکتی ساختمانی تاسیس کرد که با موفقیت زیادی روبرو شد و توانست با انجام انواع پروژه های تجاری و مسکونی، رشد قابل

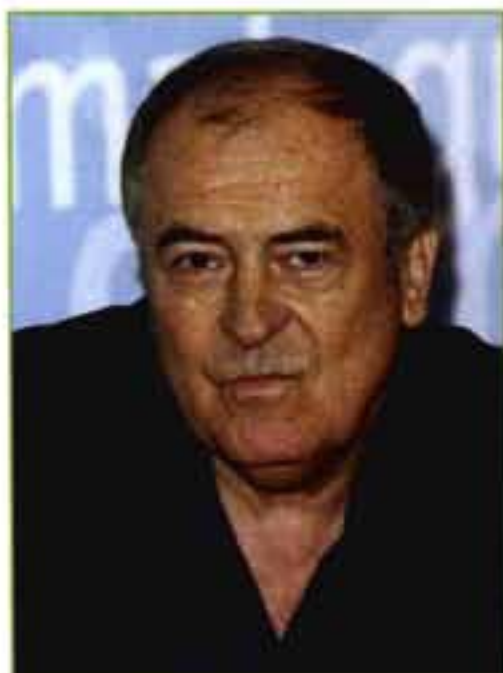
توجهی پیدا کند. در سال ۱۹۶۹ شهرکی به نام میلان ۲ در شمال میلان ساخت. در دهه ۱۹۷۰ علاقه او تغییر و سعی در ساخت امپراتوری رسانه ای کرد. در ابتدا در سال ۱۹۷۴ یک شبکه تلویزیون کابلی برای شهرک خود به نام تله میلان راه اندازی کرد و پس از آن نیز شبکه ای از ایستگاه های تلویزیونی محلی که اکثر مناطق ایتالیا را پوشش می داد، ساخت. در سال ۱۹۹۴ او صاحب شرکتی بود که بزرگترین شرکت چندرسانه ای ایتالیا محسوب می شد و هم اکنون با نام مدیاست (Mediaset) شناخته و شامل: سه شبکه تلویزیون خصوصی، دو روزنامه، چندین مجله، یک شرکت انتشاراتی، فروشگاههای زنجیره ای، باشگاه فوتبال آس میلان، همچنین تعدادی از شرکتهای مالی و بیمه ای می شود.

با موفقیت وی در عرصه تجارت، برلوسکنی خودش را به کراکسی که با پرده برداری از فساد سیاستمداران آنها را تحت فشار قرار داده بود، نزدیک کرد. او در سال ۱۹۹۴ حزب فورزا (Forza) ایتالیا را تاسیس کرد و با گروه شمالی محافظه کاری متحد شد. حزب برلوسکنی و متحدانش در انتخابات ۱۹۹۴ پیروز شدند و وی به سمت نخست وزیری برگزیده شد، هر چند که هفت ماه بعد به دلیل از هم پاشیده شدن دولت ائتلافی مجبور به استعفا گشت. به دنبال این استعفا، برلوسکنی بارها سعی در تشکیل دولت دیگری کرد و سعی نمود توجه منتقدین را از شکست سیاسی به موفقیت های رسانه ای و تجاریش جلب کند.

در سال ۲۰۰۱ پس از پیوستگی با گروهی محافظه کار، باردیگر به عنوان نخست وزیر انتخاب شد. در همان سال ایتالیا میزبان گروه هشت (G8) در شهر جنوا شد، و طی سه روز برگزاری این جلسه، کشور شاهد برخوردهای خونینی بین پلیس و معترضین بود.

پس از حمله یازده سپتامبر بر علیه آمریکا در سال ۲۰۰۱، برلوسکونی سعی کرد که اتحادی بر علیه تروریسم جهانی ایجاد کند، اما پس از اعلام این که فرهنگ غرب به فرهنگ اسلام برتری دارد، از سوی بسیاری از رهبران جهان مورد انتقاد و نکوهش قرار گرفت. در انتخابات سال ۲۰۰۶ در رقابتی نزدیک، نخست وزیری را به رومانو پرودی (Romano Prodi) واگذار کرد. برلوسکونی در انتخابات سال ۲۰۰۸ برای سومین بار نخست وزیر ایتالیا شد.

برناردو برتولچی: Bernardo Bertolucci (۱۹۴۰)

در شهر پارما (Parma) متولد شد و در دانشگاه رم با نوشتن اشعاری نگاه ها را متوجه خود ساخت. پس از دستیاری کارگردانی پازولینی در فیلم گدا (Accattone)، در سال ۱۹۶۲ فرشته مرگ (The Grim Reaper) نخستین فیلمش را کارگردانی کرد. در ۲۴ سالگی پس از ساخت فیلم دومش قبل از انقلاب (Before the Revolution) نامش بر سر زبان ها افتاد. قبل از کسب اولین موفقیتش در آمریکا با فیلم دنباله رو (The Conformist)، فیلم های شریک (Partner) و استراتژی عنکبوت (The Spider's Strata - gem) را ساخت. فیلم دنباله رو از نظر اغلب منتقدین شاهکار

وی محسوب می گردد و این فیلم به جهت بهترین فیلم نامه نامزد اسکار سال ۱۹۷۱ شد. آخرین تانگو در پاریس (Last Tango in Paris) فیلم جنجال برانگیز بعدی وی نامزد اسکار بهترین کارگردانی سال ۱۹۷۳ بود.

دیگر فیلم های مطرح وی به ترتیب: ماه (Luna - ۱۹۷۹)، ترازوی یک مرد مسخره (The Last Emperor - ۱۹۸۷)، آخرین امپراتور (Tragedy of a Ridiculous Man - ۱۹۸۱)، آسمان سر پناه (The Sheltering Sky - ۱۹۹۰)، و بودای کوچک (Little Buddha - ۱۹۹۳) است. که در این میان، فیلم آخرین امپراتور او برنده ۹ جایزه اسکار در سال ۱۹۸۷ از جمله: جایزه بهترین فیلم و دو جایزه برای خود برتولچی به عنوان کارگردان و فیلمنامه نویس شد. زیبایی ربوده شده (Stealing Beauty)، گرفتار (Besieged) و آخرین فیلمش رویابینان (The dreamers - ۲۰۰۳) مجموعه کارهای او را تشکیل می دهند.

دینوزوف: Dino Zoff (۱۹۴۲)

قد بلند، واکنش سریع، جاگیری به موقع و شجاعت قابل تحسین از وی دروازه بانی بزرگ برای تیم ملی فوتبال ایتالیا ساخت. دینوزوف در سال ۱۹۶۱ به فوتبال حرفه ای وارد شد. او برای تیم‌های اودینزه (Udinese)، مانتووا (Mantova)، ناپل و یوونتوس بازی کرد. زوف عضو تیمی بود که در سال ۱۹۶۸ برنده جام ملت‌های اروپا شد و در تیم ملی ایتالیا در جام جهانی ۱۹۷۴ از دروازه ایتالیا دفاع کرد. وقتی در این جام، بازیکن تیم هائیتی (سانن)

دروازه ایتالیا را باز کرد، دینوزوف دقیقاً پس از ۱۱۴۳ دقیقه گل خورد. در جام جهانی ۱۹۷۸ آرژانتین نیز زوف در همه دیدارهای ایتالیا در برابر فرانسه، مجارستان، آلمان، اتریش، هلند و برزیل حضور داشت. در جام جهانی ۱۹۸۲ اسپانیا در چهل سالگی، ایتالیا به کاپیتانی زوف و با شکست آلمان قهرمان جام جهانی شد. از سال ۱۹۸۸ وارد عرصه ی مربیگری شد و طی سالهای ۱۹۹۸ تا ۲۰۰۰ مربی تیم ملی ایتالیا بود. فیورنتینا آخرین تیمی بود که او در سال ۲۰۰۵ مربیگری آن را به عهده داشت.

روبرتو بنینی: Roberto Benigni (۱۹۵۲)

در دهکده میزری کوردیا (Misericordia) ایالت توسکانی متولد شد. قبل از این که در سال ۱۹۷۱ زادگاهش را برای بازی در تئاتر به سمت رم ترک کند، به عنوان شاعری دوره گرد با اقتباس از کتاب اورلاندو دیوانه (Orlando Furioso) اثر اریوستو (Ludovico Ariosto) شاعر ایتالیایی، اشعاری می سرود که در آنها از فحش و ناسزا استفاده می کرد. چگونگی این اشعار وابسته به واکنش مردم بود و در همین دوران شخصیت ماریو جیونی شکل گرفت. در سال ۱۹۷۶ و

۱۹۷۷ که سال درگیری دموکراتها و کمونیستها بود، با کمک جوزفه برتولچی (برادر برناردو برتولچی) و بر اساس شخصیت ماریو جیونی، فیلم نامه برلینگوئر دوستت دارم (Berlinguer ti voglio bene) را نوشته و در آن بازی کرد (برلینگوئر شخصیت معروف حزب کمونیست ایتالیا).

او به زودی مورد توجه تلویزیون قرار گرفت، اما اندیشه‌های سیاسی و شوخی‌های گستاخانه‌اش گاهی مشکل ساز شد و تا زندان نیز پیش رفت. فیلم در چشمان پاپ (Papocchio) او در سال ۱۹۸۰ جایزه خرس طلایی برلین را کسب کرد.

در سال ۱۹۸۳ با همکاری جوزفه برتولچی، فیلم ایزودیک تو مرا نگران می‌کنی (Tu mi turbi)، اولین فیلمش را ساخت. کاری جز گریه نمانده (Non ci resta che piangere)، دومین فیلمش در مقام کارگردان است که همراه با ماسیمو ترویزی (Masimo troisi) کم‌دین دیگر ایتالیایی، بر پرده رفت.

در این سال‌ها، کارگردان‌های بزرگی همچون: برناردو برتولچی، جیم جارموش، بلیک ادواردز و فدریکو فلینی از همکاری او استقبال کردند و نتیجه این همکاری‌ها فیلم‌هایی چون: ماه (La Luna)، مغلوب قانون (Down by Law)، شب روی زمین (Night on Earth)، پسر پلنگ صورتی (Son of the Pink Panth) و صدای ماه (La Voce della luna) بود.

آشنایی او با وینچنزو چرامی (Vincenzo Cerami) فیلم‌نامه‌نویسی که بیشتر دستیار پازولینی بود، موجب ساخت فیلم‌های ارزشمند و پرفروشی همچون: شیطان کوچک (Piccolo diavolo)، جانی خلال دندان (Johnny Stecchino)، هیولا (Mostro)، زندگی زیباست (La Vita è bella)، پینوکیو (Pinocchio) و آخرین ساخته‌اش ببر و برف (La Tigre e la neve) شد.

فیلم زندگی زیباست، افسانه‌ای خارق‌العاده پیرامون قدرت تصور رویایی با حقیقتی زشت از جنگ جهانی دوم در اروپا و نیز عشق به زندگی و امید به آینده است. این فیلم کاندید هفت اسکار گردید و برنده سه جایزه اسکار در سال ۱۹۹۹ شد که دو جایزه آن متعلق به بنینی برای بهترین فیلم، و بهترین بازیگر خارجی است. او در سال ۲۰۰۵ در آخرین فیلمش به نام ببر و برف (The Tiger and the snow) پیرامون جنگ عراق و آمریکا است، بازی کرد.

او فرزند چزاره مالدینی فوتبالیست و مربی فوتبال است. پائولو در میلان متولد شد. مالدینی نخستین بازی خود را در سال ۱۹۸۵ در مقابل اودینزه انجام داد و پس از آن بیش از ۶۰۰ بار برای میلان به میدان رفت تا به یکی از بزرگترین و موفق‌ترین بازیکنان تاریخ تیم میلان تبدیل شد. او توانست رکورد بازی در سری A ایتالیا را بشکند.

مالدینی اولین قهرمانی سری A ایتالیا را در سال ۸۸-۱۹۸۷ کسب کرد و همچنین عضو تیمی بود که بین سال‌های ۹۲-۱۹۹۱ و ۹۴-۱۹۹۳ جزو تیم‌های برتر جهان محسوب شد. او از جمله بهترین بازیکنان خط دفاع تاریخ فوتبال است و تا نزدیک چهل سالگی در سطح بسیار بالایی بازی می‌کند. او از سال ۱۹۸۵ تا کنون برای تیم باشگاهی آ.ث. میلان و از سال ۱۹۸۸ تا ۲۰۰۵ برای تیم ملی ایتالیا بازی کرده است و همراه این دو تیم ده جام را از جمله پنج قهرمانی جام باشگاه‌های اروپا، هفت بار قهرمانی سری A ایتالیا، پنج بار سوپر کاپ ایتالیا، نایب قهرمانی جام جهانی ۱۹۹۴ و مقام سوم جام جهانی ۱۹۹۰ را کسب کرده است. او در سال ۱۹۹۴ اولین بازیکن دفاعی بود که توانست لقب بهترین بازیکن جهان را کسب کند.

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیایی

ایتالیایی	نحوه تلفظ	فارسی	ردیف
Buon Giorno / buona notte	بُن جِرن / بِنَا نِتا	صبح بخیر / شب بخیر	۱
Ciao / arrivederla, arrivederci	چِا / ازی وِزِلا، ازیودِرجی	سلام / خدا حافظ	۲
Si / No	سی / اَن	بله / نه	۳
La nazionalita	نازِیونالِتا	ملیت	۴
Occupazione	اُکوپاِزِیون	شغل	۵
Il passaporto	اِیل پاساپُورت	گذرنامه	۶
La carta d'identita	لا کارِتا دِ اِیْدِنْتِتا	کارت شناسایی	۷
Visto	وِستو	ویزا	۸
Carta d'invito, biglietti d'invito	کارِتا دِ اِین وِیتو، بِلِیتِتا دِ اِینوِیتو	دعوتنامه	۹
Paese / citta	پاِیزِه / چِتا	کشور / شهر	۱۰
Inizio, cominciamo / destinazione	کِمِینچِامو / اِدی سی نازِیون	مبدأ / مقصد	۱۱
Annullare / confermare	اَنولار / کونفِرمار	لغو / تایید	۱۲
Il biglietto	اِیل بِلِیتِتا	بلیط	۱۳
La carta del volo	لا کارِتا دِل وِول	کارت پرواز	۱۴
Il numero del volo	اِیل نومِرو دِل وِول	شماره پرواز	۱۵
Bagagli	بِگِگلی	چمدان / اسباب و اثاثیه	۱۶
Il potabagagli	اِیل پُوتا بِگِگلی	بار بر	۱۷
Dogana	دوگانا	گمرک	۱۸
L'informazione	اِنفِرماتِزِیون	اطلاعات	۱۹
L'entrata / l'uscita	لِ اِنتراتا / اُشِتا	ورودی / خروجی	۲۰
La banca / la cassaforte	لا بانکا / لا کاسِافُورت	بانک / صندوق	۲۱
I soldi / la carta di credito	اِی سُلْدِی / لا کارِتا دی کِرِدیْت	پول / کارت اعتباری	۲۲
Dazi doganali	دازی دِگِگلی	عوارض گمرکی	۲۳
L'ambasciata	لا امباسِاتا	سفارت / کنسولگری	۲۴
Strada	اِیس تِرادا	خیابان	۲۵
L'aeroporto	لا اِیرُپُورت	فرودگاه	۲۶
La stazione ferroviaria	لا سْتِزِیون فِرِویاریا	ایستگاه قطار	۲۷
La patente di guida	لا پاتِنْتِ دِی گُویدا	کواهی نامه رانندگی	۲۸
Combiare	کامبِیار	عوض کردن	۲۹
L'assegno turistico	اَشِسی تِورِستِک	چک مسافرتی (تراول چک)	۳۰
La stazione di metro politana	لا سْتِزِیون دی متروپولِیتانا	ایستگاه مترو	۳۱
Il tassi	اِیل تاسِی	تاکسی	۳۲
Li stazione di autobus	لا سْتِزِیون دی اتوبوس	ایستگاه اتوبوس	۳۳

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیا

ایتالیایی	نحوه تلفظ	فارسی	ردیف
La barca / la nave	لا بارکا / لاناو	قایق / کشتی	۳۴
Affittone, assumere, nolo	افیتونو، آسومره، نولو	کرایه	۳۵
Pericolo	پری کولو	خطر	۳۶
L'agenzia di viaggio	لاچنتریا دی ویاچ	آژانس مسافرتی	۳۷
Moschea	موسکا	مسجد	۳۸
L'albergo	لابری	هتل	۳۹
Il modulo	ایل مدیولو	فرم ثبت نام	۴۰
Il cognome / il nome	ایل کونیوم / ایل نوم	نام خانوادگی / نام	۴۱
L'indirizzo	لیندریززی	آدرس منزل	۴۲
La firma	لا فیروما	امضا	۴۳
Il gabinetto / lavabo	ایل گابینتا، لاولبو	دستشویی	۴۴
Il telefono / il centralino	ایل تیلفون / ایل چنترالینو	تلفن / مرکزتلفن	۴۵
Il centro commerciale / il centro della città	ایل چنتر، کومرچال / ایل چنتر، دلا چیتا	مرکز خرید / مرکز شهر	۴۶
Emporio	ام پریو	فروشگاه	۴۷
Liquidazione, salts / sconto	لی کویا داریون، زلتس / اس کونتو	حراج / تخفیف	۴۸
Poco costoso / costoso	پوکا کستوز / کستوز	ارزان / گران	۴۹
Regalo	رگالو	هدیه	۵۰
Il ristorante	ایل رستوران	رستوران	۵۱
Fame / sete	فام / سته	گرسنه / تشنه	۵۲
Direzione/Il traduttore	دیریزین / ایل ترادوتور	راهنما / مترجم	۵۳
La collazione	لا کولاتزین	صبحانه	۵۴
La cena / il pranzo	لاچنا / ایل پرنزو	نهار / شام	۵۵
Il menu di oggi	ایل من دی اوجی	لیست غذای روز	۵۶
Il pane	ایل پان	نان	۵۷
L'acqua minerale / bibita	لاکوا، مینرال ایسی نا	آب معدنی / نوشابه	۵۸
La paninoteca	لا پانی نیکا	ساندویچ فروشی	۵۹
Panino incottito	پانیو این کوتیتو	غذای سرد (ساندویچ)	۶۰
Il pesce	ایل پس	ماهی	۶۱
La carne di bue	لا کارنی دی بوا	گوشت گاو	۶۲
L'agnello	لا ایلو	گوشت بره	۶۳
La bibita	لا بیبیتا	نوشابه غیر الکلی	۶۴
Il conto	ایل کونتو	صورتحساب	۶۵
Mancia	مانچا	انعام	۶۶

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیا

ایتالیایی	نحوه تلفظ	فارسی	ردیف
La polizia	لا پلیتزا	پلیس	۶۷
stop	استپ	ایست/توقف	۶۸
Aiuto / lamento	ایوت / لامنتو	کمک / شکایت	۶۹
Complicato / accidente	کومپلی کاتو / آکسی دینه	مشکل / اتفاق	۷۰
L'ospedale	ل'وسپدال	بیمارستان	۷۱
Il dottore	ایل دوتر	پزشک	۷۲
L'ambulanza	لامبولانتزا	امبولانس	۷۳
La farmacia	لا فرمیا	داروخانه	۷۴
Il farmaco	ایل فرمیکا	دارو	۷۵
Il malato	ایل مالاتو	بیمار	۷۶
Data / ora	داتا / ارا	تاریخ / ساعت	۷۷
Ieri / oggi / domani	یری / اگی / دامانی	دیروز / امروز / فردا	۷۸
Domenica	دامینیکا	یکشنبه	۷۹
Lunedì	لوندی	دوشنبه	۸۰
Martedì	مارتدی	سه شنبه	۸۱
Mercoledì	میرکولدی	چهارشنبه	۸۲
Giovedì	جوددی	پنجشنبه	۸۳
Venerdì	ونردی	جمعه	۸۴
Sabato	ساتا	شنبه	۸۵
La primavera	لا پریماورا	بهار	۸۶
L'estate	استت	تابستان	۸۷
L'autunno	اوتونون	پاییز	۸۸
Il succo di frutta	ایل سوکا . دی . فروتا	آب میوه	۸۹
L'inverno	لینورون	زمستان	۹۰
Zero	زرو	صفر	۹۱
Uno	اون	یک	۹۲
Due	دوا	دو	۹۳
Tre	تری	سه	۹۴
Quattro	کواترو	چهار	۹۵
Cinque	چینکوا	پنج	۹۶
Sei	سی	شش	۹۷
Sette	سبتا	هفت	۹۸
Otto	اوتو	هشت	۹۹

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیایی

ایتالیایی	نحوه تلفظ	فارسی	ردیف
Nove	نو	نه	۱۰۰
Dieci	دیجی	ده	۱۰۱
Sinistra / destra / diritto	سینسترا / دیترا / دیریتا	چپ / راست / مستقیم	۱۰۲
Dietro / opposto	دیتر / اُپوست	عقب / جلو	۱۰۳
Vicino / lontano	ویچین / لانتا	نزدیک / دور	۱۰۴
Grande / piccolo	گرنده / پیکل	بزرگ / کوچک	۱۰۵
Poco / molto	پوکا / ماکا	کم / زیاد	۱۰۶
Bene / male	بن / امل	خوب / بد	۱۰۷
Aperto / chiuso	اپرت / کچوز	باز / بسته	۱۰۸
Freddo / caldo	فردا / کالدا	سرد / گرم	۱۰۹
Pieno / vuoto	پین / اووت	پر / خالی	۱۱۰
Tardi / presto	تاردی / پرتست	دیر / زود	۱۱۱
Leggero / pesante	لیجر / پسانت	سبک / سنگین	۱۱۲
Nord / sud	نرد / سود	شمال / جنوب	۱۱۳
Est / west	است / وست	شرق / غرب	۱۱۴
Veloce / lento	ولچ / لنتا	تند / آهسته	۱۱۵
Corto / lungo	کورت / لونگا	کوتاه / بلند	۱۱۶
Larg / stretto	لارگا / استرتا	گشاد / تنگ	۱۱۷
Su / giu	سو / جیو	بالا / پایین	۱۱۸
Generale / privato	جنراله / پری ونو	عمومی / خصوصی	۱۱۹
Signora / signore	سینورا / سینور	خانم / آقای	۱۲۰
Il padre / la madre	ایل پادر / لا مادر	پدر / مادر	۱۲۱
La sorella / il fratello	لا سورلا / ایل فراتیلو	خواهر / برادر	۱۲۲

ایتالیایی	نحوه تلفظ	فارسی	ردیف
Come sta?	کمیستا؟	حال شما چطور است؟	۱
Grazie	گراتیه	متشکرم	۲
Per favore	پرفاوری	لطفاً	۳
Mi dispiace / scusi	می . دیسپیاچ / اسکوزی	متأسفم / ببخشید	۴
Come si chiama?	کومه سی کایاما؟	اسم شما چیست؟	۵
Lieto di conoscerla	لیتا . دی . کنسیرلا	از آشنایی با شما خوشوقتم .	۶
L'ei di dove e'?	لی . دی . دو . ا؟	اهل کجا هستید؟	۷
Sono di ...	سون . دی .	من اهل ... هستم	۸

جدول کلمات و جملات پرکاربرد ایتالیایی

ایتالیایی	نحوه تلفظ	فارسی	ردیف
Lei quanti anni ha?	لی . کواندو . آنی . آ؟	چند سال دارید؟	۹
Ho trent'anni	ا . ترنت . آنی	من ... سال دارم	۱۰
Io ho capito	ایو . ئو . ئن . آ . کپیتو	من متوجه شدم	۱۱
Non so molto bene italiano	ئن . سو . مالت . بن . ایتالیان	من خیلی ایتالیایی بلد نیستم	۱۲
Quanto costa?	کو آنتو . کستا؟	قیمت آن چقدر است؟	۱۳
Andate dritto	آندت . دیریتو	مستقیم بروید	۱۴
Io mi sono perso	ایو . می . سون . پرسو	من گم شده ام	۱۵
Come si chiama in italiano questo / quello	کم . سی . کچمن . این . ایتالیان . آ . کواستو / کوال؟	به این / آن در ایتالیایی چه مینامند؟	۱۶
Dov'è	دوو . آ؟	کجاست؟	۱۷
Quando?	کو آندو؟	چه وقت؟	۱۸
Avete la camera libera?	آوت . لا . کیمرا . لیرا؟	آیا اتاق خالی دارید؟	۱۹
Quanto el'affitto per ogni sera?	کوانتو . آ . لافیت . پر . آنی . سیرا؟	اجاره آن هر شب چقدر است؟	۲۰
E' possibile, compilare questo modulo?	آ . پسپبل . کمپیلار . کواستو . مودلو؟	آیا ممکن است این فرم را پر کنید؟	۲۱
Quanto e' il cambio	کو آنتو . آ . لا . ایل . کامیو؟	نرخ تبدیل چقدر است؟	۲۲
Sono venuto qui per affair / vacanza / un corso di linguari	سون . ونوتو . کونی . پر . آفری / واکانزا / اون . کورسو . دی . لینگویاری	من برای کار (تجارت) / تعطیلات یک روزه زبان آمده ام	۲۳
Dove sono i luoghi turistici piu importante?	دو . سون . آئی . لی . می . توریسیتیچی . پیو . ایمپورتنتی؟	جاهای دیدنی مهم کجا هستند؟	۲۴
Come posso andare a...?	کم . پوسو . آندرا ...؟	چطور می توانم به ... بروم؟	۲۵
Che ora e'?	کم . آرا . آ؟	ساعت چند است؟	۲۶
Mi aiuti per favore	می . آیوتی . پر فاوور	لطفا کمک کنید!	۲۷
Che vuol dire questo?	کی . وولدیر . کواستو؟	این به چه معناست؟	۲۸
Mi potete far vedere...?	می . پوتتو . فر ودری ...؟	آیا ممکن است ... را به من نشان دهید؟	۲۹
Avete una carta stradale?	آوتو . آوتا . کارتتا . استرادال؟	آیا نقشه خیابان ها را دارید؟	۳۰
Io vorrei speciali	ایو . ووری . اسپشلی	من بول خرد می خواهم	۳۱
Per favore, chiam un taxi per me	پر فاوور . کیامی . اون . تاسی . پر . می	لطفا یک تاکسی برایم بگیرید	۳۲
Per favore, fermate qui	پر فاوور . فرمات . کونی	لطفا همین جا نگه دارید	۳۳

Introduction to World Countries

Italy

By: Mahmoud Reza Barazesh

Second Printing

ISBN 978-964-2839-37-7

9 789642 839377